

Corespondența lui Rawn Clark asupra unor diferite subiecte
Autor Rawn Clark, traducere și revizuire 2007

Vindecarea minții grup.....	4
Răscumpărarea, disciplina Karmei.....	4
Visele.....	6
Despre „magicienii negrii” și folosirea termenilor „negru” și „alb” în hermetism.....	7
Despre rugăciune și venerație.....	8
Relațiile karmice și acceptarea iubitoare.....	9
Simbolul lui Mercur.....	11
FIInța, conștiința, și conștientizarea de Sine.....	11
Percepția subiectivă și obiectivă.....	12
După chipul lui Dumnezeu.....	13
Geneza I și superioritatea umană.....	14
Divinație.....	16
Sistemele de credință personală vs. realitatea obiectivă.....	19
Plasarea IIIH, PEM și CAQ pe Copacul ebraic al Vieții.....	20
Răspunsul meu la articolele lui Paul Allen: „Erorile lui Bardon” și „S-a sinucis Bardon?”.....	21
Manifestarea fizică a unui „Maestru Înălțat” ca și Babaji.....	23
Mai mult despre percepția directă a semnificației esențiale.....	24
Definirea hermetismului.....	24
Despre mândrie și smerenie.....	26
Egrogul relației.....	28
Iubirea mundană și urmarea inițierii hermetice.....	28
Procesul încarnării și implicațiile avortului.....	29
Efectele drogurilor ce alterează mintea asupra celor trei corpuri.....	30
Despre „Satan”.....	30
Despre consecințele sinuciderii.....	31
Întrebări despre protecția prin scut.....	32
Exprimarea de sine vs. retragerea din lume.....	33
Manifestarea.....	34
Pietre prețioase ale akasei.....	35
Un exercițiu în percepția directă a semnificației esențiale.....	37
Curățarea unui obiect de energii negative.....	39
O întrebare despre Omnisciență.....	40
Poluțiile nocturne și celibatul.....	40
Gândurile mele despre celibat, gânduri sexuale, larve, fantasme.....	42
Utilizarea canabisului și munca lui Bardon.....	44
Postul.....	44
Vegetarianism vs. consum de carne:	
Consecințele karmice și morale ale alegerilor noastre dietetice.....	45
Despre anatomia ocultă a mineralelor, plantelor și animalelor.....	49
Care este definiția unui „gând”.....	53
Asupra problematicei liberului arbitru în context temporal și etern.....	54
„Cartea de aur a înțelepciunii” și Împăratul.....	56
Ce este acel ceva care face un elev „pregătit” pentru ca învățătorul să apară.....	57
Sinestezia.....	58
Simplitatea infinită a ceea ce este infinit de complex.....	59
Cum afectează percepția fizică corpurile astral și mental.....	60
Înțelesul științific vs. înțelesul hermetic al emoțiilor.....	60
O conversație despre diferite chestiuni ale „vindecării”.....	61
De ce se spune despre emoții că sunt ilogice?.....	68
Așteptarea / nădăjduirea unui lucru în raport cu standardele spre care să tinzi.....	69
Întrebări despre Sinele Superior.....	69
Ce este Frumusețea?.....	70
Îmbunătățirea calității practicii.....	72
Amințirile vieților anterioare și Sinele Individual.....	75
Da’ath?.....	77
Meditația unei inimi deschise.....	77
Care este scopul Alchimiei?.....	78
Întrebări cu privire la exercițiul „Inspirația Frumuseții”.....	79
Despre re-acordarea a relației noastre cu sexualitatea proprie.....	79

Conștiența și creierul.....	80
Despre natura Karmei.....	82

Vindecarea minții grup¹

Cuvintele mele ar putea cere puțină explicare (și se poate să nu fie ușoare de înțeles pentru toți), așa că vă rog, suportați-mă.

Există două niveluri la care percep că avem puterea de a vindeca această „Rană Adâncă”. Primul se află la nivelul individual și personal de a ne trata pe noi înșine și unii pe alții, cu respect și cu blândețe iubitoare.

Al doilea nivel aparține minții grup umane. Acesta este aspectul mai dificil al muncii de vindecare. Eu călătoresc frecvent în acest tărâm al minții grup umane și deseori este un tărâm foarte supărător. În cea mai mare parte, ea suferă de lipsa unei structuri coerente. Se află într-un stadiu adolescentin, și acționează cel mai adesea cu o psihologie de turmă. Ea trece rapid de la o extremă la alta, și nu găsește nici un centru asupra căruia să stăruie.

Ca un adolescent este ruptă între doi poli esențiali. Unul este afirmarea propriei sale individualități independente, abia formate, și celălalt este atașamentul său cert față de părintele său, și dependența față de părintele său (întregul). Acesta este un stadiu natural în evoluția conștienței noastre umane, însă este de asemenea un nivel foarte periculos și delicat.

Ceea ce propun și am lucrat spre a înfăptui eu însumi, este să introducem o structură cunoscută întru mintea grup, structură care îi va oferi ancora de care are nevoie așa de disperată, pentru a supraviețui. Structura cu care am lucrat este Copacul kabbalist al Vieții, însă orice structură similară va fi bună. În cele din urmă, mintea grup va evolua (va face să evolueze) orice structură introdusă până ce aceasta satisface nevoile minții grup integrate, care apare. Introducerea unei structuri anume va acționa ca o sămânță pentru această structură emergentă mai nouă.

Așa că nu trebuie să folosiți aceeași structură ca și mine spre a participa în ceea ce propun.

Propun următoarea tehnică:

Așează-te confortabil sau stai culcat, și relaxează-ți în întregime trupul și mintea. Închide-ți ochii și imaginează-ți o sferă mare, suspendată în spațiu. Permite minții grup umane să umple această sferă. Acum intră în această sferă și stai un moment spre a percepe starea minții grup în felul în care există în prezent.

Din poziția în care te afli în lăuntru sferii minții grup, începe să construiești structura cu care ai ales să lucrezi. Construiește-o din substanță de Lumină și permite-i să umple sfera. Fii sigur că structura ta este conectată la cea mai înaltă sursă de Lumină și că este împământată în cel mai dens nivel fizic. Permite Luminii să se reverse (en. pour) continuu întru această structură [din afara ei].

Odată ce structura ta de Lumină s-a stabilizat, vizualizează materia înconjurătoare a minții grup ca aderând la ea. Permite ca structura ta să devină ancora de care se atașează mintea grup.

Menține această vizualizare cât de mult îți convine. Când te simți complet, întoarce-te încet la stadiul tău normal de conștientizare.

La întoarcerea ta în normalitate, stai un moment spre a-ți aminti structura pe care ai impus-o asupra minții grup umane și încearcă să aduci cu tine această structură, pe măsură ce efectuezi alte activități. Menține în inima ta această structură, și exprim-o prin acțiunile tale. Întoarce-te la munca ta de vizualizare, cât de des îți convine.

Sper că mi te vei alătura în această muncă.

Toate cele bune.

Rawn Clark, 14 Septembrie, 2001

Răscumpărarea, disciplina Karmei

„Ai putea să scrii câteva cuvinte despre ceea ce te înțelegi când spui „răscumpărarea” karmei, (ca opusă răzbunării / suferirii consecințelor, etc.). Simt că acesta este un aspect foarte important. Ai putea oferi un exemplu (formulat simplu dacă este necesar)?”

A răscumpăra un lucru înseamnă a-l readuce la valoarea lui inițială, sau a-i oferi o nouă valoare. Aceasta este acțiunea corectă în privința karmei, ca opusă „suferinței”, „deplângerii”, sau „răzbunării”.

Karma este descrisă cel mai bine de Regula de Aur „Acționează față de alții așa cum ai vrea ca alții să acționeze față de tine.” Partea care este de obicei omisă este „Întrucât cu siguranță, ceea ce faci altora, în final, ți se va face și ție.” Astfel se exprimă faptul că trăim într-un univers reciproc în care fiecare cauzare creează un efect care se întoarce în cele din urmă la sursa lui.

În termeni practici, asta înseamnă că fiecare dintre acțiunile noastre are consecințe, fie pozitive sau negative, depinzând de natura acțiunii noastre și de relația ei cu mediul în care ia loc. Când acțiunea noastră este motivată de negativitate, sau când nu este în rânduială, apare un efect negativ. Atunci când acest efect negativ se întoarce la noi, noi îl numim karma negativă. Invers, când acțiunea noastră este motivată de pozitivitate și este în rânduială, apare un efect pozitiv, și atunci când acest efect pozitiv se întoarce la noi, noi îl numim karma pozitivă.

¹ A se citi minte de grup, sau minte a grupului.

La baza ei, karma are un scop: să ne învețe o lecție. Acțiunea ce disipează karma este învățarea lecției pe care ea caută să ne învețe. La karma negativă, această lecție este să nu repetăm niciodată acțiunea cauzală negativă. La karma pozitivă, lecția este puțin diferită; și anume că trebuie să multiplicăm pozitivitatea.

Karma negativă nu este răscumpărată când nu facem nimic altceva decât să suferim efectele ei. Ea este răscumpărată numai când am integrat complet lecția pe care o poartă pentru noi. De exemplu atunci când am fost tânăr și nesăbuit, mi-am înșelat iubita. Această cauzare a rezultat în încheierea respectivei relații și în intrarea mea într-o altă relație în care iubita m-a înșelat. Această karma negativă m-a învățat exact cât este de dureros să fii înșelat. Odată ce am integrat această lecție și am învățat să nu mai înșel niciodată o altă persoană, am fost eliberat de relații în care înșelarea era un factor. Acum, n-aș înșela niciodată o altă persoană și nu atrag oameni care m-ar înșela. Din această experiență negativă a fost realizat un rezultat pozitiv, tocmai acesta fiind scopul karmei. În acest fel, am înapoiat karmei mele negative valoarea pozitivă originală, și i-am oferit o nouă valoare – am răscumpărat-o.

În același fel, karma pozitivă nu este răscumpărată doar prin complacerea în strălucirea ei. Spre a răscumpăra karma pozitivă, trebuie să trecem norocul nostru asupra altei persoane, și în acest fel să multiplicăm pozitivitatea pe care o primim. Când tratăm karma noastră pozitivă într-o manieră egocentrică, această acțiune o înjosește și îi secătuieste valoarea. Dar când răspândim în afară norocul nostru, și îl împărțim cu alții, atunci el acționează din nou ca o cauzare pozitivă și înlăuntrul vieții altora. De exemplu când am fost tânăr și nesăbuit, mi s-a permis, datorită unei acumulări de karma pozitivă, să pătrund întru Misterii. M-am complăcut în descoperirile mele și m-am desfătat singur în ele, și în final, ele au crescut prea puțin – le-am secătuit valoarea prin egoismul meu. În cele din urmă, am învățat să-mi împart norocul altora în loc de a-l stoca întru totul pentru mine. În timp, norocul meu s-a multiplicat pe măsură ce îl împărțeam în mod repetat altora, și acum îl împart altora nestingherit, și pătrunderea mea întru Misterii crește. În acest fel, măresc valoarea karmei mele pozitive – o răscumpăr.

Cheia răscumpărării karmei este descoperirea de către noi a lecției ei esențiale. Atunci când experimentăm efecte karmice pozitive sau negative, trebuie să căutăm înlăuntru, pentru cauzarea de bază a lor. Trebuie să căutăm actul cauzal și să înțelegem de ce acest act a cauzat respectivul efect. Din această dinamică, trebuie să învățăm care aspect referitor la acțiunile noastre trebuie să-l schimbăm (în cazul karmei negative) sau să-l mărim (în cazul karmei pozitive). Altminteri, karma noastră se va acumula și se va repeta până ce facem aceste descoperiri. Karma nu este nici pedeapsă nici răsplată – ea este cel mai persistent distribuitor de sarcini și învățător al nostru.

Cel mai mare ghid în această călătorie a descoperirii este conștiința noastră. Numai ea ne va spune acolo unde am greșit și acolo unde am excelat.

Am afirmat anterior că pentru a se elibera de roata Samsarei, adeptul trebuie să-și răscumpere karma în momentul în care ea este creată. În momentul morții fizice a adeptului, toată karma personală trebuie să fi fost răscumpărată, sau va rezulta reîncarnarea. Așadar, pentru adept, răscumpărarea karmei este o disciplină continuă. Pe măsură ce fiecare efect negativ este cauzat, lecția sa de bază este căutată și integrată imediat; și pe măsură ce fiecare efect pozitiv este cauzat, pozitivitatea sa este trecută în exterior și multiplicată prin viețile celorlalți.

Este important să observăm că eliminarea a TOATĂ karma personală acumulată – negativă ȘI pozitivă – este cea care eliberează individul de Samsara. Karma negativă se acumulează până îi învățăm lecția și ne schimbăm comportamentul, dar karma pozitivă se acumulează când ne ținem de ea, și nu o dăm mai departe nestingheriți. Astfel adeptul dăruiește nestingherit și fără rezerve, acționând ca un canal pentru pozitivitate, și nu ca o sursă. Este o diferență subtilă și importantă între a fi un canal și o sursă. Atunci când ești o sursă de pozitivitate, acumulezi karma pozitivă, dar când ești doar un canal, nu acumulezi – ci răscumperi.

Ca ființe încarnate atragem asupra noastră nu numai karma personală ci și karma de grup (id est de familie, națiune, specie, etc). Karma personală poate fi răscumpărată de noi singuri, dar karma de grup trebuie să fie răscumpărată de întreg grupul. Așadar, răscumpărarea karmei de grup cere mai mult timp. Pe măsură ce ne răscumpărăm karma personală, ne facem și partea în procesul de răscumpărare a karmei noastre de grup. Dar nu putem niciodată să răscumpărăm de unii singuri întreaga karma a grupului. Tot ceea ce putem face este partea noastră, și să difuzăm activ conștientizarea grupului, că acesta are o karmă care solicită răscumpărare. Aici intră în joc multiplicarea pozitivității. Pe măsură ce multiplicăm pozitivitatea, acțiunea ajută la răscumpărarea karmei de grup, sau cel puțin aduce grupul cu un mic pas înspre răscumpărarea ei.

Când ne răscumpărăm karma personală, de fapt noi ne îndepărtăm din actul de a participa la mărirea karmei negative a grupului – diminuând astfel rata acumulării. Însă experimentăm, încă, la nivel personal efectul karmei noastre de grup, la fel cum o experimentează toți ceilalți membrii ai grupului. De exemplu un caz de karma de grup vs. karma personală, ar fi distrugerea mediului nostru înconjurător planetar. La nivel personal, ne putem schimba obiceiurile, astfel încât ele să nu fie distructive, și putem promova cunoașterea că acțiunile noastre ne distrug planeta, dar cu toate acestea experimentăm cu toții efectele negative pe care specia noastră le-a imprimat asupra mediului nostru înconjurător. Până când învățăm cu toții că acțiunile noastre sunt distructive ȘI apoi ne schimbăm acțiunile, vom suferi cu toții.

Un alt exemplu în care se intersectează karma personală și cea de grup este războiul. Ca indivizi putem trăi în pace și manifesta iubirea, dar până ce învățăm să trăim în pace și să manifestăm iubirea ca un popor întreg, războiul va rămâne.

Când răscumpărăm partea noastră din karma de grup, ne îndepărtăm din multe consecințe ale grupului; sau mai bine spus, ne schimbăm relaționarea față de acele consecințe ale grupului și le experimentăm într-un fel mai pozitiv. De exemplu

atunci când trăim în pace și manifestăm iubire în viețile noastre, este mai puțin probabil să ne aflăm în situații violente și gălăvitoare; sau când ne aflăm în aceste situații, ne ocupăm de controversă dintr-un loc al păcii și iubirii.

Indiferent dacă are sau nu o cauzare personală sau de grup, karma trebuie să fie răscumpărată la nivel personal. În cele din urmă, karma de grup este răscumpărată în momentul în care toți membrii grupului își răscumpără părțile personale proprii din karma grupului.

Karma nu este o răspundere sau sarcină, nici nu este o datorie rămasă. Karma este cea mai mare oportunitate a noastră pentru creștere spirituală. Dacă este abordată corect, atunci e prietenul nostru cel mai de încredere și cel mai sigur. Este conștiința noastră întoarsă în afară pentru ca noi să vedem. Este vocea Îngerului Păzitor (ÎP), șoptindu-și mesajul de iubire. e Avem nevoie numai să ascultăm, să avem încredere, și să urmăm.

Toate cele bune.

Rawn Clark, 12 Noiembrie 2001

Visele

„Care este semnificația viselor? Ce sunt ele de fapt? Toți au spus lucruri atât de multe și de diferite despre vise încât nu este amuzant. Ce crezi că sunt ele și crezi că ele sunt folositoare sau doar imaginații care trebuie ignorate? Cum se leagă ele de Hermetism sau de magie?”

Eu definesc foarte precis starea de vis. Alți oameni tind să includă călătoria astrală în definiția visului, însă din perspectivă Hermetică ele sunt două lucruri diferite.

Spre a intra în stare de vis, corpul nostru fizic trebuie mai presus de toate să se deconecteze (en. shut off). Somnul, distragerea mentală, hipnoza sau trauma fizică pot induce această stare. Somnul este, bineînțeles, cauza cea mai comună. În timpul somnului, simțurile corpului sunt, în cea mai mare parte, întoarse spre interior. Astfel se eliberează corpul astralo-mental de focalizarea sa normală înspre exterior, și e focalizat spre interior, asupra tărâmului psihicului propriu al persoanei. Acesta este cel mai grosier tărâm dintre tărâmurile astrale. Din moment ce corpul astralo-mental este acela care visează, noi experimentăm senzații, însă senzațiile sunt aduse (en. keyed) de cauze mentale și emoționale, și nu de cauze fizice. Așa că, chiar și într-o noapte călduroasă, când corpul nostru fizic transpiră, noi putem visa senzația de rece și o putem simți.

În starea de vis propriu zisă, corpul astralo-mental nu părăsește locul corpului fizic. În general, se „bălăcește” în jurul pieptului fizic și a capului fizic. Uneori, dacă a existat un anume fel de traumă fizică, el se va aduna în jurul locului fizic al traumei și visul va privi trauma în sine.

Când ne aflăm în stare de vis (caracterizată de mișcări rapide ale globurilor oculare), corpul astralo-mental este concentrat asupra și înlăuntrul minții subconștiente sau psihicului subconștient. Acesta este un tărâm **foarte** creativ. Aici se poate întâmpla aproape orice, de la sublim la oribil. Totul depinde de conținutul propriului psihic.

În timpul visului, ne explorăm propriul psihic. Deseori, procesăm lucruri pe care le-am îndesat întru sinele subconștient și căroră altminteri am evita să le acordăm o șansă cât de mică. Acesta este unul dintre motivele pentru care visatul este atât de vindecător, și de ce privarea de vis este așa de periculoasă.

Atunci când le abordăm conștient, visele pot deveni un fel de loc de antrenament. Ne putem explora psihicul nostru subconștient, intenționat, dacă dorim asta.

Visatul lucid este un exemplu al acestei acțiuni. În visatul lucid, intri în somn cu intenția de a te trezi înlăuntrul visului tău, spre a putea funcționa cu o cunoștință deplină asupra faptului că visezi. Într-o stare de vis lucid, poți realiza multă muncă asupra psihicului tău, și poți învăța legile rudimentare ale planului astral.

Visatul poate deveni o poartă spre stări mai înalte. Se poate merge încă mai departe decât visul lucid, prin acțiunea de separare conștientă a corpului astralo-mental, sau doar a corpului mental solitar, din locul corpului fizic și cel al psihicului. Însă aceasta nu ar mai fi clasificată ca o stare de vis (cel puțin pentru mine).

După cum spuneam, psihicul uman este un tărâm **foarte** fertil. Fiind un nivel foarte grosier al tărâmului astral, este compus în întregime din simboluri încărcate. Aceste simboluri au o natură extrem de personală. Ele sunt bazate pe arhetipuri, însă sunt expresiile cele mai personalizate ale acestor arhetipuri. Acesta este motivul pentru care nu recomand niciodată folosirea unui dicționar de simboluri ale viselor. Singura cale de a înțelege semnificația viselor este să te gândești la ea, să o simți, și să-ți folosești intuiția. Simbolurile din vis își comunică semnificația foarte direct visătorului, cât timp acesta se află în vis, însă după aceea conștientizarea ta conștientă se chinuiește să le descifreze. Asta datorită faptului că, conștientizarea noastră conștientă este antrenată să fie mai mult rațională decât intuitivă. Așa că trebuie să ne folosim de intuiția și instinctul nostru, atunci când vine vorba de contemplarea în stare de veghe a viselor noastre.

Mulți oameni dispută ideea că visele lor minunate iau loc numai înlăuntrul propriului lor psihic. În mare parte, aceasta se datorează faptului că ei nu își dau seama cât este de creativ psihicul uman. În plus, e greu de admis că atunci când Dumnezeu ți-a vorbit ultima oară în vis, nu a fost decât o iluzionare.

Toate cele bune.

Rawn Clark, 15 Noiembrie 2001

Despre „magicienii negrii” și folosirea termenilor „negru” și „alb” în hermetism

„Am recitat IHH și tocmai mă întrebam... majoritatea formelor „înalte” de magie (ca evocarea sau Kabbala) „funcționează” cu adevărat numai dacă magicianul a lucrat prin nivelurile 1-8 (cel puțin) sau face o muncă echivalentă în alte sisteme. Chiar și formele „joase” (observați vă rog ghilimelele) de magie (de exemplu cele menționate în anexa la nivelul 3) cer ca magicianul să fie „echilibrat din punct de vedere al elementelor”. Fiind date aceste lucruri, cum pot exista magia neagră / magicienii negrii sau „egoști”? Mi se pare că acești oameni nu ar avansa mult și astfel nu ar fi prea puternici oricum.”

Majoritatea magicienilor „Negrii” nu sunt chiar așa de puternici prin ei și de la ei. În cea mai mare parte, ei își vampirizează puterea sau de la victimele lor, sau de la altă sursă stabilită. În orice caz, magiile pe care le folosesc ei ar fi clasificate ca „joase”, din moment ce, așa cum evidențiezi pe bună dreptate, magiile „înalte” se pot obține numai în prezența unei moralități foarte dezvoltate.

Magicienii „Negrii” obișnuiți au foarte puțin antrenament actual. De cele mai multe ori, ei au progresat doar îndeajuns de mult spre a evoca o entitate care i-a înșelat, și îi folosește spre a înlăuntrii faptele lor negative. Aceasta este cea mai comună sursă de putere pentru magicienii „Negrii” și servește ca explicație pentru impresia puterii lor. O altă sursă comună este un egregor de grup. Dar fiecare magician „Negru” vampirizează energie de la victimele sale. Acesta este motivul pentru care ignorarea unui magician „Negru” este deseori cea mai eficace cale de a-i împrăștia puterea.

„dar aud despre magicienii negrii care au încercat să-i ruineze viața lui Bardon. Există cu adevărat acești oameni?”

Da, există. Și da, ei pot aduce multă suferință. Dar chiar și așa, puterea lor este ÎNTOTDEAUNA limitată și așadar poate fi învinsă.

„sau este „magia neagră” un alt concept eronat?”

„Magia neagră” este un concept eronat, dar existența magicienilor „Negrii” nu este unul.

„dacă aceștia există, sunt ei capabili de a evoca, etc?”

Orice persoană este capabilă să evoce, conținutul propriului psihic. Aceasta este cea mai răspândită formă de „evocare” și cea mai riscantă. Când am spus mai sus că majoritatea magicienilor „Negrii” au ajuns la o abilitate doar îndeajuns de mare spre a evoca o entitate care se va folosi de slăbiciunea lor, mă refeream la asta: o creatură evocată prin propriul psihic regenerat al magicianului. Un adevărat magician „Negru” este capabil de a evoca o altă entitate decât una venită din propriul psihic, numai dacă entitatea care-l controlează îi dă puterea de a face acest lucru. Cu alte cuvinte, magicianul negru vampirizează entitatea de care depinde, pentru puterea de a evoca actualmente. Nu aceeași este situația cu Arta Evocării Magice pe care Bardon o predă în PEM.

Toate cele bune,

Rawen Clark, 27 Noiembrie, 2001

„De ce „negrul” este văzut întotdeauna în hermetism ca fiind negativ, și albul, pozitiv? Eu am avut mereu impresia că negrul este un principiu al absorbției pure (folosit cu mare grijă) și îl relaționez cu zeița. Mă gândesc că oamenii (în mod special cei din comunitatea new age) folosesc prea mult „lumina albă”. Adevărul nu se află undeva la mijloc? Adică, nu sunt acești termeni concepte umane plasate pe principii care au existat dinainte ca omenirea să facă primul ei pas?”

Sper că ai observat că în cursul scrisorii mele, am pus cuvântul „Negru” în ghilimele. Nu îmi place prea mult acest termen deoarece întru el sunt îndesate prea multe lucruri diferite. Pentru de o persoană, el va însemna „rău”, pentru de o alta, va însemna „negativitate”, și pentru o alta, va însemna „polul opus al lui +”.

În folosirea generală a acestor termeni de alb și negru există de asemenea și factorul de rasism. În mod special aici, există nuanțe și subtilități, conotații și implicații ale acestei polarități bine-rău.

Dar când îndepărtăm toate aceste porcării, „albul” și „negrul” pot fi termeni Hermetici folositori.

„Negrul” indică: absența luminii **reflectate**. Cu alte cuvinte, negrul absoarbe întregul spectru al luminii strălucitoare, și se **ține strâns de ea**. Prin extensie, negrul este „culoarea” obținută atunci când toate culorile pigmentate (lumina **refractată**, ca opusă luminii **strălucitoare**) se unesc sau când toate culorile luminii strălucitoare sunt negate. Așadar devine un simbol bun pentru Fluidul Magnetic și polul electromagnetic negativ. Servește ca simbolul arhetip pentru absorbție, formă, creșterea unui copil făcută de o mamă, Zeița, Pământul.

„Albul” indică: absența luminii **refractate**. Cu alte cuvinte, albul reflectă întregul spectru al luminii strălucitoare și **nu o reține deloc**. Prin extensie, albul este „culoarea” obținută atunci când toate culorile pigmentate sunt negate. Unii ar spune că

este de asemenea „culoarea” obținută atunci când toate culorile luminii strălucitoare se unesc, dar este un termen impropriu, din moment ce „lumina albă” este descrisă mai bine actualmente ca „strălucire radiantă”. Când este unit, întregul spectru al luminii strălucitoare, este limpede (transparent), și nu alb. Nu există un asemenea lucru ca lumină albă **fizică**. Dar există o Lumină Albă **astrală și mentală**, care este într-adevăr albă. În mod similar, nu există o lumină neagră adevărată.

Deoarece reflectă în loc să absoarbă, albul devine un simbol bun pentru Fluidul Electric și polul electromagnetic pozitiv. Servește ca simbolul arhetip pentru reflecție, forță, creșterea unui copil făcută de un tată, Zeul, Soarele.

Mă gândesc că locul în care au apărut conotațiile de „rău” a avut de-a face cu frica primordială umană de întunericul din timpul nopții. Așadar, tot ceea ce era negru sau întunecat, a devenit „periculos” și „misterios”, și de acolo „rău”. Am început să venerăm lumina strălucitoare a zilei ca și cum ea ar fi fost „sigură”, un mister revelat, și de acolo, „bun”.

În esență, ambele cuvinte reflectă unificarea: negrul este unificarea culorilor pigmentate, și albul unificarea culorilor luminii strălucitoare. Invers, ambele reflectă negația: negrul este absența strălucirii, și albul este absența absorbției. Și totuși, ambele depind de același lucru – lumina.

Putem scrie asta ca pe un Magnet Tetrapolar în felul următor:

+ Negru = Unificarea culorilor pigmentate

- Negru = Absența strălucirii

+ Alb = Unificarea culorilor luminii strălucitoare

- Alb = Absența absorbției

Ca și cuvinte care descriu o practică magică, ele nu servesc bine deloc. Un magician „Alb Negativ” care nu absoarbe lumina și doar radiază totul, poate fi la fel de distrugător ca și magicianul „Negru Negativ” care strânge totul pentru el și vampirizează lumina altora.

Pentru hermetist, conceptele de „bine” și „rău”, se împart în „pozitiv” și „negativ”, „constructiv” și „distructiv”. Și fiecare este văzut ca o parte integrală a Întregului. Ele sunt de nedespărțit. Prima nu există fără a doua, și invers.

Dar asta **nu** înseamnă că nu există alegeri bune și rele, și acțiuni care servesc sau care rănesc. Universul este plin cu alegeri morale de efectuate. Faptul care diferențiază între cei doi poli ai magiei este acesta: muncești sau pentru îmbunătățire sau pentru detriment. Când m-am referit la un magician „Negru”, m-am referit la unul care practică magia în detrimentul celorlalți, și în cele din urmă, în detrimentul Sinelui. Dar calea Adevăratului Adept nu este exclusiv nici de mâna stângă, nici de mâna dreaptă – este Calea de Mijloc, care unește acești doi poli.

Toate cele bune.

Rawn Clark, 28 Noiembrie 2001

Despre rugăciune și venerație

„Mă lupt de o vreme cu această întrebare, și aș aprecia orice ajutor etc. Noțiunea comună a unui om asupra rugăciunii este ceva de genul următor: „Deasupra noastră” există Divinități care au grijă de lume. DACĂ cineva cere sincer ajutor, „s-ar putea” să-l. Și uneori nu se întâmplă nimic, așa că se trece la explicații de genul „omul propune și Dumnezeu dispune”. Cred că ceea ce întreb este „care e perspectiva Hermetică asupra rugăciunii?” Funcționează ea? Ce se poate face spre a o eficientiza mai mult? IHH al lui Bardon pare să implice (pentru mine, cel puțin) că până și Rugăciunea este cu adevărat „eficace” numai după nivelul 10 +. Înțeleg bine? Funcționează „un apel sincer de ajutor” (fără nici o abilitate magică spre a-l susține)? De ce? Divinitățile „vor să” ajute? Ajută ele numai dacă se cere ajutor? Există „moduri de a cere” mai eficace și mai puțin eficace?”

Un adept se roagă (în sensul comun al cuvântului) numai ca un act al devoțiunii plină de venerație, și niciodată pentru a implora. Ceea ce numești tu „rugăciune” în ceea ce privește Nivelul 10 nu este de fapt rugăciune. La Nivelul 10, adeptul își ridică nivelul propriei conștientizări la cel al Divinității, ca act opus rugăciunii, în care se încearcă să se atragă în jos atenția unei Divinități separată de om.

Rugăciunea ca implorare își are rădăcina în concepția că cel ce se roagă este separat de Divinitate. Pentru mag, această concepție este anatemă. O Axiomă Hermetică primară spune că Divinitatea este imanentă – Totul în TOT. În Nivelul 10, magul încorporează cele patru calități Divine într-o proprie conștientizare de sine. Acesta este un proces de a ridica propria conștientizare a magului la nivelul Divinității, și nu unul de a atrage în jos conștientizarea Divină.

Într-o astfel de stare de uniune, nu e nevoie de implorare – există doar vrere (voință). Așadar, actul nu este de „rugăciune”.

Unii oameni raportează rezultate extraordinare cu rugăciunile lumești, iar alții raportează că nu au avut nici un succes. Factorul principal este cât de rezonabilă e dorința omului. Dacă dorința se sincronizează cu sincronizarea universului, și dacă se află în rânduială cu Legea Naturii și este adecvată pentru karma proprie omului, atunci rezultatele sunt mai probabile. Dar când ne dorim imposibilul sau când dorința noastră nu este adecvată propriei karme sau cu sincronizarea universului, atunci rezultatele sunt nule.

Cea mai mare putere a rugăciunii lumești este concentrarea minții celui care se roagă, și ridicarea propriei sale conștientizări. În cazul din urmă, rugăciunile care „funcționează” sunt acelea care-ți ridică propria conștientă până când devii sincronizat cu fluxul universului.

Însă cea care răspunde nu este o Divinitate separată de om, ci este Divinitatea imanentă care, prin cursul naturii, răspunde la o dorință aflată înlăuntrul Ei. Atunci când ne ridicăm conștiința sau ne sincronizăm cu universul, deschidem o cale pentru ca dorința noastră să se realizeze – creăm condițiile care permit realizarea ei. Cu alte cuvinte, nu depinde de vreun dumnezeu separat de noi să considere rugăciunile noastre demne de atenție. O Divinitate imanentă nu are nevoie de nici o rugăciune spre a ști că o dorință se află în inima unui om. Orice dorință este o parte dintr-o astfel de divinitate imanentă, așadar cum ar putea exista o necunoaștere a ei față de dorințele noastre? Sau cum ar putea exista o nevoie adevărată de rugăciune, alta decât din partea celui care se roagă? Rugăciunea privește în întregime, conștiința celui care se roagă. Un factor important sunt ramificațiile psihologice ale rugăciunii lumești. Deseori, o rugăciune către dumnezeu este suficientă spre a liniști mintea deranjată, și spre a permite propriului psihic să găsească soluția potrivită. O rugăciune mistică de devoțiune plină de venerație este o problemă cu totul diferită. Aici, nu există nici o vrere, dorință, nevoie, ci numai exprimarea iubirii.

„În comentariul tău asupra IIIH spui următorul lucru: „Devoțiunea, în special atunci când se manifestă prin actul venerației, este o forță foarte puternică pe care magul o poate folosi în procesul său de ascensiune spirituală.” Ce este „un act de venerație” din punct de vedere Hermetic?”

Actul de a răspunde la întrebarea ta este pentru mine un act de venerație. Eu definesc următoarele acte de venerație:

- 1) A fi martor la Frumusețe. Pentru mine, perceperea unui lucru frumos, gând frumos, sentiment frumos etc, și recunoașterea lui ca ceea ce este (un lucru al Frumuseții) este un act de venerare.
- 2) A crea Frumusețe. Creația de Frumusețe, indiferent de forma în care poate lua loc, este unul dintre actele cele mai pline de venerație posibile de realizat de oameni.

În mintea mea „devoțiunea” este dorința de nestrămutat, adânc înrădăcinată, de a realiza acte de venerație, pentru nici un alt motiv decât că asta este ceea ce te îndeplinește / desăvârșește. Adevărata devoțiune și venerație sunt cadouri față de un univers divin, dăruite liber, fără nici un dedesubt.

Actele de devoțiune plină de venerație aduc omul întru sincronizare cu universul, care exprimă în toate aspectele lui o Blândețe Iubitoare similară. Aceasta este o unealtă foarte puternică pentru magul aspirant care țintește spre vârful celei mai înalte.

În Kabbala, manifestarea Frumuseții, (Tiphareth) înlăuntrul tărâmului lumesc este un act de vindecare universală de cea mai mare importanță. Ea promovează evoluția universului obișnuit, și cea sufletului și spiritului uman.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 10 Decembrie 2001

Relatiile karmice și acceptarea iubitoare

„Am citit că oamenii trec deseori prin multe încarnări asociindu-se îndeaproape cu același grup de oameni în situații de familie / afaceri / prietenie /, spre a rezolva datorii karmice sau probleme care există între acești oameni.”

Acest fel de mutualitate de scop are și un alt aspect decât cel de a rezolva datorii karmice. Unii dintre noi ne încarnăm intenționat împreună spre a crea Frumusețe, și pentru simpla bucurie de a fi împreună.

„De asemenea, este posibil să iei asupra ta karma altuia, cel puțin parțial?”

În anumite cazuri, da, această acțiune este posibilă. Însă în general, tot ce putem face este să ajutăm pe altul să-și rezolve karma.

„Folosind exemplul de mai sus, dacă soția, fiind avansată spiritual, nu este afectată advers de bătaia primită de la soț adică ea înțelege și simte compasiune iubitoare pentru soț, în ignoranța lui, vor avea acțiunile lui către ea, prin aceasta, un efect karmic mai mic?”

Nu chiar, aceasta va avea în primul rând un efect asupra karmei soției, nu asupra celei a soțului. Propria ta acumulare de karma are foarte puține de a face cu felul în care o altă persoană îți primește acțiunile. Însă felul în care un altul îți primește acțiunile sau reacționează la ele, poate avea un efect important asupra înțelegerii de către tine a ramificațiilor acțiunilor tale, și a consecințelor lor karmice ulterioare. Cu alte cuvinte, dacă soțul tău te bate și răspunsul tău este unul de compasiune iubitoare, atunci asta l-ar putea ajuta să-și rezolve problemele karmice, dar nu i le vei rezolva tu.

Ca o paranteză, luând în considerare natura analogiei tale, am de spus că pentru majoritatea soților abuzivi, o asemenea reacție de pasivitate față de abuzul lor, i-ar incita probabil mai departe și mai adânc în psihoza lor. Vreau să spun că trebuie să fii atent cum definești avansarea spirituală – acceptarea pasivă a abuzului în scopul manipulării agresorului tău întru a se

schimba nu este un semn al „avansării”. Aceasta este manipulare, nu iubire, și reprezintă continuarea unei datorii karmice, nu rezolvarea ei.

„Folosesc acest exemplu extrem, dar poate fi această acțiune aplicată în viața zilnică, cu toți cei cu care ne întâlnim zilnic? Dacă nu permitem acțiunilor negative ale nimănui să ne afecteze negativ, atunci nu îi împiedicăm cumva de a-și mări karma negativă în relație cu noi?”

Nu. Ceea ce faci este să te asiguri că tu nu participi în crearea unei datorii karmice mutuale. Acest aspect va ușura datoria finală a celuilalt, dar nu îl va absolvi de responsabilitate pentru acțiunile sale.

Această atitudine pe care o descrii, de a nu permite acțiunilor negative ale altuia să incite din partea ta un răspuns negativ, este esența a ceea ce înseamnă să experimentezi un Echilibru Elemental. De asemenea, este primul pas spre a înțelege Iubirea divină.

La rădăcina ei, stă siguranța iubirii de sine și a iubirii de celălalt. În cele din urmă, totul este Iubire de Sine, dar se manifestă în două etape. Odată ce am ajuns să ne iubim și să ne acceptăm propriul sine, atunci nu mai există influențe externe care să poată deteriora acea frumusețe. Nu mai există nimic care să poată diminua acea fundație solidă a sinelui, deoarece întregul sine a fost acceptat cu iubire. Nu mai rămâne nici un călcâi al lui Ahile. Când aceeași iubire și acceptare de sine este întoarsă în afară, către „celălalt”, noi creăm un loc sigur pentru acest „celălalt” să fie exact și întru totul el însuși. Acesta este un spațiu „sacru” pe care avem puterea de să-l dăruim celorlalți, și dăruirea lui este un act de magie foarte puternic. Această binecuvântare a acceptării iubitoare ne este oferită atât de rar, încât atunci când o primim, este o experiență catarsică, transformatoare.

Atunci când dăruim acest spațiu sacru unei alte persoane care proiectează spre noi negativitate, nu îi risipim direct negativitatea. Ceea ce facem este să-i permitem să o cheltuiască fără o țință, dându-i astfel o oportunitate de a se examina pe sine. De cele mai multe ori, aceasta are ca rezultat împrăștierea negativității, dar munca actuală de risipire este efectuată de cel ce aduce negativitatea, din moment ce este negativitatea lui. Noi îi prilejuim doar atmosfera perfectă spre a se examina și a se transforma pe sine.

Când negativitatea întâlnește o țință solidă care reacționează cu negativitate, atunci negativitatea inițială se multiplică exponențial. Așa că atunci când ne îndepărtăm din acea ecuație, refuzând să răspundem la fel, noi eliminăm multiplicarea negativității. În cele din urmă, o negativitate proiectată care nu găsește nici o țință prin care să se multiplice, se va întoarce asupra sa sau se va risipi.

Toate cele bune

Rawn Clark, 23 Decembrie, 2001

„Știind acestea, răspunsul la întrebarea ta cu privire la faptul dacă îi putem ajuta pe alții cu karma lor, devine foarte clar – bineînțeles! S-a spus de mult că prezența unui Maestru poate lumina întreaga cameră (aluzie la ceea ce Bardon menționează în IIIH cu privire la practicile estice, de transmisie a luminii între Maestru și Discipol).”

Esența acestei practici, indiferent de ce formă tradițională ar îmbrăca ea, este într-adevăr foarte simplă. Ea duce înapoi la ceea ce tocmai am scris despre crearea acelui spațiu sacru al acceptării iubitoare față de „celălalt”, exceptând faptul că pentru adevăratul Maestru „celălalt” și „sinele” sunt înglobate în lăuntru Sinelui Unitar. Acesta e un aspect care adaugă o nouă dimensiune la ce am descris mai sus.

Acesta este un spațiu mai dinamic, deoarece el aproape că-l forțează pe „celălalt” să se examineze pe sine, și îl deschide pe „celălalt” față de lumea interioară, „așa cum o experimentează Maestrul”. Cu alte cuvinte, acest spațiu întoarce concentrarea „celuilalt” în mod direct și imediat înspre în lăuntru, și dezvăluie simultan un tărâm pe care „celălalt” nu l-ar fi accesat așa de ușor sau așa de repede de unul singur.

Aceasta este de asemenea esența activității pe care o îndeplinește un adevărat Inițiator. El își creează în lăuntru propriului sine o stare anume sau un nivel de conștientizare anume, și apoi îl înglobează pe „celălalt”, astfel direcționând simultan concentrarea „celuilalt” și dezvăluind nivelul / starea designată.

Această abilitate poate fi observată în cea mai simplă formă a sa, în abilitatea de a face pe cineva să se liniștească (aspect ce ține de acceptare și iubire). Pentru Maestru, aceasta devine o facultate pe deplin conștientă, multiplicată prin faptul Unității lui. În mâinile unui Maestru, ea devine o Artă. Un Maestru poate croi proiecția sa asupra acestui spațiu sacru spre a se potrivi perfect simultan nevoilor „celuilalt” și a Sinelui.

Toate cele bune,

Rawn Clark 23 Decembrie 2001

Simbolul lui Mercur

Simbolul lui Mercur conține cele trei mari simboluri folosite spre a indica natura metalelor / mineralelor.

Aurul, cel mai înalt și mai pur dintre metale, este reprezentat de cerc. Aurul poate suferi cel mai înalt grad de foc și totuși rămâne intact. El nu ruginește și nu patinează niciodată. El condensează Fluidul Electric.

Argintul, care este prețios, dar nu la fel de pur ca Aurul, este reprezentat de luna crescătoare. El își va dezvolta o patină. Argintul condensează Fluidul Magnetic.

Pământul, sau mineralele descompuse / digerate, fiind cel mai puțin pur, este reprezentat de crucea cu brațele egale. Pământul condensează ambele Fluide „prin” cele patru Elemente.

Aurul egalizează cu galben și roșu. Argintul cu alb și albastru. Pământul cu negreala.

Așadar simbolul lui Venus, un cerc pus deasupra unei cruci, denotă un metal „intern” galben / roșu (condensare Electrică). Prin „intern” mă refer la metal în cea mai pură formă a sa. Însă extern, el este corupt. Prin „corupt extern” mă refer că se oxidează sau ruginește] De aici, crucea de mai jos care indică Pământarea sau negreala. Acesta este metalul cupru. Culoarea oxidării cuprului este verde – culoarea asociată normal cu planeta Venus.

Simbolul lui Mercur este un simbol al lui Venus deasupra căruia este simbolul Lunii / Argintului. Așadar este un metal colorat argintiu, care conține o puritate interioară sau o roșeală, dar este corupt extern. Luna în creștere deasupra cercului, simbolizează o Voltă (în termenii lui Bardon) indicând că Fluidul Magnetic înconjoară Fluidul Electric. Cercul aflat deasupra crucii indică faptul că forma impură cea mai comună a sa este roșcată – cinabrul. Cinabrul are culoarea galben roșcat, iar culoarea asociată cel mai des cu planeta Mercur este portocaliul. Culoarea sa adevărată, un argintiu opalescent, este descoperită numai când este eliberat de toate impuritățile.

Mercurul Filosofic este Principiul Volatil din toate lucrurile. În munca de laborator, el este cel care se evaporă mai întâi, fiind așadar cel mai dificil de capturat. El conține esența, spiritul sau corpul mental al materiei. De asemenea este Solventul Universal – poate „deschide” sau pătrunde orice lucru.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 13 Februarie 2002

FIIȚA, conștiința, și conștientizarea de Sine

„Care este diferența dintre „conștientă” și „conștientizare”?”

La început, abia dacă suntem conștienți de Sine. El nici măcar nu intră întru viețile noastre zilnice ca ceva având importanță practică. Dar în cele din urmă devenim conștienți că mai este un alt strat al existenței, atât intern cât și extern, pe care-l numim Sine. Acesta este primul nivel al conștientizării de Sine, nivel care e în mare parte investigator, și Sinele încă este o entitate separată. În cele din urmă, devenim conștienți de Sine. Prin „conștient” (ca opus față de „conștientizator”) mă refer că ajungem la un punct în care cunoaștem Sinele destul de bine încât începem să „participăm” la Sineitate. Noi SUNTEM Sinele.

Aceasta, cel puțin pentru mine, este diferența esențială dintre conștientă (en. consciousness) și conștientizare (en. awareness). Conștientă este participativă și imanentă, pe când conștientizarea este o dinamică sine-celălalt. Conștientizarea se referă la „sine” dar este vorba de un „sine” mic care există în relație cu „celălalt” – conștientă se referă la Sine și atât.

FIIȚA este conștiința sau Sinelui Infinit.

Conștientizarea împărtășește aceeași „calitate” esențială de Sine (adică sineitatea) pe care o găsim în conștientă, dar fiecare exprimă o „cantitate” diferită.

„Dacă mă urc pe vârful piramidei, și observ laboratorul divin, atunci sunt „eu” inter relaționare pură, realizând SINELE calitativ, ca o FIIȚA de viteză?”

Când ajungi pe vârful acelei piramide, nu doar observi (devii conștientizator de) laboratorul Divin, ci EȘTI el (devii un participant conștient). În termeni ai timpului, ar putea dura doar o clipă, dar când atingi eternitatea, ea te atinge pentru eternitate. Dar trebuie întotdeauna să coborâm acea piramidă, să ne reducem viteza, și să ne potrivim înapoi întru corpurile noastre temporale finite. Această coborâre reduce „conștientizarea” noastră, dar nu ne reduce „conștiința” asupra celor pe care le-am văzut.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 18 Februarie 2002

Percepția subiectivă și obiectivă

Dragi prieteni,

Diverse scrisori din ultima vreme au privit într-un fel sau altul, subiectul de subiectiv vs. obiectiv. Văd un factor foarte important lipsind din aceste discuții, și anume facultățile de percepție dezvoltate prin munca din IHH.

Din perspectivă hermetică, noi existăm într-adevăr în relație cu o realitate obiectivă. Însă percepția umană „normală” este un proces care subiectivizează, și numai în acest sens „ne creăm propria realitate” sau trăim într-un univers subiectiv făcut de noi.

Între polii colectivului uman și individului uman, există mai multe niveluri ale acestui univers uman subiectiv. El are o densitate mentală, astrală și fizică. Per întreg, el este o trăsătură a realității obiective, dar este o parte FOARTE mică, finită a acestui întreg obiectiv.

Mintea umană legată de creier nu este capabilă să perceapă simultan toată realitatea obiectivă infinită. Așadar mecanismele noastre de percepție interpretează această întregime infinită într-o adaosuri graduale (en. increments) finite care sunt procesate secvențial, și sunt relaționate „cu” și „prin” filtrul micului sine uman. Cu alte cuvinte, percepția umană normală este un proces subiectivizator de interpretare, nu unul de percepție obiectivă directă.

Percepția umană normală ne întârzie puțin față de sincronizarea temporală cu realitatea obiectivă. Cantitatea acestei discrepante este timpul cerut nouă să facem o poză finită a acelei infinități obiective, să interpretăm acea poză, și apoi s-o integram într-o secvență de poze trecute. În timpul fazei de interpretare, subiectivizăm percepția noastră, și în acest proces percepția devine mai mult legată de cel care percepe decât de obiectul percepției. Aici intră în joc reacția emoțională.

Rezultatul este că ne tratăm percepția subiectivă ca pe un lucru obiectiv, și de aici confuzia noastră cu privire la ceea ce este real.

Însă în IHH suntem învățați o formă diferită de percepție care nu este „normală” în termeni umani. Aceasta este percepția obiectivă asupra realității obiective.

Percepția obiectivă are două faze principale. Prima este cea în care învățăm să identificăm înlăuntrul nostru, mecanismul subiectivizator al percepțiilor umane normale, și apoi căutăm bucățelele subiacente obiective care inițiază subiectivarea noastră. În IHH acest lucru este efectuat prin munca timpurie cu oglinzile sufletului, disciplina mentală și lucrul cu simțurile. Această muncă ne învață lent cum să identificăm acei factori ai percepției normale care sunt responsabili pentru subiectivizare (adică responsabili pentru a reduce infinitul la finitisme secvențiale). Odată ce suntem capabili să identificăm aceste aspecte ale noastre, le putem filtra și putem începe să vedem semnalele obiective pe care subiectivizarea noastră se bazează inițial. În esență, este o problemă de a deveni atât de familiarizați cu procesele noastre interne, încât să putem vedea ceea ce stă la baza lor.

De exemplu dacă ști că privești printr-un filtru roșu, în cele din urmă îți poți da seama că un obiect verde se vede a fi negru. Atunci este evident că ceea ce „pare” negru, ar putea de fapt să fie verde, când îndepărtezi filtrul și privești direct acel lucru. Cunoșcând aceste inputuri și outputuri ale propriului filtru subiectivizator, ne aducem mai „aproape” de percepția directă a realității obiective. Dar aceasta este ca și cum ai privi printr-o sticlă întunecată, deoarece, spre a folosi analogia de mai sus, multe lucruri pot crea aparența de negru atunci când sunt privite printr-un filtru roșu. Singura cale de a percepe direct universul obiectiv este să îndepărtăm în întregime filtrul nostru de subiectivizare. Însă acest proces necesită mai mult decât mintea umană normală legată de creier.

Spre a realiza percepția obiectivă, trebuie să îndepărtăm în întregime filtrul nostru subiectivizator. Acesta este scopul Meditației Centrul Liniștirii (Center of Stillness) și a lucrului de mijloc al IHH (cum ar fi transferul de conștiință) – ele învățând omul cum să lase la o parte inputul senzorial, și inputul emoțiilor și al pălăvrăgelii minții, din moment ce acestea sunt rădăcina mecanismelor noastre de percepție subiectivă. Astfel se dezvăluie corpul mental brut care este singura parte din sinele (uman) capabilă să perceapă direct o infinitate.

Atunci când filtrul este îndepărtat, e revelat un întreg univers diferit – acesta este universul obiectiv. Spre a percepe obiectiv, trebuie să „devii” obiectul percepției, adică trebuie să ajungi în sincronizare absolută cu realitatea obiectivă.

Această acțiune este extrem de rară pentru omul modern, dar nu este deloc rară pentru ființele non-umane care ne înconjoară. Exemplul meu preferat cu privire la o ființă care percepe obiectiv este cel al unui fir de iarbă. Corpul ei se întoarce în sincronizare perfectă cu razele soarelui. Nu are nevoie de timp spre a-și da seama că soarele acționează asupra ei, nici nu are nevoie de timp spre a decide dacă să se întoarcă sau nu. Ea există în sincronizare perfectă cu universul obiectiv și nu are nici un balon de subiectivitate care s-o separe de mediul său înconjurător obiectiv.

Acesta este gradul de percepție pe care lucrul cu IHH îl construiește în cele din urmă într-un mag.

Acest lucru este important să fie luat în considerare în relație cu interpretarea semnificației nivelurilor ulterioare ale IHH, și cu interpretarea vieții cuiva ca Franz Bardon. De fapt este un factor important în interpretarea multor lucruri scrise de cei care au obținut facultatea de percepție obiectivă.

Munca timpurie a IHH este desemnată să te informeze „prin experiență directă”, cu privire la propriile tale mecanisme de percepție. Acestea sunt reacții la evenimentele obiective pe care le întâlnim, reacții conduse în primul rând de emoții. Cel mai important pas al aceluia proces de descoperire de sine, este lucrul cu oglinzile sufletului din Nivelul 1, în care iei la o parte propria personalitate înrădăcinată în emoții și o definești. Acesta este primul pas în identificarea propriului tău filtru subiectivizator, prin care percepi în mod normal FIECARE lucru.

Munca de Nivel 2 de transformare a caracterului te forțează să înveți că-ți poți lăsa la o parte reacțiile tale obișnuite conduse de emoții, și poți privi lucrurile mai obiectiv. Acesta este cel de-al doilea pas către percepția obiectivă, deoarece te învață cum filtrul tău subiectivizator alterează înfățișarea lucrurilor, și [te învață] că deții un control asupra acestui proces.

Lucrul cu simțurile de Nivel 2 te informează cu privire la natura inputurilor senzoriale și la controlul ei. Lucrul cu simțurile de Nivel 3 te învață apoi folosul lor creativ. Șamd. În decursul acestor niveluri, facultatea percepției obiective este construită bucată cu bucată.

Până în momentul când ajungi la Nivelul 8 și începi lucrul călătoriei mentale, această facultate a percepției obiective este bine stabilită. Este stabilită chiar și mai bine când începi lucrul de Nivel 9 al călătoriei astrale. În mintea mea, aceasta este diferența majoră dintre „proiecția astrală” obișnuită și călătoria astrală a lui Bardon. De asemenea ea este o diferență importantă între ceea ce trece în mod obișnuit drept evocare și evocarea dată de Bardon în PEM, respectiv între ceea ce trece drept Kabbala și Kabbala dată de Bardon în CAQ.

În sistemul lui Bardon toate aceste experiențe (călătoria astrală, evocarea și vorbirea kabalistică) au loc în întregime în contextul percepției obiective, pe deplin conștientă.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 8 Martie 2002

După chipul lui Dumnezeu

„Bardon spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său. Înțeleg complet semnificația acestui lucru – așa cred. Dar implică acest lucru că oamenii sunt rasa fizică superioară din Univers? Nu știu dacă există sau nu viață pe alte planete, dar dacă există, am fost noi aleși ca fiind deasupra oricărei asemenea vieți ca „Om” al Divinului? Este o întrebare foarte mare, știu, dar mi-ar plăcea s-o înțeleg!”

Prezint felul în care Înțeleg eu acest lucru, dar trebuie să te avertizez că este contrar majorității credințelor populare, și într-un fel mic, superficial, este contrar afirmației lui Bardon.

Concepția modernă asupra acestei idei provine din povestea creației din Geneza, 1. Eu mă gândesc că ea a fost înțeleasă totalmente greșit. În mod primar, asta are de-a face cu luarea unor afirmații foarte simbolice ca fiind literale, în loc să fie privite ca simboluri. De asemenea, există și factorul adițional al traducerii – ebraica nu se traduce bine în alte limbi.

Concomitent cu ideea că numai oamenii sunt făcuți după chipul Divinității, este ideea „stăpânirii asupra”, de asemenea derivată dintr-o înțelegere greșită a Genezei, 1.

Pe scurt (și credeți-mă că pot vorbi FOARTE mult pe acest subiect) termenul ebraic tradus ca „om” în contextul Genezei 1, se referă la viața corporală de TOATE felurile. Lucrurile asupra cărora „omul” (viața corporală) e spus că are „precedență sau superioritate” (ceea ce nu implică dreptul de a le „folosi”) sunt tărâmurile astral și mental, și Elementele care compun toate trei tărâmuri. Referirea la „animale, păsări, pești, copaci, etc” din Geneza 1, este de fapt o referire făcută la Ființele Elementelor – adică ale Elementelor astrale.

Viața corporală (adică FIECARE lucru fizic) este spus a fi „făcută după chipul lui Elohim” deoarece este compusă dintr-un corp mental, astral și fizic care înconjoară o rădăcină Akasică. Cu ale cuvinte FIECARE lucru fizic reflectă structura Întregului.

Noi oamenii, suntem în general creaturi care-și dau o importanță de sine foarte mare, și ne face să ne simțim bine să ne gândim că suntem speciali. Însă aceasta este Marea Minciună, o iluzie care ne orbește față de realitatea mai mare a Unității TUTUROR lucrurilor. Noi nu suntem speciali, suntem doar unici, la fel ca și orice alt lucru care există. Dar în dorința noastră de a fi speciali, noi creăm concepte despre Divinitate care sunt făcute după chipul „nostru” ca un fel de a justifica sau valida caracterul nostru special.

Viața există în TOATE lucrurile, ORI unde, ORI când, ORI cine, ORI ce, ORI de ce. Marea întrebare este dacă există sau nu viață „umanoidă în spațiu”. Însă marea nefericire este că în căutarea „vieții” în restul cosmosului, am trecut cu vederea că tot ceea ce ne înconjoară este viu, dar într-un fel non-uman. Poate că însăși această ignoranță este cea care ne îndeamnă să privim altundeva.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 11 Martie 2002

Geneza 1 și superioritatea umană

„Acesta este un aspect foarte, foarte important și are nevoie cu siguranță să fie discutat și clarificat. Am observat ulterior că inițial, Bardon merge actualmente atât de departe încât să spună că, citez: „Adevărata imagine a lui Dumnezeu este Ființa Umană, care a fost creată după chipul universului.” Aceasta este o afirmație „foarte” definitorie care poate fi interpretată cu ușurință că Oamenii sunt „rasa” superioară a ființelor de orice formă din întregul univers.”

Da, afirmația „poate” fi interpretată astfel. Dar dacă examinezi foarte atent afirmația lui Bardon, el spune că universul fizic (care include TOATE lucrurile) reflectă structura Unității (planurile akasic, mental, astral și fizic combinate) și că ființa umană reflectă de asemenea această structură. Esențialmente, asta spune că FIECARE lucru reflectă această structură. Aceasta nu este o afirmație care să scoată în evidență diferența sau unicitatea ființei umane – ci spune că FIECARE lucru are aceeași structură.

„Mă întorc totuși la cuvintele „Ființă Umană” din acest context. Și trebuie să fie spus, că indiferent dacă există alte forme de viață inteligente în cosmos, Omul ocupă un loc foarte înalt datorită inteligenței noastre unice în termeni Corporali Pământești”

Într-adevăr suntem unici, dar nu suntem în nici un fel superiori. Conștiența noastră diferă numai foarte, foarte puțin de multe alte forme de viață de pe planeta noastră, iar diferența nu are nimic de-a face cu superioritatea. Restul planetei [adică celelalte forme de viață] gândește că suntem orice altceva, dar nu superiori. Față de restul pământului nostru, noi suntem creaturi parazite, distrugătoare.

Întotdeauna mă amuză când oamenii spirituali vorbesc într-un moment despre faptul că trebuie să ne distrugem micul nostru ego, și în următorul moment vorbesc despre cât sunt de superioare ființele umane în marele plan al lucrurilor. În mintea mea, ACELA este tipul de egoism care trebuie să fie distrus!

„Când ne comparăm cu orice alte animale, la suprafață ar părea că ne-am diferențiat dramatic (sau am fost diferențiați dramatic) de ele. Întrebarea se pune – ne-am diferențiat de formele de viață, la nivel de cosmos sau numai la nivel de pământ? Și ce se poate spune despre celelalte forme de viață?”

Lucrul mental de Nivel 4, de transfer al corpului tău mental întru alte creaturi și lucruri, îți va răspunde (destul de primitiv) la multe dintre aceste întrebări. Munca respectivă este FOARTE transformatoare. Când începi să vezi lumea din alte perspective non-umane, atunci [prin acest act] ești foarte plin de smerenie. Până ce nu experimentezi diferența dintr-o perspectivă non-umană, nu poți înțelege semnificația similarităților.

Toate cele bune

Rawn Clark, 19 Mai 2002

„Sunt de acord cu tine. Cu siguranță, eu privesc „toate” formele de viață ca fiind egale. Dar ceea ce voiam să spun este că în omenire s-a pus încrederea, să spunem datorită poziției ei „unice” sau „de încredere” de responsabilitate pe această planetă, în ceea ce privește gradul ei de control.”

Nu văd nici o dovadă spre a susține ideea că oamenilor li s-a conferit această responsabilitate. Ea nu este o responsabilitate, ci doar o abilitate. Între aceste două lucruri este o mare diferență. Ideea umană că suntem responsabili să controlăm această planetă este o raționalizare și o încercare de a justifica folosirea noastră nechibzuită a acestei abilități. Ea este o iluzie umană și stă la rădăcina schismei dinlăuntrul minții grup umane. Este cea care ne oprește să trăim în armonie cu planeta noastră și cu semenele noastre, făpturile.

„Cu alte cuvinte, pe când majoritatea formelor de viață există în mediul cu care au fost asigurate, și sunt mulțumite să facă acest lucru, omul are abilitatea de a modifica sau distruge acest mediu, și o face fără nici un considerent pentru floră și faună.”

Este interesant de observat că descrierea ta asupra majorității formelor de viață (că ele există în armonie cu universul obiectiv) este de asemenea definiția Înțelepciunii și a ceea ce înseamnă să fii un Adept.

Toate cele bune,

Rawn Clark 19 Mai 2002

„Marea problemă pe care o am cu primul subiect, și față de care trebuie să-mi succesc mintea, este simbolismul Genezei. Problema mea este că, chiar și în ordinea scrisă a lucrurilor, Geneza nu se potrivește cu studiile mele extensive și cunoașterea mea extensivă asupra evoluției, dintr-un punct de vedere științific, factual.”

Pentru început, povestea Genezei nu are nimic de-a face cu lumea fizică.

În kabbala, „creația” are trei faze esențiale. Prima este Briah (creația propriu zisă). Briah are loc non secvențial și este o trăsătură a tărâmului etern. Aceasta este faza la care se referă Geneza.

Însă este imposibil de descris un lucru non secvențial prin cuvinte secvențiale, fără a introduce secvența. Este ca un om de știință care încearcă să descrie secvența de evenimente aflată în lăuntru al celui „big bang”, evenimente care au avut loc în nano-secunde. Du acest act un pas mai departe și îndepărtează în întregime factorul de secvență, și vei vedea problema. Realitatea non secvențială pur și simplu nu poate fi descrisă cu acuratețe prin cuvinte secvențiale, punct. Dar asta nu ne împiedică pe noi să încercăm să facem această descriere, iar povestea din Geneza 1 este o asemenea încercare.

Creația a avut loc / are loc toată odată, în sens etern, și este pusă în scenă prin întreaga întindere infinită a realității secvențiale.

A doua fază este Yetzirah (formarea). Aceasta ESTE secvențială dar nu există referire la ea în Geneză. Formarea privește aspectele secvențiale „grosiere” ale tărâmului mental și întregul tărâm astral. „Sepher Yetzirah” (Cartea Formării) este cea în care vei găsi povestea Formării.

A treia fază este Assiah (facerea) și privește tărâmul astral „grosier” și tărâmul material. La această fază nu se face referire în Geneza 1, nici în Sepher Yetzirah.

„În opinia mea umilă, Geneza, așa cum este scrisă și tradusă, reflectă în întregime nivelul de cunoaștere științifică și astronomică al omenirii la timpul când a fost scrisă Geneza.”

Numai simbolurile pe care autorul le-a folosit spre a exprima conceptele mai înalte, reflectă acest aspect. Conceptele însele, lăsând la o parte simbolurile în care sunt îmbrăcate, nu au nimic de-a face cu cunoașterea materială.

„În acest context, cum ai interpreta tu Geneza 1:12, 1:21 și 1:26?”

Geneza 1:12 – „Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi cari fac rod și cari își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu (Elohim) a văzut că lucrul acesta era bun.”

Aici definim tipurile de conștientă sau de densitate mentală. Acest pasaj se referă la tipul de conștientă care este „similar cu” acela care locuiește plantele, în lăuntru al tărâmului fizic. În termeni ai „evoluției” tipurilor de conștientă, acesta precedă următorul –

Geneza 1:21 – „Dumnezeu (Elohim) a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei.”

Aici avem tipurile de conștientă care sunt potrivite pentru locuirea tărâmurilor elementare ale Aerului și Apei.

Geneza 1:26 – „Apoi Dumnezeu (Elohim) a zis „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.””

Cuvântul ebraic ADM („om”) este un cuvânt foarte complex. Eu l-am analizat într-o anumită măsură în „O cale către înțelegere”. În orice caz, el înseamnă mai mult decât viața umană, sau chiar decât conștientă de tip uman. Aici, Elohim pregătește scena pentru Yetzirah și pentru coborârea întru materie pe care o necesită Yetzirah.

Pe când pasajele anterioare se refereau la tipurile de conștientă potrivite pentru locuirea tărâmurilor Elementale, acest pasaj se referă la tipul de conștientă potrivit spre a locui într-un tărâm astral, și în cele din urmă într-un tărâm material.

Din moment ce acesta este nivelul ultim de densitate în ceea ce privește tipurile de conștientă, el include tipurile de conștientă anterioare menționate în Geneza 1. Acesta este sensul în care este înțeleasă expresia „să stăpânească”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 21 Martie 2002

„În termeni asupra existenței lumii fizice, sunt întrebat deseori dacă sunt un „creaționist” sau un „evoluționist”, și eu spun că sunt ambele. Creația trebuie să fi avut loc înainte de a se putea manifesta evoluția vieții în lumea fizică.”

Mă gândesc că nu ai luat în considerare implicațiile mai adânci ale informațiilor pe care le-am spus despre creație (Briah) ca fiind un act etern, non secvențial. Acest lucru ESTE dificil de înțeles.

În orice caz, un act etern înglobează întreaga întindere infinită a tărâmului timpului. Cu alte cuvinte, tărâmul nostru temporal este punerea în scenă secvențială a aceluiași act etern de creație. Creația nu este ceva care a avut loc. Mai degrabă, este ceva care are loc. Evoluția ESTE creație și viceversa. Ele sunt doar dimensiuni diferite ale aceluiași lucru.

„Acest aspect servește de asemenea spre a evidenția că în ciuda complexității științifice și a vizibilității mundane clare, universul fizic este de fapt numai manifestarea cea mai de jos a unei opere / lucrări mult, mult mai mari și mult mai extinse – o muncă / lucrare care este formată din târâmurile magului și kabalistului, și care pur și simplu nu este recunoscută de marea majoritate a oamenilor, nici chiar de religii sau de cele mai avansate științe moderne.”

Acest aspect nu este în întregime precis, deși așa „pare”. De fapt, planul material este inseparabil de restul cosmosului. Celelalte târâmură pătrund și cauzează târâmul fizic. Numai conștiința umană secvențializată este cea care percepe subiectiv târâmul fizic ca fiind un ceva separat.

De asemenea, târâmul material nu este nadirul unei ierarhii liniare, așa cum implică cuvintele tale. De fapt, el este un punct dintr-o spiră fără de sfârșit. Este o parte dintr-un ciclu integral care nu are o ierarhie liniară adevărată.

„Aparența” liniarității, a ierarhiei etc., este o distorsiune cauzată de mecanismele subiectivizatoare ale percepției umane.

Toate cele bune,

Rawl Clark 22 Martie 2002

„M-am gândit o vreme la conceptul Evoluției Spiritului. Fiind dat scopul final al Hermetismului, de a deveni una cu Dumnezeu, și fiind dat că acest proces poate fi realizat prin spiritul uman, și presupunând că animalele au spirite mai puțin evoluat, există vreun asemenea punct / moment în care un spirit de animal este promovat și reîncarnat ca om, pentru ca în cele din urmă, să fie și el capabil să se unească cu Dumnezeu?”

Nu găsesc nici o dovadă spre a sprijini această ipoteză a „Evoluției Spiritului”. Fiecare tip de conștiință secvențializată (spirit) urmează aceeași cale către Unitate. Un spirit de animal nu are nevoie să evolueze într-un spirit uman spre a realiza Unitatea. Spiritul de tip uman nu este nici mai mult și nici mai puțin capabil de a realiza Unitatea, decât orice alt tip de spirit, și nici nu este mai aproape de Unitate decât acestea. Fiecare este doar „diferit”. Nici unul nu este superior sau inferior altuia.

Munca de Nivel 4 de transfer al conștiinței întru alte forme de viață face aceste lucruri auto-evidente. Se poate vedea rapid că această ipoteză a superiorității umane este doar o iluziune umană.

Toate cele bune,

Rawl Clark 16 Aprilie 2002

Divinație

„Aud că ar trebui să faci pașii preliminari spre a nu fi păcălit sau dus în eroare de oricine îți va oferi răspunsuri în divinație. Care pot fi acești pași? Încerc să mă calmez și să evit să întreb întrebări impertinente, indiscrete. Oamenilor nu le place acest lucru, așa că de ce le-ar place altor inteligențe?”

O practică pe care ți-o sugerez este să-ți îndrepti întotdeauna întrebarea către propriul „ghid superior” [în sens hermetic, deci corp causal]. Cere ca ghidul tău superior să vorbească prin mijlocul pe care-l folosești ca divinație, fie el un set de rune, de tarot, de I Ching, sau oracolul tău din vecinătate.

Însă marea problemă legată de divinație nu este exactitatea adevărului oracolului, ci faptul dacă ne mișcăm sau nu pe noi înșine în legătură cu semnificația răspunsului dat de oracol. [Putem ști] cât de mult este influențată interpretarea răspunsurilor pe care le primim actualmente, de răspunsurile pe care vrem să le primim? Din nefericire, nu există nici o formulă simplă spre a rezolva această problemă centrală!

Ce a funcționat pentru mine, este să mă centrez și să mă împământeț înaintea de a consulta un oracol; apoi îmi concentrez mintea asupra întrebării pe care o am, amintindu-mi să îndrept întrebarea către propriul ghid superior, și să cer ca el să vorbească prin oracol; apoi îmi separ mintea conștiință de dorința față de un rezultat anume. Încerc să rămân complet receptiv față de orice răspuns ar putea veni, și în decursul interpretării mele, încerc să mențin această detașare.

Cu cât folosești mai mult un anumit tip de oracol, cum ar fi un set de rune sau de tarot, cu atât devine mai ușor de folosit. De exemplu acum câțiva ani, mi-am confecționat un set de rune. Când am început să le folosesc pentru prima oară, ele mai degrabă mă tulburau decât mă ajutau, însă am perseverat și acum le folosesc aproape în exclusivitate și le găsesc foarte folositoare.

„Așa că a doua mea întrebare este: au descoperit oamenii dinainte viitorul lor pământesc, și care este povestea lor? Majoritatea oamenilor încearcă să tragă cu ochiul întru viitor într-o anumită măsură, dar ar fi ei fericiți dacă ar putea să o facă? (Eu cred că ar fi fericiți dacă ar putea să vadă în viitorul apropiat, și că nu ar fi dacă ar putea să vadă în viitorul îndepărtat).”

Eu nu-mi folosesc oracolele spre a prezice viitorul. În loc, le folosesc spre a câștiga o înțelegere mai bună asupra situației prezente. Găsesc că aceasta este cea mai bună utilizare a lor, și locul în care ele sunt cele mai precise.

Toate cele bune,
Rawn Clark 2 Iunie 2002

„Care consideri că sunt problemele conectate cu prezicerea viitorului?”

Viitorul se bazează pe prezent așadar ceea ce facem noi cu prezentul determină viitorul. Atunci când privim întru viitor, ceea ce căutăm noi de obicei este ceea ce „se va întâmpla”, și nu ceea ce „este probabil să se întâmple” date fiind circumstanțele prezente. Însă tot ceea ce poate prezice un oracol, este cum este „probabil să fie” viitorul, bazat pe factorii inerenți momentului prezent. Dacă acei factori se schimbă, atunci viitorul se schimbă.

Cadrul de obiceiuri mentale (mind-set) de a privi să vedem ce „se va întâmpla” îndepărtează puterea abilității noastre de a schimba momentul prezent, și „crează” așadar viitorul. În acest sens, ne micșorează puterea liberului arbitru și ne zăvorește într-un curs predeterminat. Când construim întru psihicul nostru ideea că aceasta sau aceea „se va întâmpla” în acest fel sau în acel fel, se mărește mult probabilitatea ca acțiunea să se întâmple exact în acel fel. Acțiunea devine fixată în mintea noastră, și acțiunile noastre o urmează natural.

Însă dacă în loc să privim în viitor, privim în dinamica momentului prezent, și căutăm claritate cu privire la propriile noastre acțiuni, gânduri, emoții etc, „din momentul prezent”, atunci ne este oferită oportunitatea de a ne schimba. În loc să ne încorseteze, aceasta ne eliberează și pune viitorul în mâinile noastre.

Atât timp cât suntem conștienți pe deplin în momentul prezent, viitorul are grijă de el însuși.

Toate cele bune,
Rawn Clark 3 Iunie 2002

„Dacă te înțeleg bine, divinația viitorului având atitudinea posibil mai realistă de a privi după „tendințe” și „probabilități”, în loc de a privi după Viitorul Sortit, ne îndepărtează mai puțin puterea de a schimba momentul prezent.”

Da, și este mai probabil să aducă rezultate productive.

„Însă unde îl plasează asta pe Nostradamus și pe alții? El a scris cu mult timp în urmă, și acest fapt îl invalidează în totalitate?”

Aici vedem diferența dintre „profeție” și „divinație”. Divinația are loc în întregime în lăuntruul timpului, în care viitorul nu este sortit. Însă profeția este produsul unei perspective eterne în care este perceput întregul timpul, și atunci totul poate fi spus că este sortit. Profeția nu „prezice” - ea „percepe”.

Nostradamus a fost unul dintre puținii profeți adevărați și unul dintre cei mai preciși și fecunzi. Cu toate acestea, rezultatul profeției sale este ca și produsul oricărui oracol – tot mai trebuie să interpretăm ceea ce a scris, și acolo este locul în care dăm de necaz.

„Cursul prezentului a fost alterat de multe ori de atunci. Sau nu e așa?”

Momentul prezent se află într-o stare continuă de flux și din perspectivă temporală, cursul lui nu poate fi prezis cu acuratețe.

„Cum știm că am schimbat factorii inerenți prezentului?”

Prin însăși faptul că-i schimbăm.

„Ce se poate spune despre divinația trecutului? Este ca și cum ai citi „cartea Akasei”?”

Nu, „citirea Akasei” este o acțiune diferită în întregime, având din nou a face cu o perspectivă eternă. Akasha nu păstrează doar prezentul și trecutul, ci și „viitorul”, pe când divinația mundană, deoarece are loc în lăuntruul timpului, poate înțelege numai trecutul și prezentul, dar nu „viitorul”. Cu alte cuvinte, în Akasha se percepe întregul context al oricărui eveniment temporal, dar în divinație se percepe trecutul numai în termenii prezentului, și astfel într-un context limitat.

Toate cele bune
Rawn Clark 4 Iunie 2002

J. a spus „Cred că atunci când cuiva îi este oferită o privire fugară în viitor, acest act este pentru beneficul nostru, spre a putea să facem lucrurile să se întâmple, pentru ca finalul prezis să nu aibă loc.”

S. a răspuns „Da, cu excepția faptului când finalul este o vacanță pe Riviera, cu vin, femei și cântec!”

Ai ridicat o problemă importantă S. Adică, atunci când ni se prezintă o privire fugară a ceea ce „vrem”, ne oprim automat din procesul de a pune întrebări. Presupunem imediat că este un semn clar că suntem pe calea cea bună și așadar nu avem

nevoie să privim înlăuntru, sau să schimbăm ceva. În acel punct, în general ne oprim din „interpretare” și luăm divinația literal.

Însă când divinația arată ceva ce nu „vrem”, începem să dăm din colț în colț și să tragem o altă carte / rună / etc, până ce obținem răspunsurile pe care le „vrem”.

Se pune atunci întrebarea, divinăm noi spre a ne face să ne simțim mai bine, sau suntem interesați într-adevăr de o pătrundere mai clară asupra unei situații? Dacă răspunsul este ultima, atunci în orice fel ar merge divinația, trebuie să mai căutăm înlăuntru nostru și să evaluăm propriul nostru rol.

Toate cele bune

Rawn Clark 6 Iunie 2002

„Se pare că răspunsurile depind foarte mult de întrebări și de tipuri de întrebări. Și întrebările uneori dau presupuziții negative ca și „viața mi se întâmplă” sau „sunt o victimă”. Poate lucrurile pot fi schimbate prin adresarea unor întrebări mai bune, mai inteligente. Poate oracolul se încurcă (sau se enervează) de întrebări gen „care va fi culoarea genelor iubitei mele?””

Cea mai mare importanță o au starea de spirit în care este adresată o întrebare, și receptivitatea cu care omul abordează „răspunsul”.

„Ar fi indiscret să întreb ce tip de întrebări întreb „tu” oracolele tale? Mă gândesc că ar fi iluminator.”

Cer mereu oracolelor mele ghidare și claritate. Eu văd oracolele mele ca fiind o extensie a intuiției mele. Găsesc că uneori sunt prea aproape de o situație spre a intui cursul potrivit. Când se întâmplă aceasta, îmi folosesc oracolul spre a ajuta să-mi aducă atenția, și așadar forța intuiției mele, în inima problemei. Mă ajută să stabilesc cu precizie aspectul principal pe care altminteri nu sunt în stare să îl precizez.

Așa că dacă mă aflu obstrucționat cu privire la situația X, îmi iau în mână Tarotul și mă gândesc la situația respectivă. Apoi cer ghidare și claritate și trag cartea. Apoi, îmi aplic intuiția asupra simbolurilor cărții de Tarot. Aceasta aduce mereu claritate situației și mă ajută să găsesc cursul meu corect în problema respectivă.

„Există exerciții bune spre a dezvolta profeția? (prezic că vei spune IIIH...)”

Măi, dar te pricepi la asta! Îmi poți spune care va fi cursul valutar marțea viitoare la ora 3 pm?

„Așa că, chiar dacă profeția percepe, lucrurile nu sunt încă limpezi ca lacrima...sau poate că sunt limpezi într-un fel non-rațional, al emisieii drepte?”

Lucrurile sunt întotdeauna clare celui care face profeția. Dificultatea intervine în procedeu de traducere întru termeni temporali, o percepție care are loc la nivel etern. Acesta este motivul pentru care profețiile recurg la limbajul simbolic. În final, profețiile necesită mai mult decât mintea rațională spre a fi interpretate, la fel cum necesită mai mult decât mintea rațională spre a fi percepute ca și conținut / eveniment.

„Cred că „eveniment” este doar un termen convenabil, deoarece cum putem spune că ceva a început sau s-a sfârșit? Nu curg aceste capete unul întru celălalt? Nu sunt ele doar un fir lung?”

Ba da. Ceea ce aduce întrebarea de ce să ne mai obosim să ne uităm întru viitor? De ce să nu fim doar, pe deplin, o parte a cursului „prezentului”? Poate din motivul nerăbdării?

„Un lucru ultim: dintr-o perspectivă temporală, viitorul este fluid și posibil să se schimbe. Dar trecutul, este el scris? Mă refer la trecut așa cum ne apare el nouă, adică în modele și urme ale memoriei.”

Dintr-o perspectivă temporală, trecutul nu există, la fel cum nici viitorul nu există (din perspectivă temporală). Singurul lucru care există cu adevărat este momentul prezent care are o durată infinit de finită. Acest moment prezent infinit de finit, este produsul unui „trecut” care nu mai există decât ca trup al prezentului. În mod similar, „viitorul” există înlăuntru momentului prezent doar ca potențial neînfăptuit, și este produsul schimbării infinite. Momentul prezent infinit de finit, conține atât continuitatea infinită cât și schimbarea infinită.

Ascuns înlăuntru acumul momentului prezent infinit de finit, se află momentul etern infinit de infinit (scena profeției).

„Atât pentru acum. Prevăd că unii oameni vor citi acest mesaj până la capăt și că următorul meu mesaj va fi mai scurt (dar nu te baza pe asta).”

Ca exemplu al faptului cât de schimbător este viitorul, prevăd că viitorul tău mesaj va fi mai scurt. Dar bineînțeles, din moment ce am făcut această predicție, o vei considera o provocare și vei scrie un mesaj și mai lung. Și, spunând această propoziție, vei scrie bineînțeles ceva foarte scurt doar să-mi faci în ciudă. Sau nu? Ei bine, cred că va trebui să plutesc în momentul prezent și în cele din urmă voi vedea...sau poate ar trebui să-mi exercit nerăbdarea și să consult un oracol?

Toate cele bune,

Rawn Clark 10 Iunie 2002

Sistemele personale de credință vs. realitatea obiectivă

„Însă cred că, din moment ce miliarde de oameni în decursul istoriei au împrumutat această entitate măreață (Dumnezeu), chiar dacă Atotputernicul n-ar fi existat atunci El a intrat întru ființă și este extrem de puternic și capabil de orișice. Acesta este unul dintre motivele pentru care Magia Înalță funcționează așa de bine.”

Ceea ce sugerezi tu este parțial adevărat dar repet, se rezumă la a înțelege diferențele dintre universul uman și restul universului. Noi oamenii am creat într-adevăr o întreagă clasă de zei și zeițe „din substanța universului” și „ca o consecință inconștientă, involuntară, a mecanismelor naturii”. Însă din univers rămâne infinit mai mult decât partea înglobată de aceste creații umane. Ele sunt o „parte” din Întreg, dar nu Întregul Însuși.

Oamenii domnesc asupra unei părți infinitezimale din universul fizic. De asemenea, stăpânim asupra unei părți infinitezimale din nivelurile astral și mental ale universului. Cu alte cuvinte, nu suntem capabili de a crea un zeu sau o zeiță destul de puternic (adică ATOTputernic sau omnipotent) spre a fi Creatorul Ultim.

„De exemplu dacă cineva este catolic și se învinovățește mult pentru răul pe care l-a adus lumii, și de asemenea crede că va arde în iad pentru acel rău, atunci el va arde în iad numai pentru că a crezut că o va face. Pe de altă parte, indiferent cât de păcătoasă i-ar fi viața, o persoană care nu crede în nici un fel de iad (ateu), nu va arde în iad.”

Da, asta are de-a face cu natura tărâmului astral. Aceasta este o demonstrație asupra puterii minții care dă formă materiei astrale. Atunci când psihicul uman obișnuit este eliberat din corpul fizic, el „urcă” (sau „coboară”) într-un nivel al astralului care este bazat pe propriile credințe, așteptări etc. Acest nivel dens al tărâmului astral este arena creată personal, în care ne procesăm bagajul adus din încarnarea care tocmai s-a terminat. Pe măsură ce îl procesăm, natura acestui tărâm ce schimbă în pas cu propria noastră transformare. În cele din urmă corpul astral devine atât de pur încât se dezintegrează complet și noi „urcăm” în nivelul planului mental în care ne potrivim cel mai bine.

În orice caz acest „rai sau iad sau niciunul” în care o persoană intră după moartea fizică, este doar o stare temporală, creată de persoana respectivă, din materie astrală. Numai în această etapă de tranziție înlăuntrul straturilor mai dense ale astralului, mediul nostru înconjurător este determinat de sistemul de credințe al vieții fizice. Dincolo de acest punct, percepțiile noastre nu sunt limitate în nici un fel, și atunci experimentăm în mod direct forțele Universale care stau în spatele acelor experiențe astrale dense. Atunci vedem că, deși credințele noastre au determinat forma limbajului simbolic în care am perceput acele Forțe Universale, ele nu au determinat forma Forțelor Universale. Cu alte cuvinte, noi dăm formă doar „interpretării și percepției” noastre asupra Forțelor Universale – și nu Forțelor respective.

În cele din urmă sistemul nostru de credințe din încarnarea fizică nu are nici o putere spre a ne mântui de consecințele acțiunilor noastre. Cu alte cuvinte, dacă un ateu ucide pe cineva, el totuși trebuie să facă față consecințelor, indiferent dacă experimentează sau nu un iad după moarte. Procesul lui de răscumpărare ia loc, însă înlăuntrul contextului simbolurilor relevante credințelor și așteptărilor „lui”, și nu în contextul celor ale unui teist.

„Una din cele mai standard credințe ale unor ordine oculte serioase și ocultişti serioși, este realizarea credinței religioase curente sau a sistemului de credințe curent. Aceeași idee standard este adevărată pentru multe tipuri de entități, poate chiar și pentru Dumnezeu (deși nu sunt prea sigur de asta). Anume, dacă cineva crede că Dumnezeu există, atunci El există, și nu altfel (pentru persoana în cauză).”

Ideea că credințele noastre ne creează realitatea (cea care este rădăcina filosofică a acestui „standard”) este doar parțial adevărată, adică se aplică doar asupra unei părți din experiența noastră totală. La nivelul încarnării personale, aceasta este foarte adevărat, dar deîndată ce pășești dincolo de nivelul personal, devine din ce în ce mai puțin adevărată. Ceea ce creăm cu siguranță, este interpretarea și răspunsul nostru personal față de Forțele Universale.

Magia se poate ocupa numai deși aceste niveluri de realitate create de om, sau se poate ocupa de acele niveluri mai înalte, pe care nivelul nostru uman abia le simbolizează. Cu alte cuvinte, putem trece de simbolurile prin care interpretăm aceste Forțe Universale, și putem experimenta direct aceste Forțe. De exemplu, într-o evocare „standard”, cel mai probabil să fie evocată este o interpretare umană a unei energii sau forțe Universale – are formă și caracteristici inteligibile unei experiențe umane. Dar într-o adevărată evocare bardonistă, Forța Universală însăși este evocată întru formă astralo-materială, înăuntrul Triunghiului. Ea ar putea fi îmbrăcată „conștient” în simboluri relevante magului, dar aceasta este numai ceva ce ține de

Artă, iar magul recunoaște adevărata esență a Forței. Cu alte cuvinte, evocatorul bardonist pătrunde în esența Forței Universale în loc de a se concentra numai asupra îmbrăcămintei simbolice umanizate pe care Forța ar putea-o îmbrăca.

Toate cele bune

Rawn Clark 2 Iulie 2002

Plasarea IHH, PEM și CAQ pe Copacul ebraic al Vietii

„Interesant, unde ai plasa IHH, PEM și CAQ? Nu m-am gândit niciodată înainte să pun cărțile pe Sefiroți; mă gândeam că ele se potrivesc Arcanelor Majore (și așadar căilor dintre Sefiroți)”

Ele se potrivesc căilor, dar ține minte că aceste căi unesc sefiroți. Calea Gimel (Marea Preoteasă în Tarot), căreia îi corespunde PEM, conectează (în Copacul ebraic) Gedulah cu Chokmah, și de aici eu atribui lui Gedulah o călătorie ascendentă, inițitoare.

IHH corespunde cu calea Beth (Magicianul) care unește Tiphareth cu Kether, și reprezintă urcarea de-a lungul Stâlpului de Mijloc al Echilibrului.

Însă CAQ, nu este o parte a urcării, cât este o parte a coborârii creatoare – id est integrarea Unității întru nivelurile joase ale sinelui. CAQ corespunde căii Daleth (Împărăteasa) care unește Binah cu Geburah (din nou, în Copacul ebraic), și din moment ce Kabbala este o lucrare de coborâre creatoare, eu o atribui lui Binah în loc de Geburah.

„Aha, înțeleg, când spunei că PEM corespunde lui Gedulah te refereai că lucrul cu PEM ar trebui făcut când ajungi la Sefirotul Gedulah. Asta are mai mult sens! Dar o mică precizare: nu traversezi actualmente Abisul până într-un stagiu târziu din nivelul 10, atunci când te unești cu Unitatea, deci lucrul cu PEM (și cu CAQ) efectuat când te afli încă în nivelul 9, este doar pregătitor pentru traversarea Abisului, nu-i așa? De asemenea, nu-i așa că o parte din funcția PEM și CAQ este nu cea de a te conduce dincolo de Abis, ci cea de a integra totalmente experiența Uniunii întru nivelurile joase ale existenței umane, odată ce această experiență a fost realizată?”

Funcția primară a PEM este explorarea universului secvențial. Acest proces aduce omul la marginea Abisului, să spun așa, și este într-adevăr pregătitor. Dar când omul a trecut de Abis, PEM servește de asemenea unei funcții creatoare, descendentă, în care inițiatul manifestă forțele universale nonsecvențiale în mod direct înlăuntrul tărâmului secvențial. PEM ne învață natura vălului care îmbracă în simboluri secvențiale cauzalitatea ce coboară, și în cele din urmă inițiatul devine un stăpân al acestui proces, și îl poate întrebuița apoi într-o manieră creatoare, descendentă, folosindu-l spre a integra experiența proprie a Unității întru viața mundană.

Munca pregătitoare a CAQ (primele 5 niveluri) „începe” în Gedulah, ca și PEM, și ajută în conducerea inițiatului spre traversarea Abisului. Primele cinci niveluri din CAQ dezvoltă abilitățile necesare, și în decursul acestei dezvoltări aceste abilități crescând sunt concentrate asupra propriului sine al magului și asupra transformării corpului astral și mental al magului. Însă adevărata rostire creatoare kabbalistă începe doar după ce inițiatul trece de Abis și ajunge în Binah. Aceasta este prima cheie sau cheia literei luate de una singură, care, așa cum instruieste Bardon, se folosește numai pentru transformarea de sine.

În momentul în care inițiatul rupe vălul și intră în tărâmul nonsecvențial (eternitatea) apare o unire cu Unitatea (Kether), însă (pentru tărâmul secvențial) această Uniune are nevoie de timp spre a se integra în totalitate. Stagiile acestui proces de integrare sunt reprezentate de Binah și Chokmah. În Binah (Înțelegerea) această integrare este realizată prin rostire kabbalistă. În Chokmah (Înțelepciunea) integrarea este realizată prin contrapartea evocării. Aceasta este o formă de magie mai înaltă chiar decât kabbala, în care omul manifestă direct Cauzarea Primară, fără cuvinte, sunete, culori, etc. Pe când rostirea kabbalistă este aspectul „vorbit” al lui Chashmal, magia lui Chokmah este aspectul „tăcut”. [Chashmal = „tăcerea-vorbitoare” ce corespunde căii Shin, care unește Chokmah cu Binah.]

Eu atribui această magie „tăcere” înaltă a lui Chokmah, căii Heh, (Împăratului din Tarot) care unește Chokmah cu Kether și corespunde celei de-a patra cărți a lui Bardon „Cartea de aur a înțelepciunii”.

Toate cele bune

Rawn Clark 28 Iulie 2002

„Dacă aceasta este Chokmah, corespunde ceva lui Kether în acest context?”

Da, FIInța Pură la un nivel „universal”.

„Așadar, atât CAQ cât și Alchimia corespund lui Binah.”

Da, însă în feluri diferite, așa cum arată Copacul: CAQ – Daleth coborând „din” Binah și Alchimia – Vav coborând „întru” Binah.

„O întrebare: dacă magia „tăcere” a lui Chokmah este „non-acțiune” sau „acționare prin ființă”, care este caracteristică magului ce a obținut Unitatea și a integrat pe deplin experiența Uniunii în nivelurile mai joase ale existenței sale umane, atunci care mai este scopul Alchimiei și ale oricăror alte „pagini din Cartea Înțelepciunii”?”

Fiecare dintre aceste pagini este o alee prin care Lumina Kethrică curge atât în coborârea ei creatoare CÂT ȘI în urcarea ei răscumpărătoare. În această privință, fiecare pagină are o relevanță egală inițiatului Unificat. Însă care pagini sunt mai relevante inițiatului Unificat, la „nivel Individual”, asta depinde de propria parte din Operă.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 2 August, 2002

„Dar ce nevoie are un inițiat Unificat de alte pagini decât de cea care implică „acțiunea prin ființă”, alterarea naturală a realității temporale, și manifestarea directă a voinței Divine?”

În timp ce acționează prin ființă în lăuntrul tărâmului temporal, Individualitatea inițiatului Unificat trebuie să trăiască după regulile tărâmului temporal. Așadar, această „acțiune” are loc prin folosirea oricărei pagini care ar putea fi necesară. Toate paginile sunt accesibile în mod egal Individualității inițiatului Unificat. Dar nu este vorba atât despre o „nevoie avută de inițiat” cât despre o cale a naturii. Inițiatul Unificat întrupează legile naturii – adică paginile Înțelepciunii.

„De asemenea, a patra pagină are și ea o coborâre creatoare și o urcare răscumpărătoare? Dacă da, atunci este „acționarea prin ființă” o coborâre sau o urcare?”

Da, are atât o urcare cât și o coborâre. Coborârea este acționarea prin ființă; urcarea este câștigarea de Înțelepciune prin percepția directă a Legalității inerente tuturor lucrurilor.

„De asemenea, mai sunt și alte pagini folosite în urcare pe lângă paginile 1,2,3 (și 4)?”

Da, însă nu în aceeași manieră ca cele menționate mai sus. Următoarea mea carte „Cele 32 Căi ale Înțelepciunii” se va ocupa întrucâtva de asta. Cel puțin se va ocupa de folosirea inițiatoare (adică ascendentă) a acestor 32 Căi ale Înțelepciunii – din care 22 sunt pagini despre care vorbeam.

Toate cele bune,

Rawn Clark 7 August 2002

Răspunsul meu la articolele lui Paul Allen: „Erorile lui Bardon” și „S-a sinucis Bardon?”

Răspuns la „Erorile lui Bardon”

Dragă Paul,

Tocmai am primit un email foarte tulburat care-mi spunea să mă grăbesc să văd pagina ta web. Această scrisoare a venit cu avertismentul „ultima adiție ar trebui să stârnească unele controverse!”

MULȚUMESC, Paul! M-am bucurat într-adevăr de articolul tău excelent despre erorile lui Bardon.

Marele secret despre PEM este că numai prima parte – secțiunea de teorie – este valoroasă. Însă aproape toți o cumpără pentru grimoar și ignoră partea de teorie. Ei ignoră de asemenea și tot ce a spus Bardon despre faptul că ar trebui să mergi să întâlnești de unul singur ființele Elementelor și ale Sferelor, fără a te baza pe lucruri cum ar fi grimoarele. Bineînțeles, majoritatea celor care urmează PEM o fac fără a fi terminat deja Nivelul 8 din IIIH, și nu au câștigat încă perspicacitatea spre a-și da seama că au ratat scopul din PEM.

Deseori m-am întrebat și am teoretizat de ce Bardon a inclus grimoarul. În decursul anilor am ajuns la trei teorii.

1) Poate s-a gândit că singurul fel în care secțiunea de teorie ar vedea tiparul și ar rămâne disponibilă, ar fi să includă ceva care se vinde bine, precum un grimoar. Astfel poate că oamenii ar fi conduși și spre IIIH, dacă nu erau conștienți de existența sa.

2) Poate s-a gândit că singurul fel în care partea sa de teorie ar ajunge în mâinile evocatorilor practicanți ar fi să includă un grimoar.

3) Poate că a intenționat ca grimoarul să fie un test al faptului dacă cineva a ascultat și înțeles sau nu ceea ce el a spus în partea teoretică. Dacă cineva a ascultat și înțeles, și dacă a săvârșit într-adevăr Nivelul 8 al IIIH înainte de a urma PEM, atunci ar fi evident că grimoarul nu ar avea nici un rost. Dar dacă cineva nu a ascultat de partea teoretică nici nu a înțeles-o, atunci acel om își va concentra atenția numai asupra grimoarului ar fi tot asupra ceea ce, și ceea ce ar fi revelat Bardon în partea teoretică ar fi „în siguranță”.

Personal, ader cel mai puternic la a treia teorie. Mă gândesc că, „controversa” Stejnar (care în opinia mea se rezumă la lucruri lipsite de importanță) și acum articolul tău asupra „erorilor lui Bardon” îmi sprijină ambele teorii. Cred că acest aer de lipsă de siguranță asupra grimoarului din PEM este un lucru foarte bun! Sper că aceasta îi va face pe oameni să se oprească și să se gândească, și îi va forța să se întrebe „ce este cu adevărat important din această carte?”

Însă trebuie să nu fiu de acord cu critica ta adusă analizei lui Bardon asupra aspectului de conștient vs. subconștient. La un nivel pur anatomic și psihologic, ai dreptate. Însă referirea anatomică a lui Bardon este făcută la corpul astralo-mental și nu la cel fizic. Mai mult, modelul său de conștient vs. subconștient este FOARTE practic și eficace din punct de vedere magic (ca opus perspectivei psihologice) și servește ca o descriere foarte precisă a relației dintre corpul astral și cel mental. Nu contează câtuși de puțin dacă va sta în picioare în fața cercetării științifice, din moment ce nu este folosit într-un context științific.

Prin toate cele trei cărți ale lui Bardon se află ceea ce „tu” ai numi „erori”. Multe din ele sunt bătătoare la ochi, dar majoritatea lor sunt lucruri subtile, pe care nu le-ai observa dacă nu ai fi făcut actualmente lucrul până în acel punct. Cele bătătoare la ochi sunt puse să te facă să te oprești și să reexaminezi, ca și lecția despre anatomia creierului dată de Bardon. Dedesubtul acelei „erori”, există altceva – o altă perspectivă vizavi de „fiziologia” astralo-mentală. Suspectez că cele subtile se află în tandem cu a treia mea teorie asupra PEM. Eu simt că ele sunt teste, deoarece în fiecare caz sunt asociate cu lucruri despre care Bardon spune că elevul ar trebui să le descopere de unul singur, folosind abilitățile pe care le-a câștigat deja, în loc de a se baza pe lista sau diagrama dată de Bardon, sau pe orice altă sursă externă ar găsi.

Aceste teste, dacă sunt într-adevăr „teste”, servesc să mențină elevul pe cale, deoarece în caz că munca nu este făcută complet, atunci bazarea practicii pe aceste „erori” subtile nu va aduce rezultatele pe care le indică Bardon că le-ar aduce.

Este similar cu activitatea de a lucra cu un text alchimic. Dacă nu te afli în laborator, urmând instrucțiunile, nu vei înțelege cum ceva care pare atât de amăgitor este de fapt un test spre a vedea dacă ai făcut corect munca anterioară. Dacă experimentul nu funcționează în felul în care ar trebui, atunci trebuie să te întorci și să încerci o nouă abordare, și să faci asta până ce merge cum trebuie. Apoi, privind în retrospectivă, are sens complet!

La suprafață, sistemul lui Bardon pare destul de simplu și neprefăcut, dar din interior, este un sistem FOARTE complex, plin cu subtilități interminabile. Ca toate lucrurile, el este imperfect, dar în mintea mea acesta este scopul, deoarece cere ca elevul să aducă procesului propriul „îndemn către perfecțiune”.

Mulțumesc din nou, Paul!

Toate cele bune,

Rawn Clark 29 Iulie 2002

Răspuns la „S-a sinucis Bardon?”

În dimineața asta, am văzut că funcționa calea spre articolul „S-a sinucis Bardon?”. Din nou, trebuie să strig: MULȚUMESC, Paul!

Mai mult decât o anumită tristețe pentru frământările personale lui Bardon, sunt plin de grație față de Paul, pentru că a spus un lucru FOARTE, FOARTE important – Bardon a fost o ființă UMANĂ.

Inițierea este un proces de a deveni „mai mult decât uman” și nu „altceva decât uman”. Noi suntem ființe UMANE chiar și atunci când părăsim corpurile fizice. Dar puțini înțeleg deplinătatea a ceea ce înseamnă să fii o ființă umană. Inițierea ne învață refacerea acestei deplinătăți pe care mulți oameni au uitat-o. Și deîndată ce cineva este PE DEPLIN uman, inițierea cere ca el să devină mai mult decât om. Aceasta este o expansiune, nu o pierdere a umanității omului.

Relația pe care un adept, precum Franz Bardon, o are cu karma lui este destul de diferită de cea normală. El sau ea va dori să răscumpere fiecare bucată de karma care apare în decursul încarnării, pe cât de repede și direct este posibil, pentru a nu lăsa reziduuri. Însă asta va arăta într-un fel din exterior, observând viața mundană a adeptului, și va arăta într-un fel diferit din interior – din perspectiva propriei adeptului. Relația cu karma este un aspect a ceea ce înseamnă să fii uman pe de-a-ntregul.

Felul în care un adept înțelege moartea, este de asemenea destul de diferit de cel normală. Nu există nici o frică. Nu există nici un „necunoscut”. Pentru adept, moartea este o experiență fluidă, complet conștientă. Acesta este un alt aspect asupra a ceea ce înseamnă să fii complet uman – această relație conștientă, fără frică, față de moarte, este dreptul nostru dat de la naștere.

Relația adeptului cu propria „suferință” nu poate fi înțeleasă din afară. Aspectele care ar putea părea absolut oribile din exterior, ar putea fi nimic de acest fel privite din interior. Adeptul își determină propriile răspunsuri emoționale față de evenimentele externe ale lumii mundane. Aceasta este moștenirea noastră umană uitată a unui Echilibru Elemental.

Inițierea Hermetică nu ne transformă întru zei și zeițe, nici nu ne face altceva decât umani. Ci pur și simplu ne învață ce înseamnă ÎNTR-ADEVĂR să fii o ființă UMANĂ:

Vreau să spun că eticheta „uman” nu este un lucru rău. Noi oamenii suntem deseori creaturi vrednice de dispreț dar aceasta are puțin de-a face cu umanitatea noastră esențială. Noi suntem vrednici de dispreț numai atunci când nu ne manifestăm deplinătatea umanității noastre. Însă de obicei, atunci când cineva evidențiază umanitatea unui individ respectabil, o face spre a-l face să pară mai puțin respectabil, un fals etc. Opusul acestui lucru este atunci când zeificăm un om, și-l credem a fi

altceva decât un om, o ființă perfectă, etc. Ambele acțiuni evită punctul cel mai important, că suntem oameni CU TOȚII, și ceea ce contează într-adevăr este dacă suntem sau nu oameni buni.

În opinia mea, Franz Bardon a fost o ființă UMANĂ FOARTE bună. Ca ființă umană, a trăit în serviciul altora, și ne-a lăsat această minunată moștenire. „EL” nu a cerut să fie considerat de cineva vreun zeu. El a fost pur și simplu el însuși până la capăt.

Toate cele bune,

Rawn Clark 30 Iulie 2002

Manifestarea fizică a unui „Maestru Înălțat” ca și Babaji

„Poate o ființă umană perfecționată să manifeste un corp fizic în orice moment în timp, înainte sau după încarnarea în care a obținut perfecțiunea? Poate fi făcută această acțiune chiar dacă trupul ei a murit sau dacă ea s-a Înălțat?”

Da. În lucrarea mea „Sowantha” menționez că Sinele Superior reține deseori tiparele acelor Sine Individuale care au avut succes în munca lor de autoperfecționare. Apoi, Sinele Superior folosește aceste Sine Individuale spre a comunica direct cu celelalte Sine Individuale pe care el le proiectează. Corpul fizic cu care se îmbracă Sinele Individual va fi forma cea mai faimoasă și finală a acestui Sine. Așa este și cazul lui Babaji. El a ajuns la perfecțiune în timp ce a fost încarnat ca „Babaji”, și acum folosește această formă veche și familiară spre a comunica intenția Sinelui său Superior. Acest Sine Superior apare periodic, în formă astralo-fizică, drept Babaji. Probabil că în prezent, Babaji este exprimarea CEA mai pură și comprehensivă a acestui Sine Superior. Însă același Sine Superior de care discutăm, se încarnează de asemenea prin Sine Individuale care nu s-au perfecționat încă.

Din moment ce un Sine Superior este un corp mental etern, el se poate manifesta în „orice” punct specific de-a lungul continuumului spațiotemporal (și chiar face acest lucru). Nu contează dacă forma fizică a murit sau s-a „înălțat”. Forma fizică este manifestată (en. accrue) din nou de Sinele Individual (id est corpul mental temporal) în fiecare caz al materializării. Natura corpului mental temporal este cea care determină înfățișarea fizică ultimă. Așadar, „Babaji” Individual va arăta mereu cum a arătat Babaji când trupul său trăia, deoarece acesta este felul în care materia fizică aderă natural la matricea mentală a acestui „Babaji” Individual.

Toate cele bune,

Rawn Clark 10 Septembrie 2002

Mai mult despre percepția directă a semnificației esențiale

Citat dintr-un mesaj anterior despre exercițiile de concentrare asupra simțurilor

Bine. Să spunem că miroși un trandafir. Are o nuanță de fruct de lămâie și o alta moscată, care îți duc senzorii olfactivi în două locuri diferite. Acest proces ce îți dă un sentiment de ușurime expansivă dar și un simț al împământării. Corpul tău este satisfăcut să miroasă acest trandafir. Ești fericit și mulțumit.

Sugerez ca, în acest punct de cotitură, să-ți schimbi concentrarea asupra senzațiilor kinestezice de ușurime expansivă, împământare, bucurie și mulțumire. Examinează-le folosind tehnica monofocalizării, și află ce îți comunică aceste răspunsuri emoționale pe lângă conținutul lor emoțional evident. Poate că ele comunică doar o întâlnire cu Frumusețea? Poate că aceste mirosuri sunt legate de amintiri trecute plăcute? Poate că aceste emoții îți spun ceva despre corpul tău, ca de exemplu că îi lipsește ceva pe care acest miros îl aduce sau ți-l amintește.

Odată ce ai izolat semnificația din spatele acestor reacții kinestezice / emoționale, întoarce-te la concentrarea ta asupra mirosului. Lasă la o parte inputul kinestezic (adică separă-te de el și ignoră-l) și înlocuiește-l cu conștientizarea ta asupra semnificației esențiale pe care o comunica acesta. Acum, privește din nou la percepția ta asupra mirosului și vezi cum „mirosul” comunică ceea ce ai perceput anterior prin simțul tău kinestezic.

Citatul de mai sus este o descriere a felului în care învățăm percepția directă a semnificației esențiale. Aici, ea este aplicată simțului mirosului, dar procesul este esențialmente același pentru oricare dintre simțuri – fiecare simț percepe o parte a semnificației esențiale și va duce, când este tratat în acest fel, la o percepție directă a „întregii” semnificații esențiale. Cheia este să te concentrezi asupra inputului mental subiacent inputului senzorial astralo-fizic. Când atingi acel centru mental de semnificație „esențială”, atunci straturile astralo-fizice ale exprimării lui devin limpezi ca cristalul.

În vorbire metaforică, aceasta este sensul expresiei „vedere cu ochii mentali”. Odată ce te obișnuiești să-ți folosești ochii mentali în acest fel, procesul devine o a doua natură, și nu mai trebuie să treci prin acest proces de izolare și pătrundere – pur și simplu „privești” și percepi la voință.

Și într-adevăr, lumea este complet diferită pentru ochii mentali! Ea este VIE! TOATĂ.

Procesul descris duce nu numai la „percepția” directă a semnificației esențiale, dar și la „comunicarea” directă a semnificației esențiale...

„Ceea ce duce într-adevăr într-o relație personală „de interpretare” cu lumea.”

Nu. Procesul nu presupune deloc „interpretare”, ci presupune percepția directă a semnificației „esențiale”. Straturile de interpretare ale conștiinței sunt folosite numai pe post de poartă pentru percepția semnificației esențiale, care „este subiacentă” interpretării și aduce interpretarea.

Toate cele bune

Rawn Clark 18 Septembrie 2002

„Este interesant că semnificația din spatele senzațiilor pare să fie progenitoarea senzațiilor percepute, sau, poate că [cea care aduce senzațiile] este semnificația interioară purtată actualmente de datele simțului.”

Semnificația esențială este cea care face un lucru sensibil. Fără această forță de rădăcină, un lucru nu este un lucru, și așadar nu poate fi perceput sau simțit. Aparatul nostru senzorial este orientat în întregime spre a percepe straturile de exprimare ale acestei rădăcini. În mod normal, ne concentrăm simțurile numai asupra celor mai dense straturi ale acestei exprimări manifestate (adică exprimarea astralo-fizică) și percepem așadar numai o mică licărire a rădăcinii pure. Dar când ne strămutăm concentrarea asupra rădăcinii, straturile mai dense ale exprimării ei manifeste încep să strălucească cu lumina rădăcinii lor. Această lumină este prezentă mereu, numai că noi nu suntem obișnuiți să o percepem.

Când percepem această lumină, țesătura universului este vindecată puțin câte puțin, de faptul că am fost martori la ea. Este ca și atunci când încerci să aduci în conversație un concept important, și cineva îl înțelege în cele din urmă. Înțelegerea efectuară de acest om (adică percepția avută de el / ea asupra semnificației esențiale pe care încercai să o transmiți) completează și împlinește expresia ta.

„Este o percepție de care nu pot spune că o am tot timpul, deoarece concentrarea mea are deseori o natură foarte insulară, datorită diverselor presiuni cum ar fi PLATA CHIRIEI MELE DIN ACEASTĂ LUNĂ!!!”

Ei bine, uneori acest dans este un tangou, uneori este un fox trot, și uneori este ca la o discotecă de heavy metal. În afară de asta, poate fi FOARTE inconvenabil să ai „mereu” acest simț în mod activ. Este bine să fii capabil să-l pornești și să-l oprești la voință.

Toate cele bune,

Rawn Clark 20 Septembrie 2002

Definirea hermetismului

„Te rog definește Hermetismul, pentru un începător.”

Pui mereu asemenea întrebări monumentale? Ar putea părea o întrebare simplă, dar răspunsul nu este unul simplu deoarece termenul „Hermetism” înseamnă multe lucruri pentru mulți oameni diferiți. Ce pot face pentru tine, este să exprim ceea ce înseamnă pentru mine Hermetismul, în mod special Hermetismul lui Bardon.

Corespunzător mitologiei istorice stabilite (adică nu mai există nici o dovadă fizică), Hermetismul își are originea în Egiptul antic, preistoric, cu persoana lui Hermes de Trei ori Măreț. În acea vreme, omenirea își pierduse în cea mai mare parte înțelegerea a ceea ce este posibil să fie o ființă umană, și avea nevoie de un sistem prin care să-și poată recupera moștenirea sa umană adevărată. Aceasta este esențialmente Hermetismul – un sistem prin care să ne recuperăm realizarea totală a moștenirii noastre adevărate ca ființe umane.

Există câteva trăsături definitorii ale filosofiei Hermetice. Iată câteva dintre ele:

- 1) Filosofia celor Patru Elemente, plus Akasha; și a celor două Fluide (Electric și Magnetic).
- 2) Filosofia celor Patru Tărâmurii: Akasic, Mental, Astral și Fizic.
- 3) Filosofia celor trei corpuri: Mental, Astral și Fizic.
- 4) Filosofia privitoare la relația cauzală dintre conștiință și timp-spațiu.
- 5) Filosofia privitoare la structura Sinelui care spune că TOATE lucrurile există ca parte a Unității divine a Sinelui.
- 6) Filosofia că TOATE lucrurile sunt vii, și conștiente, în propriul lor fel.
- 7) Filosofia că oamenii sunt nu doar „capabili” de a comunica cu divinul, ci că acesta este dreptul nostru de la naștere – starea noastră „normală” și adevărată de ființare.
- 8) Filosofia care declară „cunoaște-te pe tine însuți” ca fiind „primul” pas către cunoașterea Sinelui Unic.

De asemenea există trăsături definitorii ale practicii Hermetice, și aici sunt câteva dintre cele care sunt specifice Hermetismului lui Bardon.

1) Introspecția și examinarea sinelui personal, imediat. Ea este realizată în contextul celor Patru Elemente și al celor trei corpuri. În Nivelul Unu din III, această acțiune este văzută în lucrul cu cele două jumătăți ale oglinzii sufletului și în exercițiile mentale. Prin toate acestea, ajungi să te cunoști pe tine – ceea ce manifesti curent și mecanismele prin care manifesti acest ceva. Acțiunea este observată de asemenea în Alchimie (una dintre „Artele Hermetice” tradiționale) – „prima” operație fiind examinarea „materiei primare” de bază, prin munca de laborator, care divide „materia primă” în diferitele ei componente.

2) Transformarea de Sine. Ea este realizată folosind contextul celor Patru Elemente și al celor trei corpuri. Aceasta este sarcina cea mai lungă și mai stăruitoare, din moment ce există foarte multe Niveluri ale Sinelui care necesită transformare. Primul stadiu este transformarea personalității așa cum este ea mărturisită de la nivelul Doi la nivelul patru din III. Aceasta implică transformarea completă a corpului astral, și de aici toate acele exerciții care dezvoltă abilitățile magice. Al doilea stadiu și unul mult mai îndelungat, este transformarea Sinelui Individual (id est corpul mental temporal), după cum este văzută de la Nivelul Cinci la Nivelul Opt din III. Stadiul al treilea și final al transformării Sinelui este poate cel mai provocator; adică integrarea „conștientă” a Sinelui Superior (id est corpul mental etern) întru nivelurile Individual și personal ale Sinelui.

3) Transformarea lumii exterioare. Chiar dacă este gândită a fi simultană cu sarcina transformării de Sine, ea este secundară transformării de Sine, și e actualmente o parte a procesului de transformare de Sine. Când aceasta din urmă ajunge la completarea celui de-al treilea stadiu al său, și corpul mental extern se manifestă conștient la nivelul personalității, dintr-o dată nu mai există lume „externă” – în acel moment, lumea care anterior era „externă” este experimentată ca fiind o „parte a” Sinelui. În acel moment „transformarea lumii externe” **ESTE** transformarea de Sine.

4) Experimentarea personală și experiența personală directă sunt instrumente importante folosite în realizarea sarcinilor de mai sus. Munca practică a Hermetismului materializează comprehensiunea intelectuală. De asemenea ea asigură tărâmul fertil din care intelectul poate crește și mai mult.

5) Cealaltă unealtă importantă este un intelect ascuțit. Hermetismul ascute mîntea ca un brici.

6) O altă unealtă importantă este ghidul Echilibrului. Fiecare bucată din munca Hermetismului este făcută spre a augmenta și a crea echilibrul în lăuntru nivelurilor Sinelui. Primul scop este obținerea Echilibrului astral al Elementelor în lăuntru sinelui personal. Odată ce acesta a fost obținut, scopul devine un Echilibru mental al Elementelor în lăuntru Sinelui Individual. Toate acestea conduc omul către Abisul dintre tărâmul temporal și cel etern, a cărui trecere necesită un Echilibru absolut și durabil.

7) Direcționarea de Sine, sau controlul conștient asupra sinelui, este o altă unealtă importantă. Antrenamentul Hermetic învață elevul cum să utilizeze „conștient” forțele naturii. Acest proces are de-a face cu forțele naturale care operează în lăuntru nostru, și cu cele care operează în exteriorul nostru. De exemplu Nivelul Unu din III îl învață pe elev natura minții sale, și îl antrenează în arta controlării minții sale. De asemenea îl învață pe elev natura propriei personalități (lucrul cu oglinda sufletului), care este INGREDIENTUL crucial al artei transformării de Sine cu succes. Mai mult, îl învață pe elev o cale rudimentară prin care acesta poate folosi conștient legile naturii spre a efectua schimbări externe (magia Euharistică a aerului, apei și mâncării). Pentru a-și dezvolta abilitatea de a aduce schimbări externe, elevul TREBUIE să învețe abilitatea de a se controla pe sine. Autocontrolul (adică abilitatea de a-ți determina răspunsurile proprii la stimuli interni și externi, în loc ca acei stimuli să fie factorul determinant pentru răspunsurile date) este un ingredient esențial în obținerea unui Echilibru Elemental.

8) De asemenea o atitudine plină de respect și de venerație este o unealtă importantă. În inima filosofiei și practicii Hermetice stă o devoțiune către Unitatea divină a Sinelui, „Totul”. Ea se manifestă ca un fel de cod moral care pune accentul pe blândețea iubitoare față de ceilalți și pe serviciul față de omenire. Aceasta este inima mistică, care întărește magia Hermetică. Chiar și așa, acest spirit al venerației pline de respect se manifestă într-o multitudine de forme, dar natura Hermetismului este că practica sa formează Indivizi unici.

Ei bine, aș mai putea scrie multe, și aș mai putea prezenta alte elemente. Sper să aceste câteva îți vor oferi cel puțin o înțelegere asupra hermetismului. De asemenea, s-ar putea să vrei să cumperi cartea „Kybalion”, de Trei Inițiați. Aceasta este o declarație asupra unor aspecte ale filosofiei Hermetice care te-ar putea ajuta să înțelegi mai clar decât au făcut-o cuvintele mele. Însă este puțin depășită în prezentare.

Toate cele bune,

Rawn Clark 22 Septembrie 2002

Despre mândrie și smerenie

„De multe ori în decursul zilei, devin rapid mândros sau răstit la cea mai mică provocare. În multe cazuri încerc să evit să fiu încrezut, dar când cineva spune ceva într-un fel greșit, sau nu mă respectă atunci când eu mă gândesc că ar trebui să o facă, răspund foarte urât. Mă enervez pe mine pentru că sunt prea mândru și îmi las mândria să fie rănită atât de ușor – dar nu pot scăpa ușor de ea deoarece petrec o mare parte a zilei confruntându-mă cu oameni la locul de muncă, și am nevoie de o anumită cantitate de „mândrie” sau dominare spre a termina lucrurile.”

SINGURUL lucru asupra căruia avem putere adevărată, este Sinele. Acesta este cheia către puterea adevărată – dacă nu putem să experimentăm un lucru ca fiind o parte a Sinelui, atunci nu avem nici o putere adevărată spre a-l transforma. Bineînțeles, îl putem influența dar nu „îl” putem transforma – numai sinele poate transforma sinele. Urmarea Căii Hermetismului cere să începem prin întoarcerea în interior a întregii energii pe care am risipit-o anterior îngrijorându-ne cu privire la „altul” și prin concentrarea ca un fascicul de laser asupra „sinelui”.

O „regulă generală” foarte simplă aparținând muncii de introspecție este că ceea ce te deranjează în comportamentul cuiva, te deranjează „deoarece este o parte din propriul tău comportament”. În loc de a ne întoarce criticismul în interior, este mai ușor să-l întoarcem în afară. Făcând asta, evităm examinarea de sine, și nevoia de a ne asuma responsabilitatea pentru propriul nostru comportament. La un nivel superficial, acest obicei ne permite să ne simțim bine în legătură cu noi, din moment ce, foarte clar, cealaltă persoană este măgarul și nu noi. Singura problemă este că această tactică nu funcționează.

Similar tuturor trăsăturilor de caracter negative, acest obicei are la rădăcină un miez pozitiv. În acest caz, miezul pozitiv este că analiza critică asupra comportamentului celuilalt, ne avertizează intern de propriile noastre neajunsuri. În mod ideal, acțiunea este menită să asigure îmbunătățirea continuă de sine. Din nefericire, foarte puțini dintre noi învață cum să traducă conștientizarea de sine, care rezultă atunci când vedem o răutate a altuia, într-o schimbare de sine pozitivă. Lipsindu-ne abilitatea de a întoarce în interior într-un fel pozitiv această informație privitoare la propriul sine, reacționăm în schimb în mod de autoconservare și ne convingem că acea trăsătură există numai în cealaltă persoană. Acest obicei de a da la o parte ceea ce este în noi, e în general format inconștient, atunci când suntem foarte tineri și nu știm ce facem. Când suntem tineri, acest răspuns are sens, deoarece face loc egoului ce se naște să crească independent de alții, dar ca adulți, acest răspuns are efectul negativ de a face egoul un lucru sfârâmișos și volatil.

Mulți îți vor spune că egoul trebuie distrus, însă aceasta este contrar Căii Hermetice. Trebuie realizată „transformarea” egoului și nu distrugerea lui. Egoul este necesar vieții trupești. Greșeala pe care o facem este că egoul devine un lucru rigid și sfârâmișos – egoism – în loc de a fi doar conștientizare de sine și definiție de sine. Un ego sănătos este unul care caută constant să se perfecționeze. Datorită acestui fapt, el acceptă critica de sine și urmează schimbarea de sine.

Cheia de a transforma orice trăsătură negativă dinlăuntru nostru este să-i descoperim mai întâi rădăcina pozitivă, și apoi să adoptăm „conștient” o exprimare la fel de pozitivă a acelei rădăcini. În acest caz, exprimarea pozitivă ar fi să tratăm comportamentul deranjant al altor oameni ca o oglindă a propriului sine, și să ne întoarcem mintea critică înăuntru. De fiecare dată când cineva te deranjează și mintea ta începe să-l critice, uită-te imediat înăuntru tău să vezi cum manifesti tu exact același caracter deranjant. Folosește aceasta ca pe o oportunitate de a te cunoaște mai bine. Folosește-ți mintea spre a „discerne” în loc de a critica.

Atunci când aceasta devine un obicei, lumea se transformă într-un aliat în căutarea ta de autoperfecționare. De asemenea, acest obicei înmoaie egoul și îl face pozitiv.

„Spre a ieși dintr-o stare de mândrie (când te simți superior) și insecuritate (când te simți inferior) voi medita asupra adevăratei stări de egalitate dintre suflete, indiferent de ego, condiționare, și de asemenea voi medita asupra dorinței mele de a urma Providența Divină în a iubi toate sufletele ca pe familia mea, ca pe propriul sine.”

Sentimentul de superioritate și cel de inferioritate sunt unul și același. Ambele sunt rezultate ale unei lipse de acceptare de „sine”, valorificare de „sine” și iubire de „sine”. În cele mai multe cazuri, motivul pentru care ele lipsesc este că nu am fost învățați să exersăm instrumentele de schimbare de sine și de îmbunătățire de sine, prin care ne puteam transforma pe noi înșine întru creaturile simpatice care vrem să fim. În loc de a face asta, ne bălăcim, fără de putere în locul unde am ajuns, și visăm doar să devenim mai mult, fiind tot timpul frustrați de faptul că nu știm cum să ne obținem visul.

În transformarea acestei probleme, o metodă mult mai eficientă decât meditația asupra „ideii” de egalitate universală, este să te adresezi direct valorificării de „sine” prin lucrul cu oglinzile sufletului. Deasupra oricărei alte tehnici, aceasta este calea cea mai directă spre satisfacerea stării propriului sine – „devenirea” sinelui de valoros care știi că este posibil să devii. Atunci nu vei mai avea nevoie nici de superioritate nici de inferioritate.

„Mă întreb dacă într-un anumit moment din timp, nu trebuie să ne ocupăm și de acel nivel de mândrie aparent rezonabilă. Adică, cum poate un inițiat să evolueze atât de repede, dacă cheltuie timp gândindu-se cât de mărețe au fost realizările lui? Mai ales dacă este conștient și a ajuns la înțelegerea faptului că ceea ce a realizat el este aproape nesemnificativ la scară largă. Pe lângă tot ceea ce este posibil, pe lângă tot ceea ce va fi el capabil să realizeze în cele din urmă în caz că perseverează, va trebui să ajung la concluzia logică, că nici o realizare de până acum nu merită mândria. Dacă trebuie să

ne străduim să ajungem la adevărata smerenie, atunci după ce am obținut-o va mai fi loc pentru mândrie? Cu alte cuvinte, ca inițiați trebuie să ne străduim să ajungem la un nivel de smerenie care distruge în cele din urmă TOATĂ mândria?"

Partea pozitivă a mândriei este „satisfacția”. Satisfacția că ai făcut maximul de care erai capabil în acel moment. Când suntem nesatisfăcuți de noi înșine căutăm, printr-o mândrie externă să câștigăm sprijinul altora – dacă ei „cred” că realizarea noastră este mare și minunată atunci insatisfacția noastră este ameliorată și o putem ignora. În mod similar, mândria întoarsă în interior pe care o descrii, este doar o versiune întoarsă în interior de acoperire a unei insatisfacții. Și ea se arată la exterior, pe măsură ce mândria ta interioară se manifestă prin atitudinea ta și prin acțiunile tale. Putem discerne când o altă persoană este mândră de ea indiferent că-și anunță sau nu mândria față lumea exterioară. Mândria se prelinge prin pori, figurativ vorbind.

Mândria este o întoarcere în afară și este o stare instabilă; pe când satisfacția este complet internă și este o stare stabilă. Când suntem satisfăcuți de propria realizare nu avem nevoie să ne lăudăm, deoarece tot ceea ce am făcut este maximul nostru. Efectuarea maximului nostru, chiar dacă este o acțiune rară, nu este deloc specială – doar pare specială datorită rarității ei!

Atunci când ne punem „maximul” pe un soclu și ne batem pe umeri pentru că l-am realizat, ne mințim subtil pe noi înșine. Nivelurile înalte ale Sinelui nostru sunt perfect conștiente că „maximul” de care suntem așa de mândri că l-am realizat este demn de milă când îl comparăm cu „maximul” de peste 10 ani, sau de peste 1000 de ani, sau de peste 1000000 de ani sau... Dar când onorăm în schimb faptul că am realizat într-adevăr maximul pe care suntem capabili să-l facem „în acest moment” (presupunând că într-adevăr am făcut maximul), atunci găsim acest simț al simplei satisfacții. El nici nu ne umflă și nici nu de dezumflă. De fapt, ne pune într-o sincronizare perfectă cu Sinele nostru adevărat.

Atunci când nu facem maximul nostru, în loc de a ne certa pentru asta, este mai bine să descoperim de ce nu am realizat acest maxim și să învățăm din acea experiență cum să efectuăm maximul nostru din acel moment înainte. Acesta este un angajament care transformă sinele – să întâmpinăm mereu învățarea și schimbarea de sine cu o inimă deschisă și înflăcărată. Adevărata smerenie își are rădăcina în satisfacție, și nu are nici o relație cu mândria. Smerenia nu este externă – este o stare complet internă care pătrunde întreaga persoană. Adevărata persoană smerită este satisfăcută cu ceea ce este și cu ceea ce face, deoarece a devenit un obicei îndelungat să facă maximul ei în orice situație. Astfel satisfăcuți, nu există nici o „nevoie” internă de a căuta mărirea sau observarea de către alții. Mândria și egoismul apar dintr-o lipsă de autocunoaștere, pe când adevărata smerenie este produsul autocunoașterii și acceptării de sine. Și când te cunoști cu adevărat și te accepți cu adevărat, atunci îi cunoști de asemenea pe toți ceilalți „așa cum sunt ei” și îi poți accepta „așa cum sunt ei”.

„Suntem toți la fel, doar că ne aflăm pe niveluri diferite ale evoluției.”

Această afirmație simplă pe care am auzit-o cu toții într-un anumit moment sau în altul, este ESENȚA discuției prezente. Dar cred că poate este dificil pentru mulți să o înțeleagă cu adevărat. Este o frază ușor de rostit însă numai rareori ea este întoarsă în interior și manifestată prin propriile noastre acțiuni.

Cred că primul moment în care se conștientizează acest adevăr esențial, este atunci când inițiatul devine conștient de Sinele lui Individual. Acesta este Sinele din Tiphareth, corpul mental temporal care se încarnează repetat. Din punct de vedere Individual, circumstanțele vieții mundane ale încarnării prezente sunt văzute cu detașare și sunt plasate într-un context mai larg. [Pentru o descriere a acestei stări, fac referință la ritualul meditației pentru Tiphareth din „Proiectul meditația opt temple”].

Până în acel moment, sinele personal rămâne un „lucru” pe care trebuie să-l examinăm și transformăm – cu alte cuvinte abia dacă este recunoscut ca parte a „sinelui” și este tratat ca un pacient pe o masă de operații. Dar când ajungem la această perspectivă a lui Tiphareth, atunci noi percepem exact legătura dintre sinele personal și Sinele Individual. Vedem exact felurile în care sinele personal reflectă și cele în care nu reflectă cu precizie Sinele Individual. Vedem exact și motivele din care el face sau nu face corect această reflectare, și felurile în care trebuie să remediem orice disparitate. Vedem că disparitatea nu are nimic de-a face cu circumstanțele mundane ale încarnării noastre – cu alte cuvinte, pierdem amăgirea de a blama pe „altul” pentru propria stare de „sine”.

Acestea sunt adevărate în mod special, atunci când, în Tiphareth, ne recuperăm amintirea „conștientă” a tuturor încarnărilor anterioare. Atunci când aceasta are loc, vedem că într-un moment sau într-un altul, am comis atât toate „păcatele” conceptibile, cât și toate gloriile conceptibile. Cum mai putem atunci să nu înțelegem acțiunile altuia, indiferent cât ar fi ele de vrednice de dispreț?

Din perspectiva lui Tiphareth este clar că toți ceilalți se află în exact aceeași situație ca și noi. Această recunoaștere de lucruri avute în comun aduce compasiunea pentru alții și pentru sinele personal. De asemenea, aduce o acceptare a altora „așa cum sunt ei” și un respect pentru suveranitatea lor.

Din perspectiva mai înaltă, a eternității, este clar că inevitabil TOȚI ajung la perfecțiune. Întrebarea temporală este doar una de „Când?”. Prin urmarea lucrului pe Calea Hermetismului, noi spunem „Acum”! Ne luăm un angajament să facem „conștient” tot ceea ce putem spre a înainta pe calea proprie spre perfecțiunea ultimă.

Toate cele bune

Rawn Clark 28 Septembrie 2002

Egrogorul relației

„Cu privire la egrogorul unei relații: să spunem că un cuplu de oameni sunt împreună, apoi se despart. Dacă ei se mai plac, va mai fi egrogorul activ – chiar dacă ei se consideră despărțiți și divorțați?”

Egrogorul este personificarea legăturilor mentale și emoționale dintre ei. El este la fel de puternic și de activ pe cât sunt emoțiile care împuternicesc aceste legături. Dacă acele emoții sunt slabe, atunci egrogorul reflectă acea slăbiciune și viceversa.

„De ce ar fi nevoie spre a dizolva egrogorul?”

Ar fi nevoie de tăierea completă a oricărei legături mentale și emoționale. Cu alte cuvinte, este foarte greu de realizat. De obicei, egrogorul se va schimba doar, în loc de a muri cu adevărat.

„Dacă una sau ambele părți s-ar îndrăgosti de altcineva sau ar avea relații sexuale cu altcineva, l-ar ucide / slăbi această acțiune pe egrogor?”

Cu siguranță, ea ar „schimba” egrogorul, însă dacă îl va slăbi sau îl va întări, asta depinde de persoanele respective. Dacă îndreptarea în afara relației centrale a fost benefică mutual și în regulă cu ambele persoane, atunci acțiunea ar putea întări egrogorul în timp ce-l schimbă. Dacă nu a fost bine pentru oricare dintre persoane, atunci aceasta ar putea slăbi egrogorul, dar „cel mai” probabil, faptul că nu a fost în regulă, va crea emoții mai puternice și în cele din urmă va întări puterea pe care egrogorul o exercită asupra ambelor părți (într-un fel negativ).

„De exemplu să spunem că m-am despărțit de partenera mea. Nu sunt sigur ce gândește ea, dar „eu” mă gândesc cu siguranță că ar trebui să ne întoarcem împreună. Simt că nu am „terminat” unul cu altul. Probabil că am hrănit acest egrogor mai mult decât l-a hrănit ea, dar mă gândesc că el mai există. Nu am intrat într-o relație nouă, și nu cred că a intrat nici ea. Egrogorul ar depinde la fel de mult de sentimentele mele cât ar depinde de ale ei, nu-i așa?”

Psihologic, egrogorul este un lucru complex. Atât timp cât mai există o legătură emoțională, prin definiție nu ați „terminat”. Un egrogor este creat de această legătură și îi datorează ei existența. Reflectarea egrogorului sau personificarea acestei legături, este de obicei un amestec de aspecte subconștiente și conștiente cu privire la felul în care fiecare dintre părți simte despre cealaltă. Spun „de obicei” deoarece există și egrogori creați intenționat, care ascultă de un set de reguli întrucâtva diferite. De cele mai multe ori, este format în special din sentimentele subconștiente, și mai puțin din cele conștiente. Aceasta este puterea pe care o are asupra părților implicate – cea a propriilor sentimente și motivații subconștiente, necunoscute.

Egrogorul exercită negativ această putere, atunci când nu este recunoscută o schimbare în relație, sau când se rezistă ei, sau se neagă acea schimbare. Pe de altă parte, egrogorul exercită o putere pozitivă, de sprijin, atunci când schimbarea este recunoscută, acceptată și ne ocupăm deschis de ea.

Când ambele părți sunt capabile de a recunoaște egrogorul și vor să învețe de la acesta, el poate deveni o unealtă spre a ușura schimbarea și creșterea. El va revela ceea ce fiecare parte are nevoie să i se reveleze, pentru ca relația să înflorească și pentru ca fiecare persoană să înflorească independent.

Toate cele bune,

Rawn Clark 20 Octombrie 2002

Iubirea mundană și urmarea inițierii hermetice

„Iată întrebarea mea – care este relația dintre Hermetism și iubirea mundană?”

Ambele sunt „umane”. Iubirea mundană este o parte vitală a existenței umane.

„Ajută să ai pe cineva aproape de inima ta, sau este un dezavantaj al creșterii spirituale?”

Iubirea, în toate formele, este CHEIA. Dacă ești destul de norocos să ai pe cineva aproape de inima ta, aceasta poate fi poarta spre o creștere spirituală incredibilă. Iubirea nu este NICIODATĂ un dezavantaj – ea este AVANTAJUL. Uneori ea poate răni și poate cauza confuzie emoțională intensă, dar acest lucru aduce creștere rapidă, nu-i așa? Nu te face să-ți pui la îndoială propria existență? Și nu face același lucru și urmarea Hermetismului?

„dar mă întreb dacă este un motiv potrivit – să trăiesc cu Hermetismul doar pentru că nu am reușit să trăiesc cu cineva...?”

Nu, escapismul nu este o motivare potrivită pentru urmarea Hermetismului. De altminteri, auto-transformarea caracterului tău va aduce inevitabil la suprafață toate emoțiile nerezolvate pe care ai încercat așa de greu să le eviți. Tot ar TREBUI să te ocupi de ele.

Pe de altă parte, urmarea Hermetismului și auto-transformarea pe care o aduce, te fac o persoană mai întregă. Pentru mine, aceasta este cea mai bună definiție a unui iubit ideal! Cineva care este complet el însuși. Cineva care și-a examinat deja emoțiile și care a început deja să-și trăiască viața sincer.

„și știi că a fi un Hermetist înseamnă să fii mai mult „om”...”

ȘI un iubit mai bun! În mod serios, îți sugerez să încerci să-ți imaginezi cum este iubirea pentru un adept... Îți poți imagina gradul de intimitate și de siguranță? Adâncimea posibilă a emoției?

„de asemenea sunt conștient că Hermetismul este o cale de viață, și nu numai ceva pe care-l practici, dar repet – unde se află locul pentru acest sentiment frumos, foarte mundan de iubire...?”

Unde nu se află loc pentru el? Iubește CA un Hermetist, nu „în loc de a fi unul”.

„este un sentiment pe care ar trebui să-l dai la o parte, cu alte emoții...?”

În Hermetism, nu-ți „dai la o parte” emoțiile. Ci le examinezi și le transformi. În loc ca emoțiile tale să-ți controleze viața, „tu” le direcționezi „tu” determini cât de departe vei urma o emoție. Nu le negi.

„acum sunt cam confuz...”

Bine! Asta înseamnă că pui la îndoială lucrurile care AU NEVOIE să fie puse la îndoială. Dacă ele nu ar avea nevoie să fie puse la îndoială, atunci tu nu ai fi confuz. În inima Echilibrului adeptului se află o sinceritate fără de teamă, și o vrere de a confrunța orice parte din sine care s-ar arăta. Iubirea este ca și Focul Alchimic purificator, care încinge materia, îi deschide structura și îi eliberează partea cea mai volatilă – adevăratul spirit. Schimbările prin care te duce actul de a iubi pe altcineva ar trebui îmbrățișare cu tot sinele tău, și nu ar trebui negate nici nu ar trebui să fugi de ele.

Cred că Hermetismul face o slujbă excelentă în a aproviziona o persoană cu uneltele care permit cuprinderea ÎNTREGULUI sine. Nu este o „alternativă” la a fi om, și la a întâlni experiențele pe care le întâlnește fiecare ființă umană, cum este iubirea unei alte persoane. Ci doar face aceste experiențe mai bogate și mai benefice pentru sine. Le iluminează cu o semnificație mai adâncă.

Toate cele bune,
Rawn Clark 7 Noiembrie 2002

Procesul încarnării și implicațiile avortului

„Sunt interesat în mod special în procesul de încarnare”

Odată ce corpul astral din încarnarea anterioară s-a dezintegrat complet, este eliberat corpul mental temporal (Sinele Individual). La acest nivel, există un grad de unificare între Sinele Individual temporal și corpul mental etern (Sinele Superior) și are loc un fel de „conferință”. Acum este momentul în care Sinele etern îl informează pe Sinele temporal cu privire la ceea ce trebuie să vină și cu privire la lecțiile prin care va trece corpul mental în următoarea încarnare. Deși aceste detalii sunt cunoscute ca fapte (ca stare de fapt) de către eternul Sine Înalt, Sinele Individual „alege” să le îmbrățișeze și să le înfăptuiască înlăuntrul tărâmului temporal. Apoi, urmând instrucțiunile Sinelui Înalt, Sinele Individual alege locul și timpul potrivit pentru încarnare, părinții, circumstanțele încarnării, care vor forța lecțiile și experiențele de care este nevoie, și timpul morții.

Odată ce toate aceste decizii au fost luate, în părinți apare dorința de a procrea. La momentul predeterminat al concepției, corpul mental temporal coboară întru ovulul fertilizat și corpul astral începe să se cristalizeze. Pe măsură ce se dezvoltă oul, se dezvoltă și cristalizarea astrală. În timpul gestației, corpul mental devine tot mai atașat de corpul fizic, până ce la momentul predeterminat al nașterii, el se ivește legat de corpul astralo-fizic care se naște. În momentul nașterii, corpul astral este format suficient de mult pentru noua încarnare, însă chiar și așa, continuă să se maturizeze în decursul încarnării.

„De asemenea, aş dori să leg acest subiect de un altul, foarte controversatul subiect al avortului. Şi anume, care sunt implicațiile avortului (având de asemenea în minte stagiile diferite ale sarcinii), în lumina explicației hermetice asupra încarnării.”

Avortul este moarte. Din perspectivă eternă momentul morții este sortit, la fel ca momentele concepției și nașterii. În ceea ce privește avortul sau moartea fetusului de orice fel, corpul mental care se încarnează primește lecțiile pe care trebuie să le întâlnească spre a evolua. Din punctul de vedere al spiritului avortat, avortul este necesar pentru dezvoltarea lui. Corpul mental temporal, împreună cu corpul astral format parțial al fetusului, sunt eliberate din trăirea fizică și intră din nou în procesul de dezintegrare astrală. Aceasta este foarte scurtă în comparație cu procesul ce urmează unei încarnări de durată mai lungă.

Momentul morții, indiferent când ar avea loc, este o exprimare a karmei spiritului care se încarnează. Însă circumstanțele morții sunt o exprimare a unui mixaj al karmei spiritului care se încarnează cu cea a persoanei / persoanelor care funcționează ca un agent al morții. În cazul avortului sau morții fetusului care are loc datorită neglijenței parentale, există o datorie karmică formată între spiritul care se încarnează și spiritul părintelui, doctorului, farmacistului etc. Natura acestei datorii depinde în întregime de ceea ce se află în inima părintelui / părinților, și poate varia de la extrem de negativ la extrem de pozitiv.

Stadiul de dezvoltare al fătului nu are greutate asupra consecințelor karmice pe care le suferă cei ce participă la avort. [Adică nu sunt datorii diferite pentru diferite stadii de dezvoltare ale fetusului]

Karmic, este dreptul fiecărei femei să aleagă ceea ce va face sau ceea ce nu va face cu propriul trup. Așadar avortul, nu este egal din punct de vedere karmic cu uciderea.

Toate cele bune,

Rawn Clark 13 Noiembrie 2002

Efectele drogurilor ce alterează mintea asupra celor trei corpuri

„Care este părerea ta asupra efectelor pe care le au asupra celor 3 corpuri următoarele droguri: heroina, cocaina, ecstasy, canabis, LSD, ciupercile magice.”

Drogurile farmaceutice ca și cocaina, extasy etc. deteriorează corpul fizic, și tind să dezintegreze cele trei corpuri într-o manieră negativă. Ele sunt FOARTE distructive față de coarda de argint care unește corpul astralo-mental cu cel fizic, și la fel de distructive față de coarda violet care unește corpul mental cu corpul astral. După părerea mea, ele sunt doar rele.

Heroina și LSD tind să cauzeze o separare a corpului astralo-mental de corpul fizic, și sunt mai puțin negative în efectele lor globale, dar au totuși un impact negativ asupra corzii de argint care unește corpul astralo-mental cu cel fizic. Ele nu deteriorează în mod direct coarda violet.

Halucinogenele pe care le produce natura, cum ar fi: canabis, amanita, peyota etc. sunt o altă mâncare de pește. Unele au într-adevăr efectele toxice (și altele efecte tonice) asupra corpului fizic, însă aceste efecte de obicei nu sunt permanente deoarece ele provin dintr-o substanță organică, pe care corpul este capabil natural s-o proceseze. Ele NU deteriorează nici coarda de argint, nici coarda violet. Ele nici nu induc dezintegrarea, ci, „slăbesc” legăturile dintre cele trei corpuri, fără a le deteriora. Ele forțează organic deschiderea simțurilor corpurilor astral și mental, similar cu felul în care mâncarea de muștar iute chinezesc îți forțează deschiderea simțului mirosului.

Marele dezavantaj al halucinogenelor organice și farmaceutice este că nu ai nici un alt control asupra efectelor lor și duratei lor, decât cel minor asupra dozei luate. Nu poți să le oprești pur și simplu atunci când vrei, și nici nu te ajută să repeți aceleași stări de conștiență fără să depinzi de substanța luată pentru a le produce.

Însă [prin antrenament magic] poți învăța să-ți induci de unul singur orice stare la care se poate ajunge prin folosirea halucinogenelor organice și farmaceutice (plus câteva miliarde de stări la care nu se poate ajunge prin folosirea halucinogenelor) ȘI să fii în control absolut asupra fiecărui aspect al stărilor.

Toate cele bune

Rawn Clark 13 Noiembrie 2002

Despre „Satan”

„Pe un forum unde moderez subiecte de religie, am intrat într-o dispută urâtă despre existența lui Satan, ca o sursă reală a răului și care se întinde peste pământ. Chiar dacă sunt catolic, nu aş putea niciodată să accept ceva ca Satan. Întotdeauna m-am gândit la el ca la o unealtă cognitivă, prin care oamenii își raționalizează propriile greșeli.”

În cea mai mare parte ai dreptate, conceptul de Satan este o unealtă folosită de religia organizată spre a distanța individul de puterea de a se schimba pe el însuși. Prin atribuirea negativității omului unei ființe externe deificate, se permite o negare a

responsabilității personale și se slăbește puterea abilității omului de a se schimba. Astfel se lasă individul dependent de ierarhia religioasă.

Acest concept prezintă de asemenea o schismă subtilă față de psihicul credinciosului. De exemplu cum poate un Dumnezeu perfect și atotputernic să fie în dispută cu un diavol imperfect, egal de puternic? Acest dualism esențial nu se potrivește pur și simplu cu un „mono” teism, acesta fiind un aspect care încurcă psihicul la un nivel inconștient, amplificând din nou simțul de lipsă de putere a sinelui, și cel de dependență față de ierarhia bisericească.

Însă Satan există cu adevărat. Deoarece acest concept a fost crezut și în esență, venerat pentru o perioadă așa de mare, i s-a conferit de către omenire atât densitate mentală cât și astrală. De fapt, a devenit reprezentantul (antropomorfizarea) întregii negativități rezidente în lăuntru minții grup umane. Cu alte cuvinte, omenirea își creează propriul „diavol”, din propriul sine și îl numește „altul”. Asta este cea mai mare schismă din lăuntru minții grup umane. Cu alte cuvinte, omenirea își creează propriul „diavol” din sinele propriu și îl numește „altul”. Aceasta este cea mai mare schismă din lăuntru minții grup umane.

„Dar dacă asta este adevărat, atunci magia neagră este o ficțiune, la fel ca și magii negrii. Însă din câte pot spune eu, acești oameni există CU ADEVĂRAT și ei fac rău altora, și se pare că scapă cu ceea ce fac, întrucât sunt capabili să repete lucrarea lor răutăcioasă.”

„Magii negrii” își iau puterea din această reprezentare antropomorfă a negativității rezidente în lăuntru minții grup umane. Ei își măresc puterea prin manipularea negativității rezidente în lăuntru psihicelor umane individuale.

„În al doilea rând, cum ne putem apăra de această influență?”

Echilibrul Elementar (adică transformarea pozitivă completă a psihicului individual) face omul impermeabil la asemenea influențe. Când nu există nici o negativitate necunoscută în lăuntru sinelui, atunci nu există nimic asupra căruia să poată prăda un „mag negru”.

„Al doilea motiv pentru care vreau să te întreb asta, Rawn, este legat de Hermetism. În cele mai multe locuri de pe Internet, termenul „hermetism” este legat de satanism. Nu am găsit nici o dovadă cu privire la așa ceva...Dar totuși mă deranjează mult că, oriunde menționez magie sau hermetism, apar de asemenea cuvintele „negru” sau „Satan”.”

Această prejudecată este comună și este produsul a mii de ani de religie organizată. Magia a fost întotdeauna percepută ca o amenințare față de religia organizată, în special față de cele adoptate de guvernele statale, deoarece magia eliberează individul și pune responsabilitatea în mâna lui în loc s-o pună în mâna ierarhiei stabilite. Filosofia magică împuternicește individul și slăbește puterea corpului de guvernământ ierarhic, oricare ar fi acela. Când etichetezi tot ceea ce împuternicește individul ca fiind rău, vrăjitorie, satanism, atunci ai dus cu eficacitate acel element într-un colț unde nu poate afecta societatea mai mare.

Bineînțeles, aceste lucruri nu pot dura pentru totdeauna. În cele din urmă, schisma pe care o cauzează în lăuntru minții grup umane, va erupe, și ciclul va fi rupt. Toate acestea sunt o parte a maturizării și evoluției minții grup umane.

Toate cele bune,

Rawn Clark 6 Decembrie 2002

Despre consecințele sinuciderii

„Am o nedumerire în ceea ce privește sinuciderea și sufletul...Evident, în marea majoritate a cazurilor, nu este un lucru bun. Ai putea arăta ceea ce Hermetismul ar putea considera soarta probabilă a sufletului? Ar fi oribilă în diferitele regiuni? Ar duce la o reîncarnare timpurie în aceeași familie? Am citit o mulțime de lucruri despre sinucidere și suflet, și normal că sunt interesat numai de adevărul subiectului. În esență este un lucru rău și natura unei existențe post-mortem este destul de drastică. Dar m-am întrebat genuin dacă apare o reîncarnare rapidă după cum afirmă unii etc.”

Actul de sinucidere în sine nu schimbă nimic. Omul tot trebuie să treacă prin procesul astral post-mortem, de rezolvare a întregului bagaj emoțional rămas din ultima încarnare. Așadar, contează cât de mult omul a lăsat nerezolvat (și bineînțeles, cât de doritor este să facă față acestei rezolvări atunci când vine vorba de contextul astral post-mortem).

Cel mai adesea, sinuciderea este răspunsul cuiva depășit de problemele emoționale întâlnite în timpul vieții sale trupești, și astfel, timpul acestuia petrecut în astralul post-mortem pretinde o cantitate mare de muncă în rezolvarea problemelor cărora nu le-a putut face față în timpul încarnării. Cineva s-ar gândi logic că aceasta ar însemna un timp îndelungat între încarnări dar deseori nu este așa. Motivul pentru aceasta fiind că majoritatea celor care se îndreaptă spre sinucidere sunt indivizi foarte sensibili și deschiși (intern), și astfel, ei tind să manifeste o abilitate mai mare de a procesa în context astral bagajul rămas din încarnare. În context astral, emoțiile sunt lucruri imediate, fără distrageri ca cele apărute în lăuntru tărâmului fizic (ca dependența de droguri, circumstanțele disperate etc.). Așa că deseori, un individ care s-a sinucis se întoarce la încarnare

destul de repede...spre a face din nou față învățării aceluiași lecții pe care a ratat să le învețe în încarnarea anterioară (la fel ca toți ceilalți).

Un individ care se sinucide, suferă de asemenea povara karmică specifică a faptului în care sinuciderea lui i-a afectat familia, prietenii și persoanele iubite, și duce mai departe această povară întru încarnarea următoare. Așadar, cel mai mare cadou pe care-l poți oferi cuiva care s-a sinucis este să-l ierți și să-l iubești, indiferent de faptul că și-a luat propria viață și ți-a provocat o durere emoțională așa de mare. Rezolvarea de către tine a propriului tău răspuns emoțional față de sinuciderea lui (și nu uita să te ierți pe tine!) va ușura mult povară karmică a lui.

Toate cele bune,

Rawn Clark 31 Decembrie 2002

Întrebări despre protecția prin scut

„Intenționez să te întreb despre scopul rotirii scutului. Am auzit de scuturi din „lumină albă”, însă punerea scutului să se rotească este ceva nou pentru mine. M-am gândit că ar putea avea ceva de-a face cu menținerea scutului în jurul corpului tău ca un centru de greutate, sau cu împiedicarea stagnării lui. Este sensul orar direcția activă?”

Rotirea menține scutul activ, și rotirea în sens orar lucrează specific spre a menține integritatea scutului în timp ce-i mărește gradual densitatea și puterea acestuia.

Un scut care stă nemișcat, în special unul construit din Energie Vitală, tinde să se disipeze destul de repede. Însă unul care este pus să se rotească, tinde să rămână concentrat pentru o perioadă mai lungă. De asemenea este mult mai ușor să faci ca un vortex de energie care se rotește, să acceseze depozitul universal de energie și să se alimenteze continuu din el, decât este să faci același lucru cu un nor de energie inert și nemișcat.

Punerea în mișcare a acumulării de Lumină sau de Energie Vitală comunică direct intenția ta către scut și îi conferă acestuia un scop imediat și precis. Așadar, când ceva împotriva căruia vrei să te protejezi intră în mediul tău, acel ceva va recunoaște imediat intenția scutului tău.

„Ca parte a Disciplinei Mentale (nivelul 1 din IHH) e nevoie să dau drumul frecvent gândurilor care nu se potrivesc mediului în care mă aflu (adică gânduri cu privire la servicii nepoziite când sunt acasă, și viceversa). Mi-am dezvoltat obiceiul de a alunga aceste gânduri cu o mișcare imaginată de braț (îmi imaginez gestul ca măturând gândurile nepoziite). În mod instinctiv le duc din dreapta în stânga (antiorar). Din momentul în care am început să fac scutul (rotirea orară), am întâlnit o rezistență clară la măturarea gândurilor cu un gest antiorar – chiar dacă nu mă gândeam în acel timp la scutul care se învârtea. A trebuit să folosesc „celălalt” braț imaginar spre a mătura gândurile de stânga la dreapta. Această acțiune merge foarte bine, fără rezistență. Nu am idee dacă acesta este un fenomen pur psihologic sau dacă are ceva de a face cu scutul.”

Este probabil o combinație a acestor doi factori, dar se datorează primar scutului.

„Este” posibil să-ți programezi scutul astfel încât „el” să se acomodeze ție și să se ajusteze la ceea ce ești obișnuit să faci. Îți poți ordona să nu ofere nici o rezistență alungării tale în sens antiorar. Sau, te poți adapta unei alungări în sens orar și să fii avantajat de extra energia pe care scutul tău o poate oferi în acel proces. De exemplu ai putea folosi pentru alungare mâna ta dreaptă, făcând o mișcare de măturare de la umărul tău stâng în afară, și în acest fel, să dai afară forțat toată negativitatea etc. cu o mișcare în sens orar. Și pentru invocare, ai putea folosi de asemenea mâna dreaptă, începând mișcarea din fața ta și ușor de deasupra și dinspre stânga centrului, și continuând-o în jos spre coapsa ta dreaptă, urmând așadar o direcție orară. Mai presus de toate este să-ți urmezi „propria” intuiție și să-ți formezi scutul într-o unealtă care să ți se potrivească „ție”.

„O întrebare legată de protecția prin scut. În unele tradiții se spune că gesturile în direcție orară sunt pentru invocarea unui sau altui lucru, și cele în direcție antiorară sunt folosite pentru alungare. Este aceasta o regulă universală, sau doar una preferențială? Te întreb deoarece sugerezi ca rotirea scutului să fie imaginată în direcție orară. Are aceasta un motiv anume, sau este doar o preferință personală?”

O rotire în sens orar mărește puterea și definește un spațiu conținut, la fel ca și într-o ridicare a cercului magic. O rotire în sens antiorar eliberează energia și deschide barierele stabilite, ca într-o coborâre a cercului magic la finalul ritualului. Un scut se aseamănă foarte mult cu un cerc magic. El definește un spațiu și acționează ca o barieră energetică și filosofică față de ceea ce există în afara aceluși spațiu închis. El separă un interior de un exterior și creează o interfață între cele două.

Prin rotirea scutului, se creează un fel de dinam care atrage încet energie către el, și o convertește întru „scut”. Din moment ce ți-ai programat scutul să atragă această energie din depozitul universal de energie nediferențiată, el accesează acea sursă în loc de a accesa mediul tău înconjurător, menținând așadar scutul tău vital și pregătit.

Și atunci când ai nevoie de scutul tău, este un lucru ușor să te gândești la el și să-l vizualizezi rotindu-se în jurul tău. Aceasta dă mai rapid combustie scutului, și cu mai multă forță, decât imaginarea unei bariere statice.

Dacă te gândești la un univers spiralat care se rotește în sens orar, poți vedea cum o rotire în sens orar poate fi sau radiantă sau constrictivă. De fapt depinde de felul în care înțelegi tu lumea, și de ceea ce vrei să faci cu energia care se rotește. Ea poate fi folosită la alungare sau la invocare.

Toate cele bune,

Rawn Clark 11 Februarie 2003

Exprimarea de sine vs. retragerea din lume

„Aș vrea să aflu opinia studenților avansați cu privire la un subiect foarte ciudat: aspectele care par să aibă un mare interes pentru oamenii „normali” (afacerile, cariera, obiectivele, etc.) devin din tot mai irelevante pentru mine, pe zi ce trece. Iar îngrijorarea mea este că o ruptură între subiectele mele de interes și relațiile mele sociale, m-ar putea distanța de...realitatea socială și economică.”

Articolul tău m-a trezit din odihna de vacanță, deoarece ridică o întrebare crucială și una căreia fiecare inițiat trebuie să-i facă față într-un moment sau altul al existenței lui. Felul în care-i face față, îi determină cursul viitor al inițierii și al creșterii spirituale.

Mă gândesc că scopul ultim al inițierii este să plonjezi în lumea interioară „și apoi să scoți în afară ceea ce găsești înlăuntru”. Nu face nici un bine doar să lași înăuntru ceea ce ai găsit acolo. Dacă nu este scos la lumină acel ceva nu are viață adevărată. Dar acea scoatere la iveală nu este un tip de scoatere în afară numai pentru a schimba lumea exterioară. Nu este un tip de încercare de a-i aduce pe ceilalți la modul tău de gândire și de ființă. Ci este doar un fel de a FI cine ești „tu”.

Există un vechi proverb chinezesc care spune asta perfect „O pasăre nu cântă deoarece are un răspuns. Ea cântă deoarece are un cântec de cântat.” Și după cum știm, o pasăre își va cânta cântecul la fel de frumos într-un oraș plin cu oameni, ca și în pădurea adâncă.

Ceea ce se află înlăuntru fiecărui om este ca și cântecul unei păsări: atunci când este cântat, el mărește frumusețea acestei lumi. Însă noi oamenii suntem învățați să ne edităm cântecele interioare spre a se conforma comportamentului social acceptat și în consecință, puțini dintre noi ne cântăm într-adevăr cântecele interioare. În loc de a le cânta, noi facem din ele un „răspuns” – un lucru cu un scop, și nu un cântec simplu și spontan.

Nu contează câtuși de puțin că alții cântă sau nu cântă. Tot ceea ce contează este ca „tu” să cânti. Eu spun să-ți cânti cântecul în „fiecare” circumstanță dar cântă-l numai pentru că este cântecul „tău”, și nu pentru că ai nevoie ca alții să-și cânte propriile cântece. Nu te obose să-ți pierzi timpul judecând dacă alții își cântă cântecul actualmente sau nu, ci menține-ți concentrarea asupra cântării propriului cântec.

Eu am aflat că, prin practică, îmi pot cânta cântecul oriunde, oricând, indiferent de circumstanță. Se rezumă la actul de a cânta în armonie cu circumstanțele momentului. Eu îmi cânt cântecul când discut lucruri lumești și discuția mea devine un aspect al cântecului meu. În loc de a mă retrage din lume, mă aduc lumii.

„Menționez că ar fi problematic să dezvălui partenerilor de afaceri că nu mai simt mult interes pentru afacerile lor, sau pentru subiectele lor de conversație. Cum aș putea să simt interes în discutarea bugetului și termenelor limită și influențarea economică și războiul la locul de muncă, după ce am meditat asupra Akasha, sau am făcut exerciții în Arheu...sau am citit lucruri despre poluarea la scară largă și pe termen lung și despre impactul ei asupra planetei? Amintește-ți că nu vorbesc despre logică ci despre emoții. Și cred că aici stă o parte a problemei: tocmai pentru că am lucrat „asupra” corpului meu astral, trebuie acum să recunosc acest tip de emoții. Un lucru pozitiv în sine – dar plin de consecințe sociale, deoarece nu le pot ignora.”

Emoțiile tale nu trebuie să te controleze. Ci, trebuie să înveți să comanzi consecințelor ce urmează din emoțiile tale spontane. Onorează-ți emoțiile pentru ceea ce sunt, și apoi determină ce faci cu acele emoții, în loc de a lăsa ca emoția să-ți determine felul în care o exprimi (în mod special în obiceiuri).

Îți sugerez să „exprimi” emoțiile pe care le descrii, dar să le exprimi într-un fel consistent cu circumstanțele sau în armonie cu circumstanțele. La asta mă refer prin expresia „arta de a cânta în armonie cu circumstanțele momentului”. Ce te-ar împiedica să aduci aceste valori „centrale” prin fiecare acțiune a ta, și să adaptezi exprimarea lor spre a se potrivi fiecărei circumstanțe?

Într-un fel, acesta este un aspect al exercițiului „disciplinei gândurilor” de la Nivelul 1, în care-ți concentrezi întreaga ta atenție, asupra sarcinii de făcut. Dacă sarcina ta este un prânz de afaceri sau o întâlnire de afaceri, atunci adu-ți întregul sine, și toată atenția ta, și exprimă intenționat valorile tale centrale. Interacționează cu partenerii tăi de afaceri într-un fel care este adevărat față de valorile tale centrale – într-un fel care exprimă grija ta pentru lume, „și într-un fel care manifestă ceea ce crezi că este calea de a vindeca rănilor lumii”. Cu alte cuvinte, înfăptuiește valorile tale centrale. Cu puțină șiretenie (NU falsitate sau joc de rol, așa cum pare să recomande Castaneda), este ușor să-ți exprimi valorile centrale chiar și prin cea mai simplă, cea mai mundană situație, fără să ofensezi pe nimeni și fără să-ți deteriorezi oportunitățile de afaceri. De fapt, cred

că vei afla ceea ce am aflat și eu – că această acțiune mărește probabilitatea ca asociații tăi să te placă sincer și să vrea să lucreze cu tine.

Vezi tu, atunci când CHIAR îți exprimi Sinele, „pe deplin și într-adevăr”, crezi un spațiu „sigur” pentru ca ceilalți să se exprime de asemenea pe deplin și într-adevăr. Această siguranță este ceva după care tânjesc majoritatea oamenilor, și atunci când o găsim ne face fericiți.

„Am aflat într-adevăr în tărâmul interior „câteva” lucruri (deși ele încă sunt puțin neclare). Pe lângă întrebările legate de oglinzile mele, și câteva...avantaje de dezvoltat, elementul principal este strigătul „Noi deviem. Gaia suferă. „Spiritele naturii” suferă. Ce poate fi de făcut?””

UNICUL lucru pe care avem puterea de a-l face fiecare individual, este să ne exprimăm într-adevăr sinele interior, prin înfăptuirea acestui sine, făcându-l o prezență reală și concretă în lăuntru lumii mundane. Dacă vezi că oamenii au deviat, atunci unește! Cu alte cuvinte, dacă înțelegi comportamentul uman care ar putea remedia situația, atunci înfăptuiește tu însuși acel comportament. Devino un exemplu al vindecării, tratând pe alții în felul în care consideri că toți oamenii „ar trebui” să se trateze între ei!

„Și cum sunt relativ empatic, contrastul dintre „ambianța IIIH” și treaba...cu picioarele pe pământ, este pentru mine o disonanță atunci când mă aflu într-un grup de afaceri.”

Hermetismul este o cale a echilibrului. Este important să unim orice rupturi dintre practica noastră hermetică și interacțiunile noastre mundane. Actul de a aduce partea noastră spirituală în interacțiunile noastre mundane, este cel care împământează ceea ce învățăm și face din ceea ce învățăm o forță genuină, și nu o gândire drăguță și inefficientă. Da, poate fi o provocare să-ți dai seama cum îți vei aduce în afară conținuturile tale interioare, și cum le vei exprima eficace și potrivit, dar NU este o provocare de nedepășit și este o provocare pe care magul hermetist este important să o stăpânească. Îți sugerez să examinezi acel ceva ce se află în lăuntru tău, și care consideră că este mai ușor găsește să te simți separat de lumea mundană decât să aduci întregul tău sine CĂTRE lumea mundană.

Toate cele bune,

Rawn Clark 16 Martie 2003

Manifestarea

Câteva gânduri despre manifestare...

Este un lucru ciudat în legătură cu Bardon. M-am aflat în trecut, mergând pe căi tangențiale cu cea a lui Bardon, și experimentând tot felul de tehnici diverse, și drumuri secundare mai seducătoare pe termen scurt ale magiei și fermecării. Și, după aceste lungi bucle, revin la Bardon spre a descoperi că esența noii mele experiențe era de fapt distilată într-o formă sau într-alta, în IIIH. Motivul pentru care nu am văzut-o la început, a fost faptul că în forma sa scrisă, este uneori dificil de deslușit unde ar trebui să fie pusă accentuarea. Sau el va menționa aparent în trecere ceva care este de o diferență esențială în eficacitatea unei tehnici sau practici. Unele dintre aceste diferențe, în special pentru manifestare, sunt împachetate în primele două niveluri.

Modelul de manifestare magică, așa cum lucrez cu el acum, se ocupă de a aduce în jos o formă ca vibrație prin patru straturi, întru fizic. Trecerea dintr-un strat în altul trebuie să fie lină și integrală. Un exemplu din artele marțiale este „a da pumni cu picioarele”. Forța este transmisă prin legarea întregului tău corp într-o singură mișcare fluidă și coordonată.

În manifestare, cred că această mișcare trebuie să înceapă „bine” din mental. Ceea ce poate însemna câteva lucruri.

1. Rezultat clar. Trebuie să știi precis ceea ce vrei, pentru că intenția ta să nu fie ambiguă sau insuficient de bine definită. Dacă nu poți vedea destul de clar asta în imaginația ta, atunci nu poți face o structură astfel încât energia să se manifeste material.

2. Forma ta gând trebuie să fie puternică, nu o dorință nebuloasă. Forța are anumite măsuri cantitative. De exemplu... ar trebui să fii capabil să menții această intenție pentru cel puțin 17 secunde pentru ca ea să aibă cea mai mică șansă de a ajunge mai departe decât un șir de gândire întâmplător, care este natura tipică a majorității gândurilor zilnice. Forța aparține de asemenea și cantității de însuflețire / viață (en. vivid) pe care o poți da acestei forme-gând.

Odată ce ai o formă-gând bine definită, proces care este actualmente cărămida de formare ale exercițiilor din nivelurile 1 și 2, ai nevoie de a o lega de energie. Mă refer acum la energia ca o proprietate a astralului și a emoțiilor vs. planul mental.

Aici este ușor de făcut o greșală, chiar dacă ai creat-forma gând impecabil, și ai adunat energia difuză, tipic nebuloasă, a minții într-o intenție concentrată și compactă a voinței magice.

Noi avem o tendință de a ne gândi „la” ceva sau „despre” ceva, vs. o cale mult mai puternică de a forma această energie dirijată în astral; Neville prezintă această diferență în cartea sa excelentă „Imaginația trezită” după cum urmează:

„Noi trebuie să folosim imaginația cu măiestrie, nu ca un privitor care se gândește „la” final, ci ca un participant care se gândește „din” final. Noi trebuie să „fim” prezenți actualmente acolo în imaginație. Dacă facem asta, atunci experiența noastră subiectivă va fi realizată obiectiv.”

Bineînțeles, această informație este dată de Bardón mai succint, când sfătuiește să folosești impregnarea ca și cum ai avea deja calitatea pe care o cauți.

Cheia este să invoci această energie cu sentimentul că ai realizat deja scopul tău, și să experimentezi acum cum se va resimți „atunci”. În acest pas, ai putea descoperi deseori că nu este exact sau cu adevărat ceea ce ai vrut, și vei avea nevoie să te întorci spre a lucra din nou asupra clarificării intenției tale. Aceasta indică de obicei faptul că părți din tine nu se află în rânduială cu scopul tău și că, în cele din urmă, ți-ai fi sabotat intenția.

Cred că acest procedeu folosește de asemenea legea atracției și magnetismul natural al planului astral spre a atrage spre tine respectiva manifestare chiar mai puternic.

Următorul plan prin care treci cu intenția ta clară, îmbrăcată în teaca ei de energie, apare de asemenea la Bardón, dar nu este explicit. Este ceva ce ai putea descoperi prin lucrul exercițiilor cu sângețuță.

Prin observarea gândurilor, respirația localizată prin pori și transplantarea conștiinței, ai putea ajunge să descoperi că experiențele noastre sunt codate în formele noastre energetice, sau straturile eterice. Poți afla asta și dacă studiezi Reich sau NLP spre a observa mai clar procesul la Bardón. De exemplu dacă ți-ai observat gândurile îndeaproape, vei vedea că felul în care gândești despre lucrurile care s-au întâmplat diferă subtil de felul în care gândești lucrurile care se vor întâmpla, sau care nu s-au întâmplat niciodată. Majoritatea oamenilor își „reprezintă” aceste gânduri spațial. Atunci când se gândesc la ce au mâncat ieri, ei ar putea observa că gândul se află în spatele lor sau la stânga. Pe măsură ce evenimentele se retrag tot mai departe întru trecut, ele sunt plasate mult mai în spate sau la stânga. Atunci când se gândesc la ceva pe care știu că-l vor face mâine, acel gând ar putea fi aproape și în față, sau ușor spre dreapta. În alte discipline, aceasta este numită „linia temporală”.

Folosind acest cod, poți să „plasezi” acum formele tale gând energizate, în viitorul tău din punct de vedere energetic, în loc să le lași să plutească, ca o vâscozitate anormală într-un spațiu deconectat de evenimentele tale. De asemenea, te poți juca și cu alte codări, ca și locul în care pui lucrurile pe care le crezi vs. lucrurile de care te îndoiești. Dar „linia temporală” este suficientă pentru acest experiment.

În fine, ai vrea o legătură cu planul material, lucru ce poate fi la fel de simplu ca și a spune „așa să fie” cu voce tare sau scrierea unei afirmații, sau poate fi ca un ritual sau o vrajă pe care le înfăptuiești pe măsură ce desfășori procesul de mai sus. Bazat pe corelațiile din vrajă sau pe instrumente magice ajutătoare, aceasta poate atrage mai multe rezonanțe simpatice spre a mări intenția. Dar ritualul însuși nu poate ține loc elementelor lipsă din centrul practicii de mai sus.

Așadar, acestea sunt câteva gânduri despre subiect, și sper că va fi ceva folositor în acest răspuns lung

-emc

Pietre prețioase ale akasei

Orice ai vrea să manifesti va avea un ton emoțional. Chiar dacă este o condiție sau realizare „externă”, rezultatul final este întotdeauna ceva pe care anticipezi că-l vei experimenta sau că-l vei simți ca rezultat al obiectivului tău. Acest ton emoțional se va încadra într-o categorie largă, dar va fi mereu foarte specific unui obiectiv particular.

Acest ton poate fi folosit spre a construi o reprezentare simbolică. Ea este construită folosind calibrarea cu tonul... așadar se mărește intensitatea și calitatea tonului, sau se micșorează? Nu vei ști intelectual ce va crea simbolic cea mai bună reprezentare a acestui ton... deci, spre a găsi cele mai puternice cărămizi, și forma finală pentru acest „talisman”, va trebui să treci prin imagini, culori, forme, sunete, mirosuri, gusturi și exprimări, care apar intuitiv, fără judecare.

Acestea sunt construcții re-utilizabile, și pare valoros să aduni un set de jumătate de duzină care să reprezinte pentru tine, la nivelul tău curent de dezvoltare, cele mai valoroase stări de ființare pe care ai vrea să le experimentezi în această existență. Poate că atunci când ești mai avansat poți face asta cu ușurință, din zbor. În acest punct, am aflat că am nevoie de timp spre a construi și calibra energia atent întru ele, și în avans, pentru a obține efectul cel mai mare. Este ca și cum ai aduna un set de pietre prețioase magice, pentru „sacul medical” personal.

Atunci când folosești oricare din aceste pietre prețioase în viitor, ele se află deja în rânduială cu tonul și sunt ușor de energizat. De fapt, lucrul ce a intrat întru construirea lor calibrată ajută la accesarea energiei de care ele au nevoie în aplicațiile care urmează.

O diferență importantă este că aceste pietre prețioase magice nu înseamnă atragerea unui anumit lucru sau circumstanțe, ci manifestarea unei anumite experiențe. Un fel de distilare. Este diferită de păstrarea și experimentarea condiției fizice într-o formă magnetică, pentru manifestarea și canalizarea intenției descendent prin cele patru planuri, cum s-a descris mai sus.

Construirea pietrelor prețioase akasice poate scoate în evidență anumite feluri interesante prin care am pus ochelari de cal imaginațiilor noastre. Uneori este mai ușor să ne gândim la lucruri, situații sau caracteristici pe care le dorim, decât să explorăm ceea ce aceste circumstanțe ne permit să fim sau să experimentăm. Ce vrei să fii în cele din urmă în această existență, și cum ai experimenta lumea aflându-te în acea stare de ființă?

Folosind un exemplu simplu, să spunem că ai vrut să nu ai nici o grijă materială cu privire la bani. Orice ți-ar fi putut aduce banii în ceea ce privește timp liber, călătorii, condiții de trai, a fost ceva pe care nu l-ai mai avut de luat în considerare conștient. Poți accesa tonul emoțional al felului în care va fi lumea ta? Este ciudat de eliberator să începi să te gândești la stările pe care vrem noi să le experimentăm, din vasta paletă de stări potențiale, în loc să ne concentrăm asupra obstacolelor și strategiilor necesare și cerințelor necesare spre a ajunge acolo. În cele din urmă, pentru oricare dintre țelurile noastre, căutăm de fapt experiența a ceea ce vom simți.

Dacă sacul tău conține pietre prețioase pentru stările alese pe care le simți că reprezintă toate aspirațiile tale cele mai înalte despre extaz la acest nivel de cunoaștere, o poți scoate pe oricare dintre ele, oricând, spre a impregna Akasha din jurul tău. Și apoi uit-o. Dar la finalul zilei, gândește-te unde și când ai fi putut să treci sincronice peste anumite note corespondente acestei frecvențe. Sacul tău începe să sădească materialul existenței tale zilnice cu cele mai înalte aspirații pe care le poți concepe (deși poate fi folosit la fel de bine cu tonuri mai modeste, spre a te obișnui cu tehnica).

Aici există o alchimie pe care numai Akasha o poate aduce.

Dacă aceasta sună prea abstract, atunci o cale mai bună de a înțelege acest principiu este prin folosirea propriului sanctuar personal. Este vorba de găsirea / construirea unui mediu interior care îți reprezintă cu cea mai mare acuratețe, tonul emoțional al „casei”. Nu mă refer la casa pe care ți-o amintești din copilărie, ci la casa care te cheamă din miezul ființei tale. Folosind acest ton emoțional ca și ghid, poți învăța cum să interacționezi cu simboluri și imagini, în timpul construcției sanctuarului tău, care se calibrează cu o singură concentrare. După aceasta, pietrele prețioase ar putea să îți fie mai inteligibile.

Sanctuarul are efectul secundar de a-ți oferi un sens solid de împământare și centrare în lumea cotidiană. Majoritatea oamenilor nu au în experiența lor acest tip de spațiu, și acesta este un „loc al puterii” la fel de puternic ca orice loc sacru pe care-l poți vizita în lumea materială, dacă nu chiar mai puternic. („Spațiile” experienței interioare sunt la fel de importante, dacă nu chiar mai importante decât spațiile exterioare, care sunt de fapt și ele interioare dacă stai să te gândești bine).

Așadar, asta este prima parte a tehnicii. Pe scurt, folosind „tonul” emoțional spre a forma prin calibrare o construcție multi-modală (formă, sunet, culoare, etc), acel ton asigură că nu se creează doar o construcție lineară, intelectuală, ci că ea are elementele unice și specifice care reprezintă pentru tine această intenție. A doua jumătate a tehnicii este proiectarea sau însămânțarea Akasei cu această energie precisă.

Pentru aceasta, ai nevoie să faci din construcție, centrul „eului” tău sau centrul prezenței tale. În lumea vestică, centrul conștienței noastre este localizat de obicei în cap, de obicei undeva între ochi și la câțiva centimetri în spate. Acest centru este cel ce trebuie mutat în construct, pentru a experimenta perspectiva ta din construct și nu din șanțul în care-ți odihnești de obicei „identitatea” (care este și ea un tip de imprimare akasică).

Pentru mine, Akasha este un mediu holografic și poate fi impregnat ca și „întreg” prin centrarea conștientizării asupra constructului (deci în construct), și simțind cum expansiunea limitelor din această energie se extinzând în infinit.

Este echivalentul kinestezic al realității că fiecare dintre noi suntem centrul într-un univers infinit. O senzație foarte similară ochilor „moi”, când îți răspândești vâzul spre a cuprinde toată vederea ta periferică. Acesta poate fi locul în care descrierea începe să nu se mai potrivească, și va trebui să încerci experiența spre a-ți da seama de ea.

O tehnică apropiată este impregnarea unei substanțe circumscrise, ca și aerul din jurul tău sau mâncarea. În acest sens, în loc să-l extinzi la infinit, îți proiectezi constructul într-o substanță (sau îl menții în centrul trupului pentru respirat) și simți periferia ca fiind circumferința definită de substanță. Așa că, pentru mâncare, ți-ai proiecta construcția într-o mâncare, și având conștientizarea ta în construct și despre construct, ai extinde-o spre a cuprinde substanța din limitele formei sale fizice. Acest proces „modelează” totul dinlăuntru respectivului spațiu cu imprimarea holografică.

Am observat că de obicei există mici diferențe care fac diferența majoră în eficacitatea oricărei tehnici magice. Ele pot fi foarte individuale, dar este mai important să le descoperi decât să aplici exercițiul prin repetiție.

-emc

„spre a face a doua parte a procesului, este necesar să stăpânești nivelul 5?”

Pasul de proiectare în procedura pietrei prețioase ține loc unui fel de a simți și interacționa cu spațiul. Nu ai nevoie să fi stăpânit magia spațiului din nivelul 5 spre a experimenta asta, sau să folosești procesul spre a modela Akasha. Însă cu fiecare nivel cu care avansezi în antrenamentul lui Bardou, aproape orice exprimare a magiei devine mai puternică și mai eficace. Impregnarea spațiului din nivelul 3, transferul punctului de focalizare al conștienței din nivelul 4, vor face de asemenea mai puternice acest model și multe alte forme ale intenției. Folosirea „sanctuarului” poate facilita abilitățile pe care le-ai obținut din combinarea simțurilor în nivelul 3, cât poate și beneficia de ele. Poți vedea chiar și beneficiile concrete ale concentrării asupra unui singur gând din nivelul 1, și ale lucrului spre a ține separate modalitățile, întrucât acestea sunt reflectate în coeziunea continuă a sanctuarului. Așa că eu cred că oriunde te-ai afla în antrenamentul lui Bardou, aceste experimente sunt eficace, cu fiecare nivel îți vei mări beneficiul și vei avea diferențe mai creative de explorat. Mă gândesc la el ca la un fel de exercițiu holistic / de biofeedback care te lasă să vezi cum nivelurile la care te afli pot fi aplicate cu calibrare imediată, și te pregătește într-un fel fertil pentru nivelurile următoare.

Pasul de proiecție al acestui model se joacă cu experiența conștientizării noastre în spațiul subiectiv și cu intuițiile noastre asupra infinității, care eu cred că încep să trezească într-o manieră mai directă anumite percepții despre Akasha, similar percepției asupra „semnificației esențiale” a lui Rawn. Și în acest ton, mai este un vector interesant de explorat, timpul.
-emc

Un exercitiu în percepția directă a semnificației esențiale

„Orice ai vrea să manifesti va avea un ton emoțional. Chiar dacă este o condiție sau realizare „externă”, rezultatul final este întotdeauna ceva pe care anticipezi că-l vei experimenta sau că-l vei simți ca rezultat al obiectivului tău.

În cele din urmă, pentru oricare dintre țelurile noastre, căutăm de fapt experiența a ceea ce vom simți.

Acest ton emoțional se va încadra într-o categorie largă, dar va fi mereu foarte specific unui obiectiv particular. Acest ton poate fi folosit spre a construi o reprezentare simbolică. Ea este construită folosind calibrarea cu tonul...așadar se mărește intensitatea și calitatea tonului, sau se micșorează? Nu vei ști intelectual ce va crea simbolic cea mai bună reprezentare a acestui ton...deci spre a găsi cele mai puternice cărămizi, și forma finală pentru acest „talisman” va trebui să treci prin imagini, culori, forme, sunete, mirosuri, gusturi și exprimări, care apar intuitiv, fără judecare.”

La începutul lui mai, m-au vizitat doi dintre cei mai apropiați companioni de-ai mei, și în timpul vizitei am discutat, printre altele, despre percepția directă a semnificației esențiale. O mare parte din discuție este relevantă pentru acest subiect.

ORICE „formă” este o exprimare manifestă a unei semnificații esențiale. Cu alte cuvinte, „forma” comunică ceva important către facultățile noastre de percepție. Percepem semnificația esențială întotdeauna când percepem o formă de orice fel, fie ea mentală, astrală sau fizică. În mod normal, această percepție este o experiență inconștientă și, în consecință, suntem doar rareori conștienți că percepem această semnificație esențială. Însă ea informează fiecare percepție a noastră în feluri importante.

Ca un experiment de a-mi demonstra punctul de vedere am pus în fața companionilor mei câteva figurine mici din plastic. Acestea erau caricaturi de jucărie ale diferiților dinozauri, un Godzilla, King Kong, Cocoșatul de la Notre Dame etc. Fiecare dintre ele exprima o „personalitate” unică și ușor de identificat. De exemplu mica figurină King Kong exprima o personalitate foarte gregară, iar Cocoșatul exprima o inocență rănită.

Fiecare din aceste figurine comunica ceva despre ea, „prin” detaliile „forme” ei particulare. Acest „ceva” este semnificația ei esențială. „Vocea” acelei semnificații esențiale este personalitatea formei – adică „tonul ei emoțional”.

Personalitatea fiecăreia dintre aceste forme este FOARTE ușor de perceput, și deoarece ea „vorbește” așa de tare, este de asemenea destul de simplu să percepi „direct” semnificația esențială subiacentă pe care o comunică personalitatea lor.

Având deschise conștientizările acestui nivel ale propriilor facultăți de percepție, am cerut companionilor mei să examineze formele celorlalte obiecte din cameră și să încerce să le perceapă personalitățile și semnificațiile esențiale subiacente. Majoritatea celorlalte lucruri din camera mea (unde stăteam în acel moment) nu vorbeau despre ele atât de tare cum o fac figurinele de plastic, până nu te obișnuiai cu acest nivel de percepție. Însă de îndată ce te obișnuiești cu el, FIECARE formă este o exprimare a unei semnificații esențiale interioare.

Acest mic experiment a fost un succes. Și spre deosebire de multe lucruri pe care le vezi la TV sau la filme, acesta poate fi făcut în siguranță acasă. În mod serios, recomand acest experiment! Este o metodă excelentă de a exercita „întregul” facultăților de percepție ale unui om.

În orice caz, conversația noastră a mers mai departe, cum se întâmplă mereu, și am ajuns la subiectul exercițiilor de concentrare senzorială de la nivelul II. Din nou, am spus că FIECARE „formă” își exprimă semnificația esențială. Aceasta este adevărat și pentru formele pe care le creăm cu imaginația. De exemplu atunci când vizualizăm o cutie de aur, „forma” pe care am creat-o își are propria semnificație esențială asupra a tot ceea ce este inerent „forme” respective, semnificație exprimată printr-o personalitate perceptibilă (sau „ton emoțional”). În acest caz, semnificația esențială vine din „noi”, creatorii acestei imagini. Propria noastră „voință” este cea care stabilește semnificația esențială de „cutie de aur” și propria noastră minte este cea din care sunt recoltate detaliile vizuale care, la rândul lor, aderă la această semnificație esențială și rezultă în „forma” vizuală a cutiei de aur.

Înăuntrul acestui fenomen se află un mecanism important al naturii de care magia se folosește din plin. Și anume: când se creează o semnificație esențială, ea servește ca o cauzare care va lua „formă”. Densitatea la care va ajunge această formă depinde de forța voinței care împuternicește creația semnificației esențiale. De exemplu fiind dată o putere suficientă a voinței, creația semnificației esențiale inerente „cutiei de aur” va rezulta într-o imagine de densitate astrală, pe care o putem vedea cu ochiul minții.

Natura însăși are grijă de împodobirea semnificației esențiale cu materie astrală potrivită atrăgând-o, așa cum am spus, din depozitul de imagini și de semnificații emoționale al propriei noastre minți. Nu este ceva pe care să-l putem forța sau direcționa numai cu intelectul rațional. Natura direcționează acest proces, și nu noi, și dacă încercăm să impunem un ingredient care nu se potrivește cu semnificația esențială, atunci Natura îl respinge pentru noi.

Același lucru este adevărat pentru aducerea unei „forme” astrale la o densitate fizică. Natura împodobește forma astrală cu materie fizică, potrivită semnificației esențiale a formei. Cu alte cuvinte, forma fizică este rezultatul semnificației esențiale

și nu invers. Dacă modifici semnificația esențială, atunci forma se schimbă în grabă; dar dacă modifici numai forma fizică, nu îi schimbi prin aceasta semnificația esențială – tot ceea ce faci este s-o exprimi mai puțin clar.

În fiecare dintre aceste tranziții naturale, de la densitate mentală la densitate astrală și de la densitate astrală la densitate fizică, magul are oportunitatea de a ajuta Natura și de a grăbi munca Naturii, prin aprovizionarea unei surse disponibile de materii prime cu care lucrează Natura. De exemplu cineva poate acumula Elementul Pământ (care conține prin natură Foc, Aer și Apă) într-o vizualizare de densitate astrală, asigurând astfel materiile prime de care acesta va avea nevoie spre a ajunge la densitate fizică. Natura însăși va avea grijă ca lucrurile de care are nevoie, să fie extrase din această sursă de materii prime, și tot ceea ce face magul este să aprovizioneze resursele Lasă Naturii ceea ce se află în domeniul Naturii, și nu încerca să conduci la scară mică (en. micro-manage) procese așa de complexe încât numai Natura le poate conduce.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 5 Mai 2003

„Recent am încercat să mă cufund într-o înțelegere mai bună asupra Copacului Vieții spre a mă pregăti să lucrez cu Cheia Adevăratei Quaballa, cândva în viitor, probabil peste ceva ani. Ceea ce mă întreb este: datorită faptului că Bardon atribuie o importanță așa de mare asupra culorii, ar fi logic ca o mare importanță să fie plasată asupra coloritului sefiroșilor din copacul vieții. Sau ar trebui ca semnificația esențială centrală a sefiroșilor să aibă întâietate față de culoare?”

Culoarea atribuită unui Sefirot este una dintre multele „voci” pe care le are Sefirotul și care exprimă semnificația esențială inerentă a Sefirotului. Singura importanță sau valoare pe care o are culoarea, se datorează faptului că ea exprimă semnificația esențială. Așa că nu este de fapt o problemă de „întâietate”, cât este una de a recunoaște că FIECARE formă comunică semnificația esențială, inclusiv culoarea Sefiroșilor. Cu alte cuvinte, culoarea ESTE importantă „pentru că este o exprimare a semnificației esențiale”.

Pentru kabalist, culorile Sefiroșilor sunt unelte, „deoarece ele exprimă semnificația esențială”. Dar întotdeauna când folosește culoarea, cabalistul mânuiește semnificația esențială [adică lucrează cu semnificația, nu cu culoarea]. De exemplu simpla condensare a „unei lumini colorate albastru strălucitor” NU este la fel ca și „condensarea semnificației esențiale a lui Chessed / Gedulah” pe post de „o condensare de lumină albastră strălucitoare”. Înțelegi unde încerc să ajung?

Prin practică foarte asemănătoare creării de „ritualuri de deget”, condensarea unei lumini albastre strălucitoare și condensarea semnificației esențiale a lui Chessed / Gedulah, devin simultane și apoi sunt inseparabile.

Așa că, da! Culoarea este o unealtă importantă. Ea este de asemenea ceva unic facultăților de percepție ale fiecărui individ. Să luăm de exemplu culoarea albastru. Ochiului minții mele, „albastrul” îi evocă o nuanță anumită care e foarte probabil diferită de nuanța de albastru evocată ochiului minții tale. Așa că atunci când spunem „albastru strălucitor” pentru Chessed / Gedulah, această rostire îți arată calea, și îți dă o idee generală despre locul unde să începi să cauți „Culoarea Corectă”. Cheia spre a recunoaște când ai dat peste „Culoarea Corectă” este atunci când culoarea îți comunică dintr-o dată foarte clar semnificația ei esențială; sau mai bine, de pildă când îți este dintr-o dată foarte ușor să percepi semnificația esențială a lui Chessed / Gedulah, înăuntrul culorii albastru strălucitor.

Studiul originii atribuirii culorilor s-ar putea dovedi de asemenea interesant. Setul de culori cel mai comun folosit în Tradiția Vestică își are originile în Alchimie. Acestea sunt culorile metalelor atribuite planetelor, care au fost atribuite la rândul lor Sefiroșilor planetari în Tradiția Vestică (și într-o mare parte din Tradiția Ebraică). De exemplu culoarea lui Netzach este verde – deoarece este culoarea lui Venus – deoarece aceasta este culoarea cuprului oxidat (cocleală) și cuprul este metalul lui Venus. Geburah este roșu – deoarece aceasta este culoarea lui Marte – deoarece aceasta este culoarea fierului oxidat (rugina) și fierul este metalul lui Marte. Tiphareth este galben – deoarece aceasta este culoarea Soarelui – deoarece aceasta este culoarea aurului, metalul perfect care nu se oxidează niciodată, iar aurul este metalul Soarelui etc.

Toate cele bune,

Rawn Clark 7 Mai 2003

„Așadar „albastrul deschis” are rolul de a exprima semnificația esențială a lui Aleph. Cu toate acestea „albastrul deschis” este diferit pentru fiecare persoană, în ciuda faptului că semnificația esențială a lui Aleph ar trebui să fie aceeași. Asta nu are prea mult sens pentru mine, sau încerc eu să raționalizez prea mult un proces foarte intuitiv?”

Nuanța specifică de „albastru deschis” care exprimă clar și fără nici o îndoială semnificația esențială a lui Aleph, va fi aceeași pentru toți oamenii. Dar fiecare persoană va „începe” de la propria versiune de „albastru deschis” până ce va găsi Nuanța Unică de „albastru deschis” care exprimă semnificația esențială a lui Aleph. Așadar atribuirea de „albastru deschis” doar îndreaptă persoana spre locul de unde să înceapă și persoana trebuie să găsească de una singură Nuanța Unică.

„Să văd dacă pot pune această tehnică în cuvintele mele. Se începe căutarea semnificației esențiale a lucrurilor, în situații și cu lucruri în care semnificația esențială este exprimată clar. Apoi se trece la alte lucruri în care semnificația esențială este exprimată mai puțin clar. Așa că întreb, cum știi că ai dat de semnificația esențială a unui lucru? Adică, dacă aș privi la acea figurină a lui Quasi Moto, aș putea avea sentimentul de rănire și de singurătate, pe când altcineva, așa cum ai

menționat, ar putea interpreta sentimentul ca inocență rănită. Este aceasta percepția directă a semnificației esențiale? Sau este doar percepția semnificației esențiale prin filtrul propriului nostru psihic?”

Voi cita ceva din acel mesaj:

Fiecare din aceste figurine comunica ceva despre ea, „prin” detaliile „forme” ei particulare. Acest „ceva” este semnificația ei esențială. „Vocea” acelei semnificații esențiale este personalitatea formei – adică „tonul ei emoțional”. Personalitatea fiecăreia dintre aceste forme este FOARTE ușor de perceput, și deoarece ea „vorbește” așa de tare, este de asemenea destul de simplu să percepi „direct” semnificația esențială subiacentă pe care o comunică personalitatea lor.

Așa că, legat de Quasimodo, descrierea mea asupra „inocenței rănite” era o descriere a „personalității” lui, „vocea” semnificației sale esențiale. O percepție directă a semnificației esențiale are loc atunci când privești dincolo de personalitatea-voce. Așa cum am spus înainte, semnificația esențială nu poate fi pusă ea însăși întru cuvinte. Cuvintele „interpretează” semnificația esențială – ele nu sunt o percepție „directă”.

„De exemplu când caut semnificația esențială a unei măhuri, am sentimentul de „măturare a prafului și a resturilor” ca semnificație esențială a ei. Însă în același timp știu că mătura poate fi folosită la o multitudine de alte lucruri. Enunțul semnificației esențiale de a „mătura praful și resturi” ar părea doar să fie utilizarea cea mai comună a unei măhuri, aspect ce nu este cea mai bună exprimare a semnificației esențiale...”

Percepția directă a semnificației esențiale a unui lucru are loc „înainte” ca tu să începi să pui întru cuvinte percepția ta și „înainte” ca mintea ta să-și înceapă procesul de a asocia experiențe trecute cu percepția ta. Îți sugerez să lucrezi mai departe în eliberarea de intelectul rațional. Atunci când mintea ta intră întru modul de analizare, forțez-o să se oprească și, în loc de a analiza, doar „percepe”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 17 mai 2003

„Am lucrat cu o meditație îndelungată spre a vedea dacă îmi pot da seama la ce se referă toată această agitație cu privire la semnificația esențială. Ca întreg, meditația a durat câteva ore. În sine, am început să lucrez cu monofocalizarea mentală, încercând să-mi liniștesc mintea pe cât de mult posibil. Știi voi, eliberarea de acea pălăvrăgeală verbală care are loc înăuntrul capului. Finalmente am reușit să ajung într-o stare care ar putea fi clasificată ca o stare adâncă de vid mental, pe care am menținut-o o vreme. Atunci când am privit la o mătură, și am perceput-o, a fost ca și cum o explozie de informație se grăbea spre mine. Aproape ca și cum aș fi avut întotdeauna o problemă de vedere, și dintr-o dată am o pereche de ochelari potriviți, și văd lucrurile corect pentru prima oară. A fost ca o „epifanie” ca o experiență gen „eureka”. Partea stângă a creierului, care este legată în mod primar de limbaj și de logică, nu ar fi fost capabilă să mânuiască această lărgime de bandă a percepției [percepția este văzută ca având în mod normal un cadru de lărgime x, care acum s-a mărit]. Pe când partea dreaptă a creierului privește la întreg, la structura globală (gestalt)...pe care se părea că o percepe. Această experiență pare destul de asemănătoare cu ceea ce tu tot numești semnificația esențială.

De asemenea, am luat această structură globală a unei măhuri și a altor lucruri pe care le-am perceput, și am fost capabil să construiesc cu imaginația mea, imagini destul de clare asupra acestor lucruri. Mi-am îndreptat percepția asupra unei pagini dintr-o carte pe care am citit-o recent, și mi-am amintit-o aproape perfect. Prin experimentare ulterioară, aceasta s-ar putea dovedi a fi destul de folositoare în viitor.

Comentarii, întrebări, idei, sunt binevenite.”

Excelent! Felicitări!

Rawn Clark 20 Mai 2003

Curățarea unui obiect de energii negative

„Uneori fac cumpărături din magazine de mâna a doua. Însă nu simt anumite obiecte ca fiind proaspete. Cum să curăț cărți sau haine de mâna a doua de energii vechi și posibil negative?”

Îți sugerez o combinație de vizualizare și voință. În același timp când „vrei” ca obiectul să fie curățat de toată negativitatea, „vizualizează” că obiectul este de fapt, curățat. Vizualizează toată negativitatea ieșind din obiect, în sincronizare cu voința ta ca obiectul să fie curățat.

În această privință, este folositor un mic cântecel pe care l-am învățat în adunările wicca.

„Toată negativitatea o dau afară

Și în locu-i armonia să apară.

Legea lui trei acum o invoc

Și precum vreau, să fie pe loc.”

Când spui „toată negativitatea o dau afară”, dă afară intenționat toate energiile negative ale obiectului [adică trebuie să vrei puternic ca asta să se întâmple] și vizualizează simultan acest proces ca efectuându-se.

Când spui „și în locu-i armonia să apară”, creează intenționat o stare de armonie înlăuntrul obiectului și vizualizează simultan acest proces ca efectuându-se.

Când spui „Legea lui Trei acum o invoc”, confirmă-ți munca prin vizualizarea armoniei înlăuntrul fiecăruia din cele trei corpuri ale obiectului tău. Vezi un corp mental armonios al obiectului, un corp astral armonios și un corp fizic armonios, în ordinea amintită mai sus.

Când spui „și precum vreau, să fie pe loc”, afirmă intenționat realitatea că obiectul tău a fost curățat într-adevăr de toată negativitatea cu care a venit, și acum este „proaspăt”.

Este de asemenea folositor să arzi ca tămâie ceva salvie, deoarece salvia alungă negativitatea și invită armonia.

Alte tehnici care pot fi folosite pentru acest fel de curățări sunt o acumulare de Energie Vitală, o umplere cu Akasha și o folosire a Fluidelor, asta spre a aminti doar câteva, dar cea pe care am descris-o este cea mai simplă și este cu siguranță suficientă pentru majoritatea nevoilor.

Toate cele bune,

Rawn Clark 4 Iunie 2003

O întrebare despre Omnisciență

„Întrebarea mea este următoarea: Omnisciența nu înseamnă la propriu că vei ști tot felul de lucruri, în afară de cazul când le-ai întâlnit înainte. Un maestru nu ar fi capabil să scrie programe de calculator, în afară de cazul când le învață ca oricine altceva. Un maestru nu ar fi capabil să vorbească o nouă limbă, în afară de cazul când o învață ca oricine altcineva. Nu este așa?”

Da și nu. Depinde de „maestru”. Unii pentru care este important, au abilitatea de a se conecta cu orice cunoaștere doresc în momentul în care o doresc. Alții nu o au, pentru că nu este importantă pentru ei.

„Așa că la ce te referi când spui că „Magul care se unește cu Unitatea știe totul când se află în această stare de uniune.”?”

Chiar asta. TOTUL. Simultan.

Dar din moment ce este așa de mult odată (adică o cantitate infinită de informație), este nevoie de o anumită îndemânare spre a fi capabil să aduci conștientizarea în jos, întru nivelurile inferioare ale conștientizării personale [adică să cobori vibrația conștientizării divine]. Și în momentul temporal, creierul (id est conștientizarea mundană) poate menține numai o cantitate foarte, foarte mică din acel întreg infinit.

La început, nivelurile personal și individual [adică mental și astral] de conștientizare, vor fi copleșite zdrobitor de forța brută a unei cantități ATÂT de mari de informație. Nici unul dintre nivelurile Sinelui nu este obișnuit cu procesarea simultană a unei cantități atât de mari de informație, și ca atare nu pot face altceva decât să se tolănească în strălucirea ei. Cu alte cuvinte, la acest nivel, foarte puțină informație este integrată întru nivelurile de jos ale conștientizării personale.

Cu toate acestea, experiența inițială a Unității, declanșează un proces de transformare înlăuntrul nivelurilor Individual și personal ale Sinelui. Această transformare permite, în cele din urmă, ca tot mai mult din experiența Unitară să pătrundă direct întru nivelurile personale ale conștientizării magului.

În ultimă instanță, nici chiar cel mai înalt dintre Maeștrii sau Adepții nu poate aduce întregimea Infinitului întru momentul temporal.

Toate cele bune,

Rawn Clark 12 Iunie 2003

Poluțiile nocturne și celibatul

„Am practicat celibatul și am experimentat „poluții nocturne” ocazionale în timp ce visam. Ce sunt poluțiile nocturne din punct de vedere magic? Îmi amintesc că am citit undeva în IHH că ele sunt o „fantomă / fantasmă” care încearcă să se hrănească.”

Îți sugerez să recitești acea secțiune referitoare la larve și fantome. Este în Nivelul VI, la antrenamentul fizic.

O larvă este ceva pe care o crezi tu însuși subconștient, din propria ta energie astralo-mentală. Așa cum explică Bardon, fiecare dintre noi creăm larve în mod constant, și în decursul vieții noastre ele mor constant și sunt create din nou. Majoritatea larvelor sunt foarte slabe și trăiesc puțin, dar emoțiile, gândurile și dorințele mai puternice creează larve mult

mai puternice și care trăiesc mai mult, numite fantome. O fantomă are o voință puternică de a supraviețui și, spre a face asta, ea trebuie să se hrănească activ cu energia astralo-mentală a creatorului ei.

O larvă bazată pe sexualitate (adică una construită din dorință sexuală reprimată sau nesatisfăcută) se va manifesta categoric în timpul stării de vis, ca și obiect al dorinței sexuale. O larvă puternică de natură sexuală își poate aduce creatorul la ejaculare / orgasm, prin manipularea conținuturilor minții subconștiente a acestuia, și prin urmare să recolteze (deci să se hrănească cu) energia vitală dinlăuntru spermei bărbatului, respectiv energia vitală eliberată în cursul unui orgasm, fie el masculin sau feminin.

Singurul tratament pentru aceasta este să distrugi larva. Acest proces este efectuat prin adresarea față de evenimentele psihice care i-au dat putere larvei și au hrănit-o (în acest caz, energia sexuală reprimată). Cu alte cuvinte, larvele sunt distruse prin înfometarea lor, sau prin întreruperea aprovizionării lor cu energie astralo-mentală.

Celibatul înseamnă mai mult decât abținerea de la relațiile sexuale și de la masturbare. Din moment ce sexualitatea noastră este o parte integrală a caracterului nostru uman, celibatarul trebuie să fie foarte atent cum are grijă de înclinațiile sexuale naturale, gândurile sexuale și dorințele sexuale. Dacă celibatul se vrea a fi o practică pozitivă, atunci ele nu pot fi numai reprimare și ignorate. Ci ele trebuie să fie confruntate direct și sincer, și „transmutate” – nefiind vreodată ignorate sau reprimare.

„Este [în acest caz] emisia de energie la fel ca la masturbare?”

Nu, nu este exact la fel, deoarece în cazul masturbării îți eliberezi „conștient” energia sexuală înăbușită, pe când experiența din vis are loc în întregime înlăuntru tărâmului psihicului subconștient, chiar dacă are consecințe fizice. În acest caz, nu există nici o eliberare a ceea ce a fost înăbușit, ci de fapt se pun acele dorințe înăbușite sub o presiune mai mare.

„Ești golit [de energie] datorită acestui fapt?”

Da. Ești golit „mai mult” decât în cazul eliberării sexuale „conștiente”.

„Cum poți să eviți acest lucru, dacă este rău? Personal, eu pot simți visul venind, dar nu mă pot trezi, sau nu am nici un motiv să mă trezesc până când nu este prea târziu. Știu că aceste vise nu ar fi putut veni dacă aș avea în minte gânduri bune...”

Aici este esența problemei. Adică, sentimentul tău că gândurile sexuale sunt lucruri „rele”. Aceasta este căderea multora dintre cei care practică abținerea sexuală, deoarece această apreciere merge împotriva Naturii. Când acesta este gândul care motivează abținerea, atunci apare o schismă înlăuntru psihicului, între ceea ce dictează Natura și ceea ce gândește persoana. Ulterior se dezvoltă o cantitate mare de rușine și de dezgust de sine, deoarece gândurile și dorințele sexuale apar în mod natural, chiar dacă persoana „simte” că ele sunt lucruri „rele”. În tărâmul psihicului, atunci când cineva consideră Naturalul ca fiind „rău”, acest lucru mărește puterea pe care Natura o exercită asupra persoanei, și slăbește simțul persoanei de deplinătate de putere.

Puternicul „acumulator” de energie pe care îl dezvoltă această schismă înlăuntru psihicului astral, ia o viață proprie (definiția unei larve) și va ieși la suprafață sau se va manifesta într-o varietate de feluri, de obicei cu temă sexuală. Visele sunt un exemplu, dar rezultatele pot fi de asemenea extreme – de pildă preponderența de abuz sexual adus de așa numitul cler „celibatar” al bisericii catolice.

Însă lucrul uimitor este că, atunci când se are grijă de această apreciere incorectă și când ea este transformată și gândurile sexuale sunt recunoscute ca fiind Naturale și așadar „nu” ca fiind „rele”, intensitatea acestor gânduri scade și natura lor este transformată. Acel acumulator psihic de energie negativă este împrăștiat, din moment ce schisma nu mai există și larva se topește.

Practicarea realmente pozitivă a celibatului este posibilă „numai” atunci când gândurile sexuale sunt împrăștiate în acest fel și acceptate ca fiind Naturale. „Numai” când această schismă este scoasă din funcțiune, este posibil să se „transmute” energia mentală pe care o reprezintă gândurile sexuale.

Adevăratul celibatar nu își reprimă gândurile sexuale; ci le „transmută” și folosește în alte feluri acea cantitate de energie mentală. Așadar aceste energii nu au niciodată șansa de a deveni energii sexuale astrale sau fizice. Cu alte cuvinte, adevăratul celibat nu este cel implicat în abaterea de la energia astrală sau fizică – ci este cel implicat în transmutarea energiei „mentale”.

„Nu sunt familiarizat cu echilibrul elementelor, dar după poluția nocturnă simt o scădere a abilităților mele de meditație.”

Aceasta nu este deloc surprinzător, având în vedere cât de multă energie poate recolta o larvă de la tine. Acest efect de golire este cumulat cu faptul că prin fiecare hrănire a larvei, puterea schismei se mărește și devine mai condensată și astfel are o influență mai mare. Luate împreună, hrănirea larvei și condensarea (presiunea) mărită a schismei, contribuie la starea de golire mentală, astrală și fizică.

Larve foarte puternice sunt de asemenea destul de deștepte. De exemplu, o asemenea larvă ți-ar putea hrăni puterile de concentrare mentală din propriile ei resurse, spre a te face să uiți sau să nu îți pese de punctul de minim ce apare de fiecare dată când ea se hrănește din rezervele tale astrale și fizice. Făcând acel punct de minim lipsit de importanță pentru tine, în contrast cu ceva ce are importanță personală și se leagă de starea ta „normală” (pentru tine, ea ar putea fi ușurința ta „normală” cu care meditezi), ea se poate ascunde eficient de conștientizarea ta zilnică, asigurându-și astfel supraviețuirea și continuarea schismei care o împuternicește. Ține minte – o lavă este o parte a „ta” care există înlăuntrul propriului tău psihic, așa că te cunoaște mai bine decât te-ai putea cunoaște tu, deoarece „ea” vede foarte clar în fiecare colțisor întunecat al minții tale subconștiente.

Așa cum Bardou a scris în nivelul VI:

„Magicianul va înțelege acum de ce am pus așa mare preț încă de la începutul părții practice a cursului, pe importanța introspecției, controlului și stăpânirii gândurilor.”

Cu alte cuvinte, lucrul cu Oglindile Sufletului și disciplina mentală sunt remediile atunci când vine vorba de larve și fantome. Indiferent dacă vei continua sau nu să practici abținerea sexuală, îți sugerez să-ți examinezi „sentimentele” și „credițele” despre sexualitate, dorințe și gânduri sexuale etc. De unde apar aceste aprecieri? Îți servesc bine? Sunt realiste? Sunt în rânduială cu Natura? Etc.

Deoarece Hermetismul e Calea Naturii, este de datoria fiecărui magician să-și examineze credințele despre ceva așa de fundamental Naturii cum este sexualitatea, și să vadă cât de bine reflectă aceste credințe Legile Naturii. O mare parte din obținerea Echilibrului Elemental implică armonizarea / rânduirea credințelor noastre despre noi înșine, cu Legile Naturii. Deși este posibil să Țesem aceste Legi în feluri inventive și magice, nu este „niciodată” posibil să le încălcăm, indiferent cât de puternic credem. Când credințele noastre despre noi sunt întru armonie cu Legile Naturii, atunci toată energia condensată pe care am irosit-o anterior în sfidarea interioară a Naturii, este eliberată pentru o utilizare mai bună, mai productivă – cum ar fi Țesutul Legilor în feluri inventive și magice.

Nu ți-am spus aceste lucruri spre a te convinge să abandonezi practica abținerei, nici spre a-ți critica alegerile în această privință; ci le-am spus pentru ca tu să poți înțelege mai deplin adevărata natură a căii celibatului. Mai mult, cred că este important să înțelegi consecințele naturale ale acestor alegeri și felul cum să remediezi posibilele lor efecte secundare.

Toate cele bune,

Rawn Clark 17 Iunie 2003

Gândurile mele despre celibat, gânduri sexuale, larve, fantasme...

Dragi prieteni,

Ați ridicat o problemă de mare importanță pentru mine, și anume depunerea jurământului de celibat. Mi-ar plăcea să împărtășesc cu voi experiențele și gândurile mele cu privire la aceasta, în speranța că ele ar putea fi folositoare.

Înainte de toate aș vrea să spun că sunt total de acord cu Rawn, cu privire la faptul că activitatea sexuală este o parte foarte naturală și o parte fundamentală a vieții fiecărei ființe, inclusiv a omului. Însă nu cred că la fel [de naturale] sunt și gândurile și dorințele sexuale. Pentru un timp îndelungat am încercat să-mi reprim pornirile sexuale ale trupului, dar a fost o luptă fără de rost, deoarece eu aveam de partea mea doar voința mea și o dorință vagă de a mă elibera de toate dorințele trușești. Ceea ce a fost prea puțin, așa cum mi s-a dovedit, deoarece în cealaltă parte a câmpului de luptă stăteau nevoile unui corp tânăr, un milion de imaginații sexuale care se trezeau fără a mă atenționa, toate sentimentele pasionale reprimite, nevoia de a iubi și de a fi iubit care, destul de curios, se prezenta sub una dintre formele ei inferioare, adică sexul, și toate celelalte presiuni culturale, care sugerează într-o formă foarte amuzantă că o cantitate mai mare de sex este mereu mai bună. Ei bine, înainte de a depune jurământul celibatului, am simțit nevoia să izolez diferite mecanisme care mi-ar agita dorințele sexuale, și să am de partea mea câțiva prieteni înainte ca lupta să înceapă. Te rog să observi că nu încerc să spun că satisfacerea sexuală este inamicul. În anumite cazuri ea ți-ar putea fi cel mai bun prieten, dar ia aminte, căci dacă deții controlul pornirilor tale și le îndrepti spre destinul lor, destin care poate fi o relație frumoasă cu un partener, crearea unui alt corp uman, sau cunoașterea formelor înalte de sex, venită din observarea stării tale mentale din timpul sexului, ei bine, atunci chiar ești regele acestor porniri. Însă dacă ele îți controlează mintea și trupul, în timp ele vor crea mai multe porniri și fantezii și îți vor orbi în totalitate funcțiile mentale și fizice. Ele te vor goli și vor lăsa doar o cochilie. Te rog privește oamenii care fac sex zilnic. Privește acțiunile lor, cuvintele lor etc. Îți va putea fi clar cum un prieten îți poate deveni prin indulgență cel mai mare dușman. Lupta despre care vorbesc nu este împotriva funcțiilor sexuale naturale ale trupului tău, ci împotriva dorinței care ia control asupra funcționării normale a minții tale, și îți învâluie conștientizarea de sine.

Unele din lucrurile pe care le-am încercat și care au funcționat:

- Mâncarea! Nu am crezut la început, dar mâncarea de ceapă, usturoi și produse din carne îți poate învâluie conștientizarea. Nu râdeți de mine, întrucât vorbesc din experiență. Mâncatul de iaurt și băutul de lapte au tins să oprească dorința. Suspectez că acestea pot fi dovedite pe bază medicală, și au de-a face cu fiziologia corpului material.

- Exercițiul magic al voinței! De fiecare dată când îți îndrepti puterea voinței către o sarcină non-sexuală anume, vei fi golit de energie mentală. Dacă această sarcină este una nobilă și te duce spre realizare, atunci aceasta este o cale mult mai bună de a-ți cheltui energia decât s-o dai afară prin sex / masturbare. Aceasta este cea mai bună cale de a înfometa partea

atavică din tine, sau larvă cum o numesc unii, care încearcă să-ți extragă toată energia doar pentru ca ea să supraviețuiască și să crească. Efectuarea de activități magice, chiar și efectuarea ritualului minor de alungare prin pentagramă în lunile de început, îți va lua multe resurse din minte. Și dacă nu există mâncare rămasă, atunci larva va fi în curând înfometată.

- Forme superioare de satisfacere mentală / emoțională! După ce citești poezii frumoase și pline de înțeles, dorințele și gândurile sexuale nici măcar nu apar timp de câteva ore. Pentru mine același efect îl are citirea filozofiei, dar pentru alții ea ar putea fi obositoare. Cred că aceasta este o formă de a „converti” energia sexuală. O alta ar putea fi meditația, însă durează o vreme până ce îți calmezi mintea, și în multe momente când meditam s-au strecurat imaginile sexuale, ceea ce nu spune nimic bineînțeles împotriva eficienței adevăratei meditații, ci spune multe despre eșecul meu în această privință.

- Oprește-ți șirul fanteziilor sexuale de îndată ce ești conștient de ceea ce faci. Odată ce te afli în pat cu cineva, este greu să dai înapoi!

- Privește lupta pentru control ca fiind ceva amuzant. Dacă ea devine prea grea, atunci este mai bine să efectuezi o formă de satisfacere, decât să cazi pradă sentimentului că îți pierzi viața, și să îți apară o durere non-necesară pe cale, sau chiar să părăsești cu totul calea (credeți-mă, în mintea noastră se află o parte care ne poate păcăli să facem orice). În final, serenitatea este cel mai important lucru. (Aliester Crowley spune asta într-o formă extremă, dar draguță: „un țel al meditației este să creezi pacea între tine și toate ființele, însă când cățelul vecinului latră oricând ai medita și îți deranjează complet meditația, chiar te rog, mergi și împușcă-l.” Eu iubesc câinii, și împușcarea lor ar fi fără rost, deoarece următorul pe care-l împuști s-ar putea să fie vecinul tău, pentru că își tunde tufișurile când tu meditezi. Soluția pentru orice problemă se află înlăuntru, nu înafară, însă este o metaforă folositoare).

- Niciodată să nu te gândești că ai câștigat lupta! Dacă vei face asta chiar și pentru un moment, atunci întreaga creație va conspira să-ți dovedească contrariul.

- Eu am avut poluții nocturne numai atunci când îmi reprimam pornirile sexuale. Dacă le convertești, atunci poluția apare foarte rar. Dar chiar și atunci, nu cred că ele trebuiesc privite ca o pierdere așa de mare, deoarece doar puțini dintre noi ne stăpânim visele, și suntem mai puternici în cursul vieții conștiente. Spre a controla acest fenomen pot fi folositoare unele metode de control al viselor, de luciditate și / sau de călătorie astrală, dar din nou, cine ne poate garanta că nu le-am folosi pentru o satisfacție chiar și mai mare. Așa că eu cred că cea mai bună cale este să te lupți cu răul de la rădăcină, și să începi de azi să convertești energie.

- Nu îți concretiza funcțiile minții sub formă de larve și fantome. Acestea sunt doar un nume dat unor părți din psihicul tău. Întregul tău psihic poate fi controlat de voința ta, dacă încerci destul de mult. Nu există nici un rău extern. Dacă ești puternic în interior, atunci chiar și moartea îți va veni ca o schimbare dulce. De ce te-ai teme atunci de vreun lucru?

După cum am spus, aceasta nu este o luptă, ci se referă la control. Adu-ți aminte că stăpânirea de sine este singurul țel. Nu ne aflăm aici spre a eradica cea mai de bază înfățișare a conceptului de polaritate, pe care este construit întregul cosmos. Ne aflăm aici spre a stăpâni legile, nu spre a le nega. Așadar ar trebui să consideri tot ceea ce faci ca o măsură de control. Un rege înțelept nu-și ucide oamenii, ci doar îi subsumează regulilor lui. În zilele noastre, societatea încearcă să ne imprime falsitatea că o cantitate mică de sex este bună, și una mare este și mai bună. De multe ori avem relații sexuale cu oameni pe care nici măcar nu-i iubim, și dacă ai avut o asemenea experiență, atunci vei fi de acord cu mine că acest fapt produce în sentimentele noastre o mare deprimare care poate dura foarte mult, depinzând de cât suntem de sensibili și de puri. Aruncă această prostie pe care unii încearcă s-o aducă întru tine. Fii creatorul propriilor tale idei, căci altminteri alții vor decide pentru tine.

Eu gândesc că depunerea unui jurământ de celibat nu este bine de făcut, până ce nu ai trecut de voal și nu ai văzut marea frumusețe a sufletului în cea mai pură formă a sa. Atunci când te afli acolo, vei ști, și celibatul îți va fi ceva natural. Vei vedea frumusețea în alți oameni dincolo de orice fantezii sexuale. În curând vei vedea lucrul adevărat. Până atunci, atât timp cât acea convingere și înțelepciune nu ne-a apărut, este o idee bună să strângi hățurile pe dorințele tale, fie ele sexuale sau nu, și să nu-ți produci o agitate a sentimentelor de regret de fiecare dată când vezi trecând pe lângă tine un cuplu fericit și iubitor. Nu te priva de un aliat puternic înainte de-a avea unul și mai puternic. Cunoaște-ți pornirile, felul în care ele apar, când și de ce apar, experimentează cu ele, și confirmă-ți rezultatele. Aceasta te va face conducător prin cunoaștere. Și te va ajuta să-ți depozitezi energia pentru cauze mai nobile (exemplu propagare de iubire, creație etc.) întreaga acțiune fiind o muncă ce trebuie făcută, întrucât, așa cum spun yoghinii, cel care-și controlează sămânța, își controlează toate corpurile subtile! Astfel aceasta este o muncă de viață, dar bucură-te deoarece „tu” este cel care încerci să „te” cunoști, și aceasta este o mare parte din drumul spre realizare. Mai mult, victoria este garantată pentru cineva ca tine, deoarece ai ales în mod conștient să pășești pe calea mai grea, dar mai frumoasă.

Scuze pentru multele cuvinte,

În Iubire și Lumină,

Babak, 21 Iunie 2003

Utilizarea canabisului și munca lui Bardon

„Înseamnă asta că la un anumit nivel al dezvoltării tale treci într-o experiență permanentă de genul celeia când iei canabis?”

Nu chiar. O diferență specifică este faptul că în cazul canabisului (sau a oricărei substanțe care alterează mintea) nu poți porni și opri la voință percepția intensificată sau funcționarea mentală intensificată. Bineînțeles, cu excepția cazului în care ți-ai dezvoltat o disciplinare mentală foarte puternică.

„Știe cineva cum ar putea această plantă să ajute în studiul Magiei? Mă gândesc să o încerc.”

Asocierile planetare ale plantei sunt Venus și Mercur, ceea ce descrie bine abilitatea ei de a deschide în mod plăcut mintea și de a crea o anumită armonie între emoții și intelectul rațional, putându-se ajunge la un efect negativ sau la unul pozitiv. De exemplu îți poate inspira mintea, sau îți poate aduce indiferență.

[În legătură cu] care pol se va manifesta, asta depinde de mulți factori, cel mai important fiind natura persoanei care o îngerează. Efectele canabisului asupra corpului uman variază mult, de la o persoană la alta și de la o specie de canabis la alta. Unele specii îți vor aduce indiferență, indiferent despre ce ar fi vorba. Și altele abia că îți vor influența corpul, însă eliberându-ți foarte mult mintea.

Planta vie de canabis este foarte inteligentă și foarte sensibilă la „vibrația” din jurul ei. Ea are o mare afinitate pentru omenire, și a fost folosită de oameni timp de mii de ani, pe post de mâncare, îmbrăcăminte, medicament. Numai în ultimele câteva decenii ea a fost cultivată în anumite condiții foarte bizare, deseori fiind implicate tot felul de chimicale rele. Toate aceste lucruri schimbă planta din starea ei originală curată, datorită inteligenței și sensibilității ei. [Părțile primare psihoactive ale florii de canabis sunt adăpostite într-o formă cristalină, care este ideală pentru capturarea „vibrațiilor”]. Așa că (pentru utilizarea magică) este important să îngerezi numai canabis cultivat natural, preferabil cultivat cu grijă în afara casei.

Deși canabisul oferă multe atribute bune, principala parte negativă în ceea ce privește antrenamentul magic este faptul că nu ești capabil să pornești și să oprești efectul la voință. În timpul antrenamentului, este de o importanță „vitală” să înveți cum să ajungi la stările mentale la care ai nevoie să ajungi, „de unul singur, prin propria voință și fără să fii dependent de canabis ca de o cârjă spre a ajunge în acele stări”.

Aceasta este îndeosebi important în timpul exercițiilor mentale de la Nivelul I. Dacă le faci în timp ce mai ai în sistemul tău efectele canabisului, atunci în primul exercițiu nu-ți vei observa starea ta mentală „normală,” în al doilea exercițiu nu-ți vei controla starea ta mentală „normală” (ea având alte reguli decât mintea care se află sub efectul canabisului), și în al treilea exercițiu nu vei învăța cum să ajungi la un vid mental pornind dintr-o stare mentală „normală”.

De asemenea, canabisul poate interfera și cu exercițiile de concentrare asupra simțurilor din Nivelul II. Aceste exerciții trebuie să fie stăpânite având o minte care funcționează normal, altminteri se poate dezvolta rapid o dependență de canabis, și vei observa că nu mai ești capabil să folosești imaginația optică și acustică atunci când nu ești drogat.

Însă deîndată ce ai realizat o disciplinare mentală puternică, aceasta nu mai este o problemă așa de mare, atât timp cât înveți să stăpânești exercițiile fără ajutorul canabisului.

Eu găsesc canabisul ca fiind o plantă foarte prietenoasă, plăcută și benefică. Însă nu este un înlocuitor pentru munca asiduă, și nici nu este o scurtătură.

Toate cele bune,

Rawan Clark 3 Iulie 2003

Postul

„Postul este menționat de peste 40 de ori în Biblie. În diferite cărți scrise despre științele Hermetice este sugerat că înainte de efectuarea anumitor ritualuri, e esențial să postești până la 9 zile. În materialul lui Bardon nu găsesc nici o referire la post – nu considera el postul ca fiind o practică merituosă?”

Spre a înțelege de ce nu recomandă Bardon postul în scopuri magice, trebuie să examinăm mai întâi scopul postului ca practică magică. Scopul lui primar este de a împuțina Elementul Pământ dinlăuntrul celor trei corpuri. Elementul Pământ este acela care menține împreună cele trei corpuri, așa că atunci când împuținezi Elementul Pământ, este mai ușor să separi cele trei corpuri, în special mintea sau corpul mental. Cu alte cuvinte, postul este folosit ca o metodă de a mări concentrarea mentală a magicianului.

Această metodă nu este necesară pentru magicianul antrenat în sistemul lui Bardon. Lucrul cu IHH antrenează puterile mentale într-un asemenea grad încât corpurile astral și fizic nu mai constituie o opreliște. Mai mult, dacă un astfel de dezechilibru al Elementului Pământ ar fi necesar, atunci magicianul antrenat în sistemul lui Bardon ar putea să manipuleze direct Elementele din cele trei corpuri, și să realizeze imediat același rezultat pe care l-ar fi obținut prin câteva zile de post.

În plus, el ar fi capabil să inverseze la fel de repede acest dezechilibru, pe când prin folosirea postului, se fac câteva zile de recuperare spre refacerea Echilibrului Elemental.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 22 August 2003

Vegetarianism vs. consum de carne:

Consecințele karmice și morale ale alegerilor noastre dietetice

„Am putea presupune că este la fel de nefondată ideea că a mânca un animal înseamnă a-i prelua karma și starea emoțională de la momentul morții lui? Înțeleg că cei de la Hare Khrisna evită carnea din acest motiv: spre a evita karma și starea emoțională (finală) a animalului decedat.”

Karma nu este ceva care poate fi dată mai departe prin consumul de carne. Ea nu este o substanță „fizică”. Însă starea emoțională finală de teroare pe care o experimentează animalele măcelărite în scop comercial, afectează carnea lor și în consecință afectează persoana care mănâncă acea carne.

„Înțeleg că budiștii evită carnea deoarece carnea animalelor are „o frecvență vibrațională” mai joasă decât cea a plantelor. Și dacă cineva aspiră să-și rafineze propriile procese mentale, atunci este recomandată evitarea acestor „vibrații joase”.”

Există o validitate în conceptul că diferite alimente cu diferite „frecvențe vibraționale”. Pe lângă aceasta, diferite alimente au nevoie de diferite acțiuni din partea organismului uman, pentru a fi digerate. De pildă spre a fi digerată, carnea are nevoie de un set de enzime și de acizi diferit decât cel de care au nevoie vegetalele. Mulți oameni găsesc o valoare mare într-o dietă vegetariană în relație cu căutarea lor spirituală. Însă vegetarianismul nu înseamnă prin el însuși și de unul singur că cel care-l practică este mai spiritual decât cel care consumă carne. Am cunoscut personal mulți vegetarieni care au o „frecvență vibrațională foarte joasă” și de asemenea mulți consumatori de carne care au „frecvențe vibraționale înalte”.

„Pe lângă aceasta, cu siguranță că profilul karmic și starea emoțională a ființei încarnate (animal, plantă etc.) nu sunt „depozitate” în corpul fizic, și așadar nu sunt transferate în timpul „consumului” aceluia corp.”

Stările emoționale sunt depozitate în carne. De exemplu atunci când un animal experimentează teroare, se secretă în sânge mari cantități de adrenalină. Pe lângă amestecul chimic, emoțiile sunt depozitate de asemenea în componenta energetică a cărnii.

„De asemenea, în ceea ce privește filozofia budistă, cu siguranță că ingerarea de către corpul „fizic”, a unui material ce are o anumită frecvență vibrațională, ar afecta doar puțin sau deloc rafinarea corpului „mental”.”

Repet, este ceva ce ține (în primul rând) de Elementul Pământ și de funcția lui de a menține împreună cele trei corpuri.

„În fine, în ceea ce privește celălalt argument popular – că este crud să contribui la măcelărirea animalelor prin faptul că mănânci carne – deși el este plin de compasiune, cu siguranță nu ia în calcul faptul că este „la fel” de crud să ucizi plante. Nu ar suferi o plantă la fel de mult ca un animal în timpul recoltării / măcelului?”

O legumă este încercarea plantei de a face semințe. Nu este însăși viața plantei. Astfel atunci când recoltezi un dovlecel, planta va simți rana din locul de unde ai rupt dovlecelul și va începe imediat procesul de vindecare, dar nu experimentează teroare. Multe alte vegetale sunt recoltate la finalul ciclului vieții plantei, ca de pildă orezul, și atunci nu există nici o pierdere pentru plantă. Însă mono-culturile comerciale sunt ofensive față de conștienta plantei, în special atunci când este tratată cu chimicale.

„Ceea ce te face să te întrebi: „Ce „pot” mânca fără primejdie?”. Aș sugera „Orice ai vrea!” Oricum, merg spre McDonalds...”

Depinde de înțelegi prin „fără primejdie”. Cu siguranță mâncarea de la McDonalds vine cu un mare preț în defavoarea sănătății tale, și în defavoarea planetei în general. Ignorarea consecințelor nu este lipsa primejdiilor.

Deoarece trebuie să mâncăm pentru a ne menține trupurile, este mai mult o chestiune cu privire la consecințele pe care te simți „tu” mai confortabil să le suporti.

Toate cele bune,

Rawn Clark 23 August 2003

„(unul mâncând pe ceilalți pentru totdeauna, scopul acestei creații fiind complet obscur)”

De fapt nu este chiar așa de obscur. Este un aspect al „ciclului” vieții, care este un ciclu al schimbării infinite, ghidat de o continuitate infinită. Dacă toate lucrurile vii „nu” ar face parte dintr-un lanț trofic (întrucât nu numai noi animalele ne consumăm între noi), atunci nu am exprima și nici nu am experimenta „ciclul” vieții în forma pe care o facem – respectiv nu am fi pământeni cu toții. Însă „suntem” cu toții pământeni, indiferent de specie. Aici și acum, acesta este felul în care se manifestă „ciclul” vieții, așa cum ar trebui el să se manifeste. Faptul că ne mâncăm unii pe alții este o parte din ceea ce menține cursul vieții, o face să se termine și să fie în echilibru. Aceasta este Conștiința care își schimbă „formele” în mod constant.

„ca decizie, mă simt mai bine să nu mănânc carne (în special știind felul în care ne purtăm cu animalele...). Însă afirmațiile tale sunt de asemenea adevărate, aceasta nu afectează vibrațiile mele prin însuși actul de a consuma carne. Această alegere nu are nici o compensație în ea însăși; ea nu îmi îmbunătățește soarta nici nu îmi îmbunătățește Karma.”

Acțiunea care are o compensație și îți îmbunătățește Karma este faptul că „ai” făcut o alegere „conștientă”!

„Și de asemenea, pentru consumul de carne nu există în aparență de plătit nici un preț karmic, în timp ce pentru alte comportamente există evident. Consumul de carne nu este împotriva legii acestei lumi.”

Locul în care intră în ecuație datoria karmică sau prețul karmic este felul în care ne tratăm în mod personal și colectiv mâncarea. Dacă mâncăm „nechibzuit” un hamburger făcut din carnea unui taur care și-a trăit scurta lui viață stând cu alți 300 tauri în propriul gunoi de grajd, în timp ce era umflat cu antibiotice și cu hormoni de creștere, și nefiindu-i arătată pic de afecțiune din partea rasei umane, atunci ne conectăm într-un mod foarte personal cu răul karmic făcut acelei ființe inocente, chiar dacă răul nu a fost făcut cu mâinile noastre.

În lumea noastră modernă ne-am obișnuit cu asumarea acestei poveri, și nici nu-i mai observăm acumularea, și în mare parte nici nu-i mai recunoaștem existența. Pentru majoritatea dintre noi este cam ca un zgomot de fundal karmic – adică ceva plasat în fundal care se află acolo de atât de mult timp și este așa de constant încât suntem aproape incapabili să-l auzim. Dar imaginează-ți, un moment, volta de energie negativă astralo-mentală, voltă care s-a acumulat timp de milenii de lipsă de respect a omului pentru alte animale. Multiplică teroarea aceluia taur de un număr inimaginabil de ori...

Nu există nimic ce să poată fi făcut de un singur individ spre a absolvi complet colectivul uman de această datorie karmică. Însă o putem distruge fărămă cu fărămă, adresându-ne legăturii noastre personale și responsabilității noastre personale, așa cum trebuie să facem cu toate acțiunile noastre. Așa cum ai afirmat, gândindu-te prin ce a trecut mâncarea, în călătoria sa către gura ta, și onorând, recunoscând și mulțumind mâncării pentru lupta „ei”, îți compensezi responsabilitatea personală în acea datorie mai mare. Dacă este făcută cum trebuie, atunci această acțiune va contrabalansa reziduul energetic negativ care umple mâncarea.

„Ce ar fi dacă am aplica legea analogiei în viața noastră? Care este adevăratul scop al faptului că ne aflăm aici (în aparență, acum ne aflăm în vârful piramidei trofice).”

Om naiv! Aș afirma că în ochii unui virus, ai unei ciuperci, ai unei bacterii sau ai unui țânțar, noi oamenii ne aflăm foarte, foarte jos în lanțul trofic.

„Cu siguranță că dieta vacii are un efect mic asupra sorții finale a vacii – la fel ca în cazul oamenilor”

Nu știu dacă aș merge într-adevăr așa de departe. Mă gândesc că atitudinea noastră în relație cu ceea ce mâncăm, „are” un impact asupra „sorții noastre finale”. Vaca, în timp ce mestecă și rumegă, nu trebuie să fie îngrijorată cu privire la asemenea lucruri și așadar ea nu își sporește datoria karmică cu privire la ceea ce mănâncă, în felul în care și-o acumulează un om. Ea nu abuzează de iarba pe care o consumă, ci pur și simplu o mănâncă și probabil gândește. „Ce gustos!”

Toate cele bune,

Rawan Clark 23 August 2003

„Înțeleg că starea emoțională a animalelor, și de asemenea felul în care ele sunt tratate cât timp se află în fermă, sunt purtate mai departe întru carne. Ajută cumva la transmutarea lor, binecuvântarea și onorarea alimentelor înainte de a fi mâncate?”

Da. Când stabilești acel contact interior cu mâncarea, și îi onorezi lupta și îi mulțumești pentru că a trecut prin atâtea doar spre a sfârși să-ți mențină trupul, ei bine atunci deschizi acel sâmbure de energie negativă – îi înmoi crusta, și începi eliberarea și transformarea lui. Și când urmezi asta printr-o binecuvântare a mâncării (în orice fel ai putea concepe că se face

un asemenea procedeu), atunci crezi o forță pozitivă care o contrabalansează pe cea negativă. Această energie pozitivă intră întru mâncare pe nivelul în există din mâncare acel reziduu negativ, îi pătrunde crusta înmuată a acestuia și dacă este destul de puternică, îl neutralizează.

Toate cele bune,

Rawn Clark 23 August 2003

„Însă deoarece tu însuși ești un grădinar, te întreb care este felul potrivit de a-ți recolta hermetic mâncarea? Înțeleg că poți face tot ce-ți stă în putere, pentru a acorda o viață frumoasă plantelor și animalelor care se află în grija ta, dar când vine vremea „seceratului” care este cea mai bună atitudine? Adică, cum poți suporta „a doua zi dimineată”, „să dai ochi în ochi” cu acea plantă rănită? Atunci când intri tu în grădină, tremură cumva de frică morcovi de pe parcela de pământ care au supraviețuit experienței? Există ceva ritualuri sau ofrande pe care ar trebui să le folosești? Eu însumi am lucrat cu unele dintre acestea, însă chiar aș vrea să aud părerea ta în această privință.”

Începând din ziua când am luat pentru întâia dată lopata în mână spre a construi spațiul grădinii, am cântat în special un anume cântec, de fiecare dată când mă aflam în grădină. El este următorul:

Doamnă țese-ți cercul tău de strălucire

Toarce-ți pânza din lumină de-aurire

Pământ și Aer, Apă și Foc

Legăți-mă de voi.

El descrie relația mea cu toate plantele care cresc în grădina mea. Eu le asigur lucrurile de care au nevoie spre o viață plină, și ele la rândul lor îmi asigură lucrurile de care am nevoie pentru o viață plină. Le mulțumesc întotdeauna și ele la rândul lor îmi mulțumesc întotdeauna. Avem o relație simbiotică ce ne hrănește pe toți.

Atunci când culeg un dovlecel, eu prețuiesc planta și îmi exprim bucuria față de dovlecelul frumos pe care l-a crescut pentru ca eu să îl consum. Când tai fructul de pe tulpină, îi mulțumesc plantei și-i doresc numai bine. Ca răspuns, planta este bucuroasă să mă hrănească cu fructele ei, și crește cu bucurie cele mai frumoase fructe pe care le poate, spre a mă mulțumi. Ea nu se supără că eu tai fructul și își trimite imediat sucurile vindecătoare spre capătul tăiat, vindecând rana foarte, foarte repede. Și apoi își concentrează toată energia în a produce următorul fruct pentru ca eu să-l culeg.

Eu tratez în acest fel toate plantele din grădina mea. În schimb, ele sunt foarte bucuroase să mă hrănească. Ele sunt toate bucuroase să trăiască în grădina mea.

Toate cele bune,

Rawn Clark 24 August 2003

„Însă starea emoțională finală de teroare pe care o experimentează animalele măcelărite în scop comercial, afectează carnea lor și în consecință afectează persoana care mănâncă acea carne.”

„În ce fel? Este afectat doar corpul fizic, sau toate trei corpuri?”

Carnea este afectată în două feluri: 1) Animalul secretă în sânge cantități mari de adrenalină și probabil și alte chimicale legate de frică, și sângele la rândul lui saturează carnea. 2) Energia emoțională a fricii și resentimentului este legată astral de carne. Amândoi acești factori influențează negativ copurile astral și fizic ale persoanei care consumă carnea, care afectează la rândul lor și corpul mental (deoarece cele trei corpuri ale noastre sunt unite).

„Mă gândesc că singura cale de a ieși din roata Samsarei este să-ți răscumperi toată karma ta existentă, și (în acest proces) să nu faci „nimic”, spre a evita atracția ulterioară a karmei negative. Acesta mi se pare un argument circular, așa că sunt sigur că îmi scapă ceva!”

Ofer un pasaj din mesajul „Răscumpărarea, disciplina Karmei” care va ajuta explicarea acestui lucru.

„Am afirmat anterior că pentru a se elibera de roata Samsarei, adeptul trebuie să-și răscumpere karma în momentul în care ea este creată. În momentul morții fizice a adeptului, toată karma personală trebuie să fi fost răscumpărată, sau va rezulta reîncarnarea. Așadar, pentru adept, răscumpărarea karmei este o disciplină continuă. Pe măsură ce fiecare efect negativ este cauzat, lecția sa de bază este căutată și integrată imediat; și pe măsură ce fiecare efect pozitiv este cauzat, pozitivitatea sa este trecută în exterior și multiplicată prin viețile celorlalți.

Este important să observăm că eliminarea a TOATĂ karma personală acumulată – negativă ȘI pozitivă – este cea care eliberează individul de Samsara. Karma negativă se acumulează până îi învățăm lecția și ne schimbăm comportamentul, dar karma pozitivă se acumulează când ne ținem de ea, și nu o dăm mai departe nestingheriți. Astfel adeptul dăruiește nestingherit și fără rezerve, acționând ca un canal pentru pozitivitate, și nu ca o sursă. Este o diferență subtilă și importantă între a fi un canal și o sursă. Atunci când ești o sursă de pozitivitate, acumulezi karma pozitivă, dar când ești doar un canal, nu acumulezi – ci răscumperi.”

„Singura soluție pe care o găsesc este aceasta: atracția de karma negativă (și pozitivă) se leagă mai mult de „intenția” cuiva, decât de acțiunile lui. Este vreun adevăr în ceea ce spun?”

De fapt este o combinație a acestor două. Acțiunea corectă, combinată cu intenția corectă, generează karma pozitivă. De exemplu, atunci când mănânci un hamburger, faptul că ai o intenție corectă va micșora și posibil va elimina impactul negativ, însă nu va transforma acțiunea într-una care generează karma pozitivă.

„La asta m-am referit, când am spus „Mănâncă tot ceea ce vrei”. Întrucât dacă cineva simte că uciderea unui animal este „greșită” (simțire efectuată cu conștiința), atunci acela ar putea atrage Karma negativă prin uciderea / mâncarea unui animal. Însă dacă a ta conștiință nu este deranjată de un asemenea act, atunci poate că uciderea / mâncarea „nu vor” atrage Karma negativă.”

Nu, aceasta nu este just. Este ca și cum a spune că dacă cineva ucide un om, însă nu are scrupulele de a ști că a ucide un alt om este un lucru rău, atunci acela nu suferă consecințe karmice. După cum afirmam anterior, ignorarea consecințelor nu este lipsa primejdiilor.

Toate cele bune,

Rawn Clark 24 August 2003

„Asta duce la alte întrebări, însă ele duc toate la cele întrebate dintotdeauna de omenire, cum ar fi, „care este înțelesul creației și de ce este creația așa?” În ciuda unui răspuns direct, este improbabil să se ofere un răspuns final acestor întrebări.”

Cred că răspunsul este așa de greu de Înțeles de conștiința secvențializată deoarece este foarte simplă, și o astfel de simplitate este un lucru de neacceptat pentru mintea secvențializată.

Răspunsul simplu la întrebarea „de ce” este „deoarece acesta este felul în care stau lucrurile aici și acum”.

Mintea secvențializată percepe numai o felie infinit de finită din timp și spațiu, și astfel nu are o comprehensiune directă asupra tot ceea ce conține Infinitul Infinit. Însă din perspectiva eternă a Minții non secvențializate, este clar că FIECARE dintre posibilitățile infinite sunt manifestate într-un punct sau altul în cursul infinit al spațiu-timpului secvențializat. Din punct de vedere secvențializat al nostru, au fost și vor mai fi timpuri și locuri în care ciclul vieții nu se manifestă în felul în care se manifestă aici și acum. Din punct de vedere etern, unde TOATE lucrurile se întâmplă simultan, ciclul vieții se manifestă simultan într-un număr infinit de feluri, înlăuntrul eternului Acum.

Răspunsul simplu care sună: „deoarece acesta este felul în care stau lucrurile”, poate fi „Înțeles” cu adevărat numai dintr-o perspectivă eternă, fără ca mintea să se răzvrătească. Din perspectiva eternă, este foarte clar că felul în care stau lucrurile atunci / acolo, este felul în care ele „trebuie” să stea, și că atunci / acolo este felul în care trebuie să stea lucrurile, etc. Acesta este felul în care Întregul este complet din punct de vedere etern, chiar dacă pare incomplet din punct de vedere temporal.

„Asta devine mai mult filozofie decât practică”

Dar filozofia este o „parte” importantă a practicii! Este inevitabil că pe măsură ce inițiatul avansează, el va ajunge să se ajungă față-n față cu aceste subiecte, nu doar ca „întrebări” ce au nevoie de răspunsuri, ci ca elemente ale Înțelegerii. Faptul că îți pui aceste întrebări și cauți răspunsurile prin practică, sunt pași importanți către Înțelegere.

Toate cele bune,

Rawn Clark 25 August 2003

„Dar acum întrebarea mea devine – ce facem cu animalele pe care trebuie (?) să le mâncăm. Care este felul corect de a relaționa cu ele? Pare întrucâtva mai problematic. Evident că evitarea hamburgerilor și a altor surse de carne ce distrug ecosistemul, este o idee înțeleaptă, dacă este posibilă. Dar care este cea mai bună cale de a obține actualmente carne de la un animal din punct de vedere Hermetic? Este posibil ca la vremea sacrificiului să ai „animale bucuroase să trăiască în pădurea mea”. Cred că este mai ușor (dar nu și necesar mai bine) să cumperi carne de animal crescut cu mâncare organică, și să spui mulțumesc în anumite feluri. Majoritatea oamenilor pot face asta, dar se lasă „munca murdară” pentru măcelar. Ce se poate spune despre cei care-și cresc propriile animale, sau practică vânătoria? Cum ar trata ei cel mai bine lucrurile?”

Aș spune că în cultura indiană americană se oferă un exemplu excelent cu privire la felul în care să creăm o relație „corectă” cu sursele noastre de mâncare, fie că ele sunt animale, vegetale sau minerale. Ingredientele primare sunt respectul, mulțumirea și conștiința.

În amplasamentul modern, unde ne cumpărăm carnea de la un supermarket, acesta trebuie făcut post factum, întrucât nu avem contact direct cu animalele pe care le consumăm. Acesta este procesul pe care l-am descris anterior. Se stabilește

contactul interior cu spiritul animalului a cărui carne ești pe cale s-o mănânci, îi ești recunoscător pentru viața lui și îi mulțumești pentru sacrificiul care l-a făcut spre a te hrăni.

Toate cele bune,

Rawn Clark 25 August 2003

Despre anatomia ocultă a mineralelor, plantelor și animalelor

„Au cumva plantele, obiectele și animalele, sentimente astrale în același fel ca și oamenii?”

Deși „fiecare” lucru fizic are un corp astral, structura corpului astral însuși și relația lui cu corpurile mentale și fizice sunt diferite la fiecare dintre cele trei categorii pe care le menționezi. De exemplu corpul astral al omului obișnuit este foarte complex și este capabil de o arie largă de experiență și exprimare. Corpurile astrale ale majorității celorlalte animale nu sunt la fel de complexe și nu sunt capabile de același grad de exprimare și de experiență de care sunt capabili oamenii. Animalele experimentează emoția pe măsură ce interacționează cu mediul lor înconjurător, dar emoțiile lor sunt foarte diferite de emoțiile umane. Corpurile astrale ale plantelor, deși sunt complexe, nu experimentează „emoția” per se. Ele interacționează cu mediul lor înconjurător și experimentează o reacție astrală, însă aceste reacții sunt foarte simple (spre diferență de „emoții”) și sunt cerute de natură și nu de alegere. Obiectele, în general (exceptându-le pe ele care au fost infuzate cu o încărcătură astrală, prin magie sau venerație) posedă corpuri astrale foarte rudimentare, și deși sunt capabile să depoziteze emoții / energii astrale, ele nu sunt apte să experimenteze emoții sau să exprime emoții.

„Au cumva plantele, obiectele și animalele, gânduri în același fel ca și oamenii?”

Pentru lucrurile fizice, „gândirea” solicită un creier fizic, așa că numai animalele și insectele sunt capabile de „gândire”. Însă „fiece” lucru există în lăuntru unui ocean de idei. Corpul mental temporal al „fiecăruia” atrage idei, ingerează și exprimă idei, dar nu toate corpurile mentale sunt capabile de a „interpreta”, „compara” și „alege” din ideile care le înconjoară. De exemplu un obiect exprimă prin însăși natura lui cel puțin o idee, dar nu este capabil de a face nimic altceva decât să exprime ideea / ideile. El nu filtrează acele idei, nici nu se gândește la felul în care ar vrea să le exprime. O plantă, deoarece are un corp mental temporal mai complex, experimentează și exprimă idei, dar nici ea nu este capabilă de a gândi (adică a interpreta, compara și alege). Animalele, care au corpuri mentale destul de complexe ȘI creiere destul de complexe, sunt într-adevăr capabile de a gândi. Unele specii (ca oamenii, elefanții, balenele și delfinii etc.) au corpuri mentale foarte, foarte complexe, cu creiere pe potrivă, și sunt capabile de gândire profundă. Insectele sunt în general capabile de a gândi, însă este probabil vorba despre cel mai rudimentar tip de gândire, exceptând mintea-roii² sau insectele cu minte-grup. Unele dintre cele mai complexe minți-grup ale insectelor sunt capabile de gândire profundă.

„Au ele un spirit nemuritor, în același fel ca oamenii?”

Da. „Fiece” lucru are un corp mental etern. Sau fiecăruia „lucru” este o exprimare a unui corp mental etern / spirit nemuritor. Cred că îți vor plăcea foarte mult exercițiile de „transfer de conștiință”. Folosind acele tehnici, vei fi capabil să experimentezi, de unul singur, ceea ce experimentează un obiect, să simți ceea ce simte o plantă, să gândești gândurile unui animal.

Toate cele bune,

Rawn Clark 14 Octombrie 2003

„Însă lipsește un regn: regnul mineral (și metalic). Această parte a materiei noastre nu poate fi clasificată doar ca fiind o parte a „obiectelor”.”

În relație cu întrebarea originală, care se referea la gândire și sentiment, regatul mineral aparține categoriei de „obiecte”, în special atunci când este comparat cu forme de viață animate, ca plantele și animalele. Însă îți înțeleg perspectiva Alchimistă asupra importanței lor! Doar pentru că un obiect nu este capabil de a gândi sau a simți emoțional, asta nu înseamnă că acel obiect nu este important!

„Din punctul meu de vedere – care după cum știi este unul Alchimist – în minerale și metale se pot găsi cele mai pure exprimări ale energiilor mentale și astrale. Poate că acesta a fost motivul mai adânc pentru care adevărata alchimie se concentra în primul rând asupra așa numitului regn mineral, mai mult decât asupra regnurilor vegetale și animale, inclusiv omul. Alchimiștii au afirmat întotdeauna că cele mai puternice energii sunt închise în regnul mineral. Cel care învață să

² A se citi minte de roi, sau minte a roiului

elibereze aceste energii din respectivul regn, va avea mai multă energie la dispoziția sa, decât poate el concentra vreodată în produse derivate din plante și animale.”

Mineralele „pure” și în special metalele „pure”, exprimă prin formele lor „o” singură semnificație esențială sau idee rădăcină, mult mai clar decât orice altă substanță fizică. Claritatea cu care ele își exprimă semnificația esențială, este cea care le generează puterea – energia esențială pe care o cauți.

Puterea este un produs al clarității cu care o „formă” (fie ea fizică, astrală sau mentală) își exprimă semnificația esențială (Akashică). Metalele își exprimă semnificația esențială cu mare claritate la fiecare nivel – aurul de 24 de carate fiind un exemplu de claritate perfectă în care până și forma fizică este o exprimare perfect de clară a semnificației esențiale. Pe de altă parte, omul prezintă în general la nivel fizic o exprimare foarte tulbură (en. muddy), a unei semnificații esențiale compuse, în locul „unei” singure semnificații esențiale.

Dar la „fiecare” nivel, semnificația esențială este legată în formă (fie ea mentală, astrală sau fizică). „Forma” este un „mediu” de exprimare. La nivel mental, unde forma se găsește în starea sa cea mai rarefiată, semnificația esențială este un lucru radiant, iar corpul mental al unui om poate să perceapă și să absoarbă cu ușurință puterea clarității sale radiante. La nivel astral, claritatea cu care o formă astrală își exprimă semnificația esențială devine un factor important în abilitatea unui om de a-i percepe și a-i absorbi semnificația esențială. La nivel astral, semnificația esențială a fost de obicei tulburată, și compusă datorită trecerii ei prin materia astrală. Însă în cazul aurului de 24 de carate, care posedă o puritate „fizică” și o claritate de exprimare „fizică”, exprimarea astrală este la fel de pură și de radiantă ca și exprimarea ei mentală; iar omul poate percepe și absorbi cu ușurință, cu corpul astral [și nu doar cu cel mental], claritatea radiantă a aurului.

Îmi imaginez că spre a percepe și „absorbi” cu corpul „fizic” semnificația esențială, și astfel puterea energetică a unui metal, ar fi nevoie de anumite condiții. 1) Integrarea din partea ta într-un corp fizic, a ceea ce ai perceput și absorbit la nivel mental și astral. 2) Dezvoltarea abilității tale de a „percepe” direct semnificația esențială la nivel fizic. 3) „Deschiderea” formei fizice a metalului într-un asemenea fel încât semnificația esențială să nu mai fie legată de materia fizică, și astfel să i se permită să radieze ca energie „fizică”.

„Dar marea problemă este cea de a găsi metoda de a „fermenta” minerale și metale astfel încât focul interior ascuns al materiei să poată sparge încarcerarea întunecată a corpurilor fizice ale mineralelor și metalelor, adică, cușca materială în care este legat și ascuns focul interior al naturii.”

Aș crede că această operație ar fi un proces de: 1) a purifica și a „slăbi strânsoarea” formei fizice a metalului; 2) a plasa în prezența fizică a metalului o combinație de alte metale la fel de purificate, care acționează ca un contrast polar extrem (de semnificație esențială) față de metalul primar pe care încerci să-l forțezi să se „deschidă”; 3) a crea în lăuntru „tău” semnificația esențială exprimată de metalul primar, ca o cale de a „atrage” claritatea radiantă „fizică” (adică de a utiliza legea mentală „asemănătorul atrage asemănătorul”).

„Aș fi foarte interesat să aud de la tine ceva gânduri iluminatoare despre calitățile mentale și astrale ale acestui regn.”

Gândurile mele nu sunt acelea ale unui Alchimist practicant, după cum bine știi. Totuși, sper că perspectiva mea o fertilizează pe a ta, și că poți traduce folositor gândurile mele în „limba alchimică.”

Toate cele bune,

Rawn Clark, 18 Octombrie 2003

„Ca de obicei, explicațiile tale îmi fertilizează propriile gânduri și experiențe. Însă mai există un lucru de discutat:

Ai scris: „Puterea este un produs al clarității cu care o „formă” (fie ea fizică, astrală sau mentală) își exprimă semnificația esențială (Akashică). Metalele își exprimă semnificația esențială cu mare claritate la fiecare nivel – aurul de 24 de carate fiind un exemplu de claritate perfectă în care până și forma fizică este o exprimare perfect de clară a semnificației esențiale.”

Ar însemna asta că puterea unui metal este mai tare cu cât este metalul mai pur?

În scrierile alchimiste se pot găsi deseori declarații care spun că materialul brut, adică minereul unui metal este localizat, mai mult decât metalul perfect purificat, spre rădăcina metalului, sau în termenii tăi spre exprimarea sa a semnificației sale esențiale (akashice, a tuturor celor trei niveluri, mental, astral și fizic). Aceste texte spun că un minereu, după ce a fost înfierbântat și redus la metalul pur, își pierde abilitatea de a deveni viu în sens alchimic. Ele afirmă că atunci metalul este mort în loc de a fi viu. Cum poți explica diferența dintre afirmația ta că un metal pur are „mai multă putere”, și aceste afirmații tradiționale că el este mort, adică nu conține energia vie metalică a vieții.

Corespunzător experienței mele există o explicație care poate aduce împreună ambele „teorii” car par a se contrazice. Un metal pur este foarte închis (closed) în sens alchimic, adică este mai dificil de a elibera marea putere a unui metal, cu cât este mai pur metalul. Și deoarece FĂRĂ AJUTORUL UNEI MATERII AMESTECATE – solventul universal – nu poți obține niciodată energia pe care o cauți: un metal pur, în special unul prețios este „mort”. Însă „mort” nu înseamnă în nici un fel

„fără putere”, ci doar fără folos pentru alchimie, din cauza lipsei propriului mediu de a-și elibera puterea. Sau: un metal este mult prea închis în lumea noastră fizică pentru ca noi să-i putem folosi direct focul ascuns sau energia lui interioară. Însă minereul unui metal anume se află încă în matricea sa naturală, adică este legat de un fel de pântec al ființei sale, așa că prin folosirea împreună a minereului și a matricei sale, este mult mai ușor să eliberezi energiile metalului ascuns, chiar dacă minereul în sine este impur și nu poate exprima semnificația esențială cu o claritate așa de mare cum este capabil să o facă metalul pur. Într-un minereu, semnificația esențială este puternic întunecată, dar cu toate acestea, un minereu este mult mai viu decât metalul pur închis în el.

Concluzia importantă: semnificația esențială este exprimată mult mai clar și mai perfect într-un metal pur. Dar spre a o elibera într-adevăr în mod practic, este mai ușor să folosești un minereu. Sau – ca o alternativă de mare importanță practică – dacă știi „materia amestecată” menționată, atunci poți extrage direct esența dintr-un metal pur, mai ușor decât a folosi minereul (un alt lucru ce pare o contradicție). În cazul alternativ, trebuie să înveți numai cum poți să scoți „materia amestecată” din minereul sau metalul cu care lucrezi.

Așa că acea contradicție este doar aparentă. Cu privire la claritate, un metal pur are o claritate mult mai mare decât un minereu. Dar cu privire la ușurința de a extrage energiile pure ascunse înăuntrul metalului, cea mai potrivită metodă este folosirea unui minereu.

Poți să fi de acord din punct de vedere magic cu această explicație a mea, „citind în lucruri și înafara lucrurilor?” Mai ai și alte gânduri despre acest subiect foarte fundamental al alchimiei?”

„Ar însemna asta că puterea unui metal este mai tare cu cât este metalul mai pur?”

Dacă definim „tăria” ca grad de claritate a puterii menționate, atunci da.

„Poți să fi de acord din punct de vedere magic cu această explicație a mea, „citind în lucruri și înafara lucrurilor?” Mai ai și alte gânduri despre acest subiect foarte fundamental al alchimiei?”

Enigma pe care o prezinți și soluția oferită ei, îmi sunt foarte clare. Ca și minereu, metalul pur există în contextul contrastelor energetice. Pentru „ochiul” meu este ca și un ulei care plutește la suprafața apei. Esența / energia unui metal pur este mai rapid accesibilă, deoarece energiile contrare o împing la suprafață. Îmi imaginez că această dinamică de energii contrare este cea pe care Alchimia o recunoaște ca „vie” sau „viață.”

În acest sens, semnificația esențială a metalului pur, este întrucâtva mai puțin legată de „formă”, sau mai bine zis, ea există înăuntrul minereului ca o cantă mai mică, individuală, de esență legată de formă, care ar fi mai ușor de capturat din minereu decât dintr-o cantitate egală a metalului purificat. O cantitate de metal purificat, deși exprimă mai clar semnificația esențială, creează de asemenea o legătură mai adâncă a esenței față de forma însăși, deoarece această cantitate de metal purificat este o singură cantă mai mare.

Dacă aplici metalului pur „materia amestecată”, atunci extragi „numai” esența energetică a metalului însăși. Pe de altă parte dacă o aplici minereului, în acest proces apar interferențe, datorită prezenței impurităților și a contrastului lor energetic dinamic cu esența metalului pur.

Toate cele bune,

Rawn Clark 29 Octombrie 2003

„Se pare că până la nivelul lui Chokmah suntem cu Toții Unul, dar ce se întâmplă la nivelurile de ființă ale lui Binah, Tiphareth, și Yesod? De exemplu pentru animale – are fiecare animal un sine Personal [corp astral] unic, un sine Individual [corp mental] unic și un sine Superior [corp causal] unic, sau există un sine grup³, aflat la unul sau mai multe dintre aceste niveluri, precum un „sine superior al grupului de câini”? Mie mi se pare că fiecare animal are o personalitate unică, însă au ele și un sine individual unic care se reîncarnează?”

Majoritatea animalelor au un Sine Individual unic care se încarnează ca un sine personal singular odată. Însă nu toate animalele sunt la fel în această privință. De exemplu există anumite specii de pești, care au o minte „roi” și fiecare roi reprezintă un Sine Individual singular și un sine personal singular, chiar dacă acestea se manifestă într-o serie de corpuri fizice simultane. Un asemenea Individ „roi” s-ar putea reîncarna câteva secole, în timp ce-și reînnoiește, în mod constant, corpurile care compun „roiul” său încarnat.

La nivelul lui Binah, TOATE lucrurile sunt parte a unui Sine Superior. La anumite specii de animale, toate Sinele Individuale și încarnările personale ale lor aparțin unui singur Sine Superior de nivel de specie. Dar speciile de animale mai complexe reprezintă câteva Sine Superioare unice.

„Și ce poți spune despre plante și minerale? Există un singur copac etern pentru toți copacii, sau un copac etern pentru fiecare specie, sau unul pentru fiecare copac?”

³ A se citi sine de grup sau sine al grupului

Plantele constituie un subiect al unui studiu interesant în mod special. La numite specii de plante există numai un Sine Superior singular și unic de nivel de specie. La alte specii există mai multe Sine Superioare, fiecare reprezentând o anumită varietate din cadrul speciei. Anumite specii de copaci, precum copacii din pădure manifestă foarte multe Sine Superioare, fiecare putându-se încarna ca un grup de copaci anume, sau o pădure anume. Pot exista chiar și diferite Sine Individuale, care alcătuiesc o pădure foarte complexă. În general, fiecare Sine Individual se va încarna în mai multe sine personale simultane, prelungind astfel durata de timp a unei singure încarnări vreme de mai multe mii de ani (ca în cazul unor anumite specii de sequoia).

Pe de altă parte, mineralele au o anatomie ocultă foarte simplă (acesta fiind unul dintre motivele pentru care ele sunt așa de utile în Alchimie). Fiecare mineral specific are un Sine Superior singular la nivelul lui Binah. Fiecare Sine Superior manifestă un singur Sine Individual sau corp mental temporal. Și, deși fiecare dintre aceste Sine Individuale manifestă numai un singur corp astral (care are o durată de timp FOARTE mare), acesta va avea nenumărate reprezentări fizice, care există sau în combinație cu alte minerale, sau în starea lor (fizică) pură între alte minerale.

„Știu de asemenea că strămoșii noștri iubiți aveau zei și zeițe care „reprezentau” regiuni ale Pământului, pe lângă ființele diferitelor plante și animale. Sunt aceste zeități Corpurile Mentale eterne ale acestor regiuni și organisme? Au ele de asemenea și nivelurile Individual și Personal?”

Da, din toate privințele. Multe dintre Divinitățile culturilor aborigene erau antropomorfizări sau animalizări, ale unor Sine Superioare de la nivelul lui Binah ori ale unor entități mai atocuprinzătoare de la nivelul lui Chokmah. Manifestările Individuale și personale ale acestor Divinități erau, desigur, animalele, plantele, mineralele și regiunile fizice.

„Scuze că te bombardez cu toate aceste întrebări, dar cred că acest tip de cunoaștere ar fi foarte folositor în Magia lui IHVH ADNI (MLA), spre a contacta pe toți companionii noștri care sunt foarte mult neglijați azi și spre a ne conecta cu ei. Mă gândesc că acest proces ar fi foarte vindecător, pentru sinele omului, la fel ca pentru planetă.”

Da, este vindecător atât pentru sinele unui om cât și pentru cel al planetei – pentru toate Divinitățile. Acesta este un lucru pe care cred că majoritatea oamenilor nu-l înțeleg pe deplin. Adică, faptul că „recunoașterea” Pământului și a tuturor Divinităților care îl alcătuiesc, „perceperea” Pământului și a tuturor Divinităților care îl alcătuiesc și „comunicarea” cu Pământul și cu toate Divinitățile care îl alcătuiesc, este un proces FOARTE vindecător „pentru Pământ și pentru toate Divinitățile sale”.

De asemenea este foarte vindecător atunci când acordăm oamenilor aceste daruri ale recunoașterii.

Un lucru pe care l-am învățat în grupul de lucru MIA este că vindecarea și puterea de armonizare ultimă, care sunt generate prin simpla „recunoaștere, percepere și comunicare cu” un alt individ, la „fiecare” nivel al ființei sale unice (adică Binah, Tiphareth și Malkuth). Și același lucru este adevărat și în munca noastră cu animalele și plantele, deoarece metodologia noastră lucrează cu un subiect, fie el chiar și o plantă, la nivelurile de ființă ale lui Binah, Tiphareth și Malkuth. Unul dintre primele noastre experimente a fost făcut cu un rând de semințe de sfeclă abia plantate, și în decursul a 5 săptămâni ne-am dovedit în mod clar eficacitatea când vine vorba de mărirea creșterii plantelor respectiv a sănătății globale a plantelor.

Bazându-mă pe descoperirile noastre, teoretizez că având un grup destul de mare, MIA ar putea fi aplicat benefic unor lucruri ca refacerea ecosistemului, ameliorarea pădurilor, înmulțirea speciilor pe cale de dispariție, reînsoțirea vechilor Divinități locale etc.

Toate cele bune

Rawn Clark 4 Noiembrie 2003

„Presupun că la fel sunt și stolurile de păsări.”

Câteva da, deși este mai puțin predominant decât la pești. Un exemplu ar fi graurii care vin după recolta de struguri aici în California de Nord. Ei formează nori mari de păsări care arată și acționează la fel ca un banc dens de pești mici.

Însă păsările migratoare mai mari sunt de obicei grupări sociale.

„Mai am alte câteva întrebări legate de aceasta, care aparțin de „involuția și evoluția” regnurilor naturii. De exemplu un delfin sau un câine, de „dezvoltă” spiritual în multiplele încarnări, așa cum fac oamenii? Conștiința unei plante sau a unui animal se separă și apoi se dezvoltă așa cum face a noastră? Au ele un „scop” în existența secvențială?”

Da.

„Bazându-mă pe descoperirile noastre, teoretizez că având un grup destul de mare, MIA ar putea fi aplicat benefic unor lucruri ca refacerea ecosistemului, ameliorarea pădurilor, înmulțirea speciilor pe cale de dispariție, reînsoțirea vechilor Divinități locale etc.”

„Sunt fascinat de această posibilitate. Am multe întrebări despre felul în care le-ai face pe acestea. Presupun că multe dintre ele pot aștepta până mă aflu „acolo”. Dar pentru acum, cum contactezi pentru prima dată aceste spirite, și le înveți „numele” sau alte sigilii identificatoare”

Munca de grup MIA se dezvoltă (foarte rapid), așa că pot vorbi numai din punctul în care ne aflăm în momentul de față. Cine știe ce va aduce viitorul în termeni de perfecționare a tehnicii noastre? În orice caz, din câte pot vedea, atunci când se folosește MIA, asemenea lucruri ca numele și sigiliile sunt irelevante pentru a lua contact cu o entitate sau pentru a continua lucrul cu o entitate contactată. Acesta este metoda noastră curentă pe care o folosim spre a ne contacta subiecții de vindecare, și care ar putea fi aplicată la fel de ușor spre a contacta „orice” formă de conștiință –

Ca și „grup”, creăm o acumulare triplă a Luminii Adonai, și îi imprimăm intenția noastră de a contacta un subiect anume aflat într-o „locație” din timp anume. Apoi ca „grup” transmitem acumularea noastră spre marginile metaforice ale universului, pentru a fi Binecuvântată Divin. Aceasta pregătește Lumina.

Apoi, ca „grup” ne ridicăm în „Kether” „cu acumularea noastră” și coborâm prin straturile IHVH, menținându-ne totodată intenția de a contacta subiectul respectiv din „locația” respectivă din timp. Pe măsură ce coborâm prin straturile IHVH, intrăm în contact cu acel nivel al ființei subiectului nostru. La nivelul lui Yod / Chokmah, intenția noastră are o importanță critică, deoarece acesta este cel ce decide „alegerea” „direcției” noastre întru Binah. La acel nivel al primului Heh și Binah, obținem cooperarea (en. enjoin) Sinelui Superior și ÎP al subiectului nostru. La nivelul lui Vav / Tiphareth, obținem cooperarea Sinelui Individual, și apoi la nivelul ultimului Heh / Malkuth, înconjurăm sinele lor personal încarnat.

O tehnică mai simplă este descrisă în lecția opt din MIA, „Vindecarea de la distanță”, în care se imprimă intenția asupra acumulării de lumină, energie etc. efectuate și apoi se călătorește odată cu valul care curge, către țintă. Însă ea pare mai potrivită pentru munca solitară, individuală decât pentru munca de grup.

„Da, sigur. Este venerată în multe locuri și în multe momente, ca și Mama Pământ, deoarece ea ne asigură într-adevăr tot ceea ce avem nevoie pentru viață. Ea nu este numai toată viața „de pe” Pământ. Ea este de asemenea viața Pământului însuși.”

„Aceste niveluri mai înalte ale conștiinței, trebuie să fie destul de fluide, dacă se pot manifesta mai multe „ființe” printr-un singur loc sau un singur organism (ca de exemplu o divinitate locală, și una mai universală ca Mama Pământ).”

Conștiința este infinită, și se „adună” sau „solidifică” la un număr infinit de niveluri. De fapt, „conștiința secvențializată a observatorului” este cea care separă continuumul infinit și nedespărțit întru niveluri specifice definite și finite. Dacă vrei, este doar o problemă legată de „locul în care” (adică în care punct din infinitul continuu) privești sau îți oprești privirea. Dacă te concentrezi asupra planetei ca întreg, atunci vezi Mama Pământ, dar dacă îți îngustezi concentrarea asupra unui loc anume de pe pământ, atunci vezi de exemplu Spiritul unui Munte.

Toate cele bune,

Rawn Clark 8 Noiembrie 2003

Care este definiția unui „gând”

„Întrebarea mea se află mai mult în contextul „care este definiția unui gând?”. În timpul observării „pălăvrăgelii mentale”, este observat sau resimțit un fel de pală (en. wisp) de sentiment aflat sub observația mea sau „înlăuntrul” observației mele. Acest ceva devine ceea ce aș categorisi ca fiind un gând, atunci când îmi focalizez asupra sa o concentrare conștientă sau inconștientă, el fiind atunci atras întru „sfera” de observare și gravitând o atracție magnetică mărită spre concentrarea auto-observării.”

Spre a înțelege definiția unui „gând”, trebuie să înțelegi mai întâi definiția unei „idei”. O „idee” este o cantitate finită a semnificației esențiale infinite, așa cum este ea „percepută” de un corp mental. Pe de altă parte, un gând este ceea ce face mintea cu „ideea” „percepută”. O „idee” deși este un lucru finit, deține înăuntrul ei potențialul pentru un număr nenumărat de „gânduri”, pe măsură ce mintea o procesează. Această procesare „a gândurilor” efectuată de către minte, este o „personalizare” a unei „idei” altminteri impersonale. Personalizarea se realizează prin „înveșmântarea” ideii cu reacții și evaluări nenumărate. Așadar mintea „recunoaște” un roi de perspective diferite bazate pe „ideea” originală care este percepută.

Pălăvrăgeala mentală este compusă în primul rând din răspunsuri „emoționale” la gândurile pe care le generează mintea spre a înveșmânta o „idee”. Acesta este un aspect foarte dens și ocupat al minții care accesează foarte direct întru subconștient.

Când te detașezi de participarea la pălăvrăgeala mentală, atunci acea stare de ocupare a minții dispăre spre a dezvălui „gândurile” subiacente și „procesul de gândire” însuși. În acest context apare monofocalizarea mentală. Și în cadrul vidului mental, „percepi” direct „ideile” subiacente „gândului”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 6 Noiembrie 2003

Asupra problematicii liberului arbitru în context temporal și etern

„Am o întrebare cu privire la liberul arbitru. Rawn a menționat cu ceva în urmă că singura cale de a-ți putea menține liberul arbitru (după ce ai ajuns la un anumit nivel de integrare cu sinele superior și cu întregul) este să trăiești în acumul temporal. Multă vreme am avut impresia că nu există nici un liber arbitru, deoarece fiecare acțiune întreprinsă este o reprezentare perfectă a tuturor circumstanțelor ce au dus la nivelul prezent al conștiinței; așadar orice acțiune / reacțiune care are loc în planul fizic, este prin definiție singura acțiune care ar fi putut avea loc; orice alt răspuns / acțiune este fizic imposibilă de a avea loc. Așa că întrebarea se pune, până la ce nivel există un liber arbitru genuin, deoarece mă aflu sub impresia că iluzia liberului arbitru este principala forță motoare din viață și din magie.”

Pentru mintea secvențializată, conflictul aparent al liberului arbitru este aspectul cel mai dificil de integrat al perspectivei eterne.

Faptul că ceea ce „este”, este cum ar trebui să fie și cum trebuie să fie, se aplică numai la ceea ce „este” – adică la ceea ce există. Dintr-o perspectivă eternă, „FIECE” lucru „există” și întreaga întindere infinită a timpului (adică tărâmul secvențial) „există” ca întreg – înăluntru unui „Acum” infinit de înglobant. Așa că „în” tărâmul etern, este un fapt realizat că nu există liber arbitru (în sens mundan).

Însă în tărâmul secvențial singurul lucru care „există” este momentul prezent al secvenței. În tărâmul secvențial, trecutul nu „există”, și nici viitorul nu „există”. Singurul lucru care „există” în tărâmul secvențial este un „acum” finit. Din moment ce viitorul nu „există” încă, el, viitorul, este „creat prin ceea ce se întâmplă înăluntru acumului finit”. Liberul arbitru este abilitatea noastră de a decide „chiar acum” cum vom acționa, și aceste decizii temporale sunt acelea care creează viitorul; sau mai bine spus, atunci când facem o alegere, noi schimbăm „acumul” și îl mișcăm înainte prin secvență.

Înăluntru momentului temporal prezent, noi avem liber arbitru. De fapt, noi avem liber arbitru oriunde înăluntru tărâmului secvențial.

Un aspect important al integrării perspectivei eterne (sau mai bine spus al „experienței” eterne) întru straturile secvențiale ale conștientizării conștiinței, este abilitatea de a învăța cum să menții simultan aceste perspective opuse. Trebuie să fii capabil să funcționezi înăluntru tărâmului temporal și să-ți exerciți conștient liberul arbitru, rămânând simultan conștient de perspectiva eternă. Și invers, cât timp te afli în perspectiva eternă, trebuie să fii de asemenea conștient de existența și experiența temporală a ta. [Ceea ce adâncește experiența eternă, deoarece esența ei este aceea de „participare” (imanentă) și nu cea de separare.]

Asta înseamnă că adoptarea liberului arbitru temporal al unui om, și crearea intenționată a viitorului (adică, re-crearea continuă a „acumului”) sunt părți esențiale ale adevăratei „ascendențe”. Acest proces este cel care aduce eternul „întru” temporal și „vindecă fisura dintre ele”.

Sper că acum va avea mai mult sens comentariul meu particular către tine, privind pierderea de liber arbitru atunci când cineva se bazează pe perspectiva eternă spre a vedea ceea ce, din momentul temporal prezent, se înfățișează ca „viitor”. Când „știi” care îți va fi următoarea alegere „înainte ca ea să fi luat loc temporal”, atunci ești legat de a lua „acea” decizie. Cu alte cuvinte, nu mai există nici o „alegere”. Esența liberului arbitru este „puterea de a alege”. Această putere apare din Chokmah (Înțelepciunea) și este o parte „esențială” a tărâmului secvențial. Ea nu este o „iluzie” așa cum spun mulți – ci este o Lege Primordială.

„De asemenea, întreb dacă întinderea liberului arbitru potențial va diferi, depinzând de nivelul unui inițiat?”

Nu. Libertatea omului de a voi este infinită. Ceea ce diferă este abilitatea omului de a-și „manifesta” voința. Aceasta are de-a face în primul rând cu faptul că procesul de inițiere aduce individul întru armonie mai mare cu Divinul. Voința neînsemnată este transformată întru Voință Divină. În final, nici unul din actele de voință nu intră în conflict cu Voința Divină, și atunci apare o manifestare „directă” și imediată a liberului arbitru. Dar trebuie să înțelegi că Voința Divină Infinită se manifestă „prin” liberul arbitru finit exercitat de un număr infinit de ori, în decursul unui număr infinit de momente temporale prezente.

Mulți spun că asta este o libertate mai mare, însă nu este așa.

„Sunt conștient că acest argument al lipsei de libertate poate fi folosit ca o sustragere de la orice, dar mă gândesc că este de asemenea o realizare necesară pentru ascendență.”

Pentru mine, este o eschivare. Te absolvă de responsabilitate pentru acțiunile tale și pentru viitor. Dacă acesta ar fi Scopul Final, atunci de ce să te mai deranjezi?

Această atitudine indică de asemenea un dezechilibru al Elementelor în corpul mental temporal, cu rădăcini în structura personalității astrale. Ea reflectă o nevoie a caracterului de a fi absolvit de responsabilitatea personală, sau de a o evita.

Deseori, această nevoie este foarte subtilă – așa de subtilă încât nu se face cunoscută față de conștiința inițiatului până ce nu este începută munca de integrare a experienței eterne.

Omul nu numai că „traversează” Abisul – ci trebuie și să se „întoarcă”. Călătoria are două picioare.

Toate cele bune,

Rawn Clark 7 Noiembrie 2003

„Dar finalmente, pentru mine, când privesc la succesiunea de evenimente și determinări – și încă mă aflu prins în ele – atunci cea mai enigmatică problemă este: Doamne, aceasta este complet aiurea, pe de o parte poți experimenta Extazul Etern, pe de altă parte te aflu în această lume limitată. De ce este așa?”

Îți răspunzi la întrebare prin ce ai scris la final:

„Și în final, nu rămân cu „o înălțime de atins”, ci cu adâncirea experienței și efectuarea unei clarități mai mari la nivel mental și astral, spre a putea simți de asemenea Unitatea în viața mea mundană.”

„Scopul” (folosesc această sintagmă cu părere de rău) este să aduci eternul „întru” momentul temporal prezent. „Acesta” este procesul care transformă realitatea momentului prezent – „deoarece” este cel care transformă sinele tău mundan.

În multe privințe, „reîntoarcerea” este mai dificilă pentru sinele mundan, decât este „traversarea”. Nu este vorba „doar” de urcare – ci „de asemenea” este vorba și de coborârea a ceea spre ce ai urcat. Este spirala ciclică la care se face referire în „Tabla de smarald a lui Hermes”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 7 Noiembrie 2003

„Încep să devin conștient de ceea ce implică faptul că trecutul, viitorul și prezentul există simultan.”

Îți sugerez că o cale mai bună de a concepe asta este să spui că singurul lucru care există este „acumul”. În tărâmul non secvențial al eternității, „acumul” este infinit și atotcuprinzător / atotînglobant (adică include ceea ce dintr-o perspectivă temporală am numi „trecut” și „viitor”, într-un singur „acum” infinit). Dar aici, în tărâmul temporal secvențializat, „acumul” este un lucru infinit de finit care înglobează numai momentul prezent. Cu alte cuvinte, înlăuntrul tărâmului temporal, „trecutul” și „viitorul” nu există deoarece ele nu sunt înglobate de „acumul” temporal.

Totuși, ceea ce nu se schimbă, este „calitatea acumului”. Se schimbă numai „cantitatea acumului”. „Acumul” temporal infinit de finit este poarta noastră către „acumul” etern infinit de infinit.

„În multe privințe, „reîntoarcerea” este mai dificilă pentru sinele mundan, decât este „traversarea”. Nu este vorba „doar” de urcare – ci „de asemenea” este vorba și de coborârea a ceea spre ce ai urcat. Este spirala ciclică la care se face referire în „Tabla de Smarald a lui Hermes”.

„Da, deși este tentant actul de a lăsa acolo ceea „spre ce ai urcat”, tăierea tuturor atașamentelor rezultă în Eliberare, deoarece nu ești legat de „ceea spre ce ai urcat”. DAR este mai mareș să tai atașamentele, ȘI să TRANSFORMI momentul prezent.”

Eliberarea „de ceva” duce inevitabil la responsabilitatea inerentă libertății „de a face”. Devenind eliberați „de” ceea ce ne leagă nu este capătul poveștii – eliberarea nu este o stare statică de nimicnicie. Ea cere ca atunci când o avem să „facem” ceva cu libertatea noastră, altfel suntem din nou legați de această dată, prin inerție.

Toate cele bune,

Rawn Clark 9 Noiembrie 2003

„Astfel, a face ceva te pune din nou întru lanțul cauzei și al efectului. Suntem atunci legați pentru totdeauna de el? Suntem obligați să fim mereu actori în Drama Cosmică?”

Atâta vreme cât te încarnezi înlăuntrul tărâmului secvenței, „exiști înlăuntrul” tărâmului cauzei și al efectului. ACEASTA este inevitabil. Însă nu înseamnă că trebuie să rămâi „legat”, „înlănțuit” sau limitat în orice fel „de” el. Cheia de a te dezlega este să ajungi „în armonie cu / în rânduială cu” Legile Tărâmului. Aceasta este esența magiei.

Alambicul inițierii te purifică și transformă toată zgura întru cea mai pură esență. Cu alte cuvinte, neînsemnatul ego se dă la o parte în fața Divinului, și tot ceea ce „face” omul este în armonie perfectă cu Universul. ACEASTA este adevărata libertate, și nu obținerea licenței în a face lucruri contrare Legilor Naturii.

Atât timp cât ești atașat de suferința ta, nu poți fi liber. Atât timp cât simți cauza și efectul ca fiind o povară, nu poți fi liber. Singura cale de a te elibera este să-i accepți pe cei care te țin în captivitate.

„În Corpus Hermeticum (și aparent și în Tabla de Smarald), apare uneori paradigma implicită că lumea este manifestarea „Unicului”. Așa că pentru mine, această Lume, „Acumul temporal întru care trăim noi acum, ca membrii ai omenirii de pe pământ” nu este perfectă cum ar fi numai dacă „TOATE LUCRURILE AU FOST FĂCUTE DIN CONTEMPLAREA

UNICIULUI, AȘA CĂ TOATE LUCRURILE S-AU NĂSCUT DIN LUCRUL UNITAR, PRIN ADAPTARE”. E posibil că, toate lucrurile au fost făcute așa cum s-a descris, însă nu au rămas perfecte. Ceea ce implică faptul că „UNICUL” nu a creat această lume, deoarece perfectul și eternul nu poate crea nimic altceva decât perfecțiunea eternă. Și dacă ar fi fost așa, atunci creația nu ar fi decăzut.”

În acest context „toate lucrurile” se referă la tărâmul secvențial. „Unicul” se referă la Unitatea Eternă. Această creație nu a fost creată, adică la timpul „trecut”. Adu-ți aminte, pentru Unitatea Eternă, nu există „trecut” – ci doar ACUMUL infinit. Ceea ce înseamnă că, în termeni temporali, Creația este un act „continuu” etern. Spre a-l cita pe Paul Case „Eu sunt un centru de exprimare pentru Voința de Bine Primordială care creează și susține Universul în mod etern.”

Din perspectivă eternă („care înglobează sau vede simultan întreaga întindere infinită de timp și întreaga întindere infinită de secvență”) Creația „ESTE” perfectă, deoarece este văzută în întregime ei și în desăvârșirea ei. Însă aici „jos”, prinși în lăuntru unui moment infinit de finit de spațiu-timp tot ceea ce vedem este imperfecțiunea. Ceea ce nu putem vedea de aici este că un număr „infinit” de momente imperfecte se adună în perfecțiune ultimă.

Tărâmul secvențial ESTE trupul Unicului. În această postură, „în totalitatea sa infinită”, el ESTE Perfecțiunea.

„Însă deoarece scânteia Eternității există în lăuntru fiecăruia, ceea ce poate fi înapoiat Eternității este însăși Fiecare. Aceasta ne va elibera în cele din urmă de Drama Cosmică, dramă care va fi pentru todeauna altfel.”

Scânteia trebuie să devină flacăra și ea trebuie să crească în mărime, până când flacăra este tot ceea ce manifesti în lăuntru tărâmului temporal. Atunci când eternul este făcut să se manifeste temporal, Individul este eliberat de roata renașterii.

Toate cele bune,

Rawn Clark 9 Noiembrie 2003

„Este posibil ca cineva să experimenteze eliberarea de o anumită circumstanță, fără să schimbe sau să părăsească acea circumstanță? Mă gândesc că doar ieșirea dintr-o circumstanță sau doar o schimbare fizică nu ar rezolva în mod necesar problema, în caz că problema există. Ar fi în avantajul individului să experimenteze „eliberarea în ceva” înainte de a experimenta „eliberarea de [ceva]”. Altfel, am lua cu noi același sine vechi, ceea ce ar produce în schimb circumstanțe similare sau circumstanțe noi.”

Adevărata libertate nu este situațională. Ea este „internă”, nu externă. Poți fi liber în lăuntru ORICĂREI circumstanțe. Libertatea noastră esențială este abilitatea noastră de a gândi și a simți în orice fel vrem. Nici o circumstanță externă nu ne poate fura asta.

Bineînțeles, întotdeauna avem de-a face cu limitări bazate pe exteriorizarea libertății noastre interne – sau mai bine zis, avem de-a face cu „consecințe” care ne fac să ne limităm propria exteriorizare. Dacă nu te temi de consecințe, atunci nici o limitare impusă din exterior nu te poate împiedica să-ți exprimi libertatea interioară în orice fel ai alege.

„Unii filosofi au susținut că „libertatea” este o iluzie. Nu există un asemenea animal ca libertatea. Este un gând interesant.”

Da, filosofii au spus o mulțime de lucruri naive în decursul veacurilor. Însă serios vorbind, libertatea „pare a fi” o iluzie numai pentru cei care nu sunt ei liberi.

Toate cele bune

Rawn Clark 9 Noiembrie 2003

„Cartea de aur a înțelepciunii” și Împăratul

„Mă întrebam dacă cineva mi-ar putea oferi ceva informație despre felul în care „Cartea de aur” este legată de Împărat, și cum s-ar relaționa ea cu Copacul Vieții într-un context inițiator.”

[Cartea de Tarot] Împăratul este asociată cu litera ebraică Heh care, în tradiția Kabalistă ebraică a celor 32 de Căi ale Înțelepciunii, este A Doua Cale, care unește Kether și Chokmah. Versul din Tora, asociat cu Heh este:

Facerea 1:2 – „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întunec, și Duhul lui Elohim se mișca deasupra apelor”

Iar descrierea căii din documentul „32 de Căi ale Înțelepciunii” spune:

Calea 2 – „A doua cale este cea a conștiinței iluminatoare. Este coroana (Kether) creației (Briah), splendoarea unității, ca și cea care „se înalță ca și căpetenie peste toți.” Maeștrii kabalei o numesc a doua glorie.”

Și spre a cita din propriul meu comentariu despre cele 32 de Căi ale Înțelepciunii.

„Aici vedem Lumina Kethrică emanând în jos spre Chokmah. Această emanație de Lumină „încoronează” Briah. Cu alte cuvinte, ea stă deasupra Lumii Briatice a lui Chokmah – Binah. Această iluminare care coboară poartă aspectul de „splendoare” a lui Kether, Gloria Primară. Așadar Heh este numită „a doua glorie” și este reprezentată în Tarot ca un împărat care se „înaltă pe el însuși ca și căpetenie peste tot.” Împăratul ar putea purta și personifica puterea pe care o conferă Coroana, dar el nu este Coroana însăși.

Heh reprezintă „primul” act non secvențial al creației (Briah) care este / a fost / va fi un aspect al lui Elohim care-și întoarce atenția „în jos”: Aici Elohim nu „face” nimic mai mult decât să fie atent la starea de potențial, și „să plutească / să se miște” atent deasupra ei. Cu toate acestea, respectiva atenție divină este cea care susține în cele din urmă universul deoarece ea asigură tiparul mental pentru tot ceea ce urmează.”

Așa cum înțeleg eu, în „Cartea de aur a Înțelepciunii” Bardon a vrut să realizeze: 1) o parte teoretică în care el a discutat anatomia ocultă a Unicului Sine (adică structura universului) și 2) o parte practică în care spera să predea trei lucruri – a) percepția deci a semnificației esențiale (sau în termenii lui Bardon „legalitatea”), b) o înțelegere venită din experiență de primă mână asupra anatomiei oculte a Unicului Sine, și c) manipularea creatoare „directă” a semnificației esențiale / legalitatea.

Mă gândesc că secțiunea de teorie și părțile a) și b) ale secțiunii de practică ar fi folosit „foarte” mult elevilor aflați la orice Nivel din III, iar partea c) a secțiunii practice ar fi fost potrivită poate numai după stăpânirea Nivelului VIII din III.

În introducerea sa la „Cartea de aur a Înțelepciunii” Bardon a afirmat:

„Descrierea celei de-a patra cărți de Tarot folosește foarte mult magicienilor, magicienilor sferelor [adică ai sferelor de vibrație, deci magicieni evocatori] și de asemenea pentru quabbaliști, deoarece îi face să pătrundă mai adânc în secretele înțelepciunii și le permite să rezolve cele mai mari probleme. „Acest lucru nu este posibil numai din punct de vedere al cunoașterii, ci (ceea ce este mai important) din punct de vedere al cogniției, adică al înțelepciunii.” Un inițiat trebuie să fie capabil să răspundă în orice moment, oricărei întrebări ce i se adresează. Dacă a luat-o pe calea corectă, atunci el trebuie să fie capabil de a rezolva orice problemă legată de legile universale pe care poate să o aibă.”

„Este logic că nu e posibil să adăpostim și să explicăm toată înțelepciunea într-o singură carte. Însă o parte din ea este conținută în această lucrare. „Mai presus de orice, materialul conținut în cele trei cărți anterioare este iluminat din multe aspecte, așa că orice practicant care este absorbit de studiul celor pe care le conține această carte, se va familiariza mai bine cu legile universale și cu efectele lor, prin extinderea conștiinței și prin mărirea cunoașterii.” Cu cât mai mult se identifică el cu materialul comprehensiv, cu atât mai puternic va fi prins de măreția puterii acestor legi, va fi umplut cu înfiorare, și va avea un respect smerit față de Providența Divină.”

„Oricine stăpânește în totalitate această carte a înțelepciunii, va cunoaște amănunțit bazele filozofiei hermetice, și din punct de vedere al legilor universale poate fi considerat ca fiind un filosof hermetic.”

Baza Înțelepciunii este „percepția directă a semnificației esențiale.” Având această facultate, magul este capabil să înțeleagă orice lucru și orice situație. În „Cartea de aur a Înțelepciunii”, Bardon și-ar fi relatat propria percepție „directă” asupra felului în care este structurat universul nostru, formulând-o în „limbajul intelectualilor”. Și, așa cum era obiceiul lui, el ar fi inclus fără doar și poate o secțiune de exerciții care revelează o cale de inițiere, ce antrenează elevul în facultățile de care va avea nevoie spre a putea experimenta propria „percepție directă”, și apoi arată felul în care să se folosească Înțelept și creator de acele percepții și de Înțelegerea care apare din ele.

De aici legătura cu Împăratul – cel care este stăpân absolut asupra „tărâmului”. În imaginea standard de Tarot, el este așezat pe tron și poartă toate însemnele domniei. Personal, eu prefer imaginea Imperatorului din Tarocchi del Mantegna, care stă la baza imaginii pe care am dezvoltat-o pentru litera Heh, în „Tarotul cele 32 de căi ale înțelepciunii” În această imagine, împăratul așezat pe tron și încoronat, privește într-o sferă pe care o ține în mâna sa stângă. La picioarele sale este așezat un Corb. Pentru mine, această imagine prezintă o reprezentare mai precisă a ramurii de magie care aparține de litera Heh. Ea se referă la „percepția directă” și la nivelurile de putere creatoare vizavi de care inițiatul este deschis de către „percepția directă”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 18 Noiembrie, 2006

Ce este acel ceva care face un elev „pregătit” pentru ca învățătorul să apară

„Sunt curios să știu dacă pot folosi magia spre a atrage în viața mea un asemenea maestru sau învățători avansați spiritual. Sunt conștient că dacă nu sunt pregătit, atunci o asemenea experiență nu se va manifesta, dar sunt curios dacă se pot folosi tehnicile de manifestare din III spre a atrage către mine, în planul fizic suflete avansate spiritual.”

Proverbul „când discipolul este pregătit, atunci maestrul va apare” este foarte cunoscut, dar ce înseamnă el cu adevărat? Cred că întrebarea principală de aici este ce înseamnă să fii „pregătit”?

„Pregătit” nu înseamnă că dorești un învățător. Asta nu este starea de a fi pregătit, ci doar dorință. Adevărata stare de a fi pregătit este atunci când un elev își dă seama că FIECE lucru este învățătorul lui; ea mai este atunci când elevul este pregătit

de a „învăța” de la FIECE lucru. Dacă elevul și-a dat seama că inițierea nu constă în a găsi „un” învățător, ci mai degrabă în a-și cultiva abilitatea de a „învăța de la FIECE lucru”, acesta este momentul în care este „pregătit”.

Elevul „pregătit” nu așteaptă să apară „un” învățător înainte de a-și începe munca de inițiere. Elevul „pregătit” nu se oprește din lucru atunci când lucrul devine frustrant, doar pentru motivul că el nu are „un” învățător. Elevul „pregătit” se află deja pe calea sa, și are un angajament foarte determinat spre a continua, indiferent dacă va găsi vreodată sau nu „un” învățător.

Dacă găsirea „unui” învățător este o cerință pentru ca elevul să-și continue munca de inițiere, atunci el nu este „pregătit”.

Un învățător „adevărat” va recunoaște imediat starea de a fi pregătit a unui discipol. Un învățător „adevărat” nu-l va face niciodată pe discipol dependent de el, nici chiar pentru încurajare atunci când elevul devine frustrat, deoarece elevul „pregătit” trebuie să fie deja un stăpân peste propria nerăbdare, și peste propriul nivel de angajament.

Acestea fiind spuse, dacă simți că ești „pregătit” atunci îți sugerez să te rogi Providenței Divine, cerând să întâlnești un învățător „adevărat”. Deschide-te față de posibilitatea acestei întâlniri, și apoi așteapt-o „răbdător”.

Dar mai mult decât orice, cultivă-ți abilitatea de a „învăța” de la ORICE lucru. „Învățătorii” sunt peste tot – cei care sunt rari fiind elevii „pregătiți” care au abilitatea de a „învăța”.

Toate cele bune,

Rawn Clark 2 Decembrie 2003

Sinestezia

„Așa cum o înțeleg eu, sinestezia este o traversare a simțurilor, și de aici elementele de VEDERE a sunetelor, PIPĂIRE a mirosului, etc.”

De fapt ea este „combinarea” simțurilor, deoarece atunci când vezi sunetul ca fiind culoare, auzi de asemenea acel sunet. Dar mai întâi, permite-mi să spun ceva despre diferența dintre sinestezia clinică pe care Peter a descris-o foarte bine, și ceea ce un ocultist ar „numi” sinestezie.

Noi ocultiștii avem prostul obicei de a lua termeni științifici moderni, care au definiții foarte exacte și a-i folosi spre a explica sau descrie concepte oculte. Acesta este un alt caz în care am adoptat termenul științific sinestezie, ca însemnând ceva ușor diferit decât este definiția sa științifică. Sinestezia „clinică” este, așa cum a descris-o Peter, o problemă de conexiuni neuronale în lăuntrul creierului însuși. Însă sinestezia „ocultă” nu are nimic de a face cu structura creierului – ci are de a face cu „percepția”.

„Presupun că aceasta înglobează atât corpurile astral și mental, deoarece (mă gândesc că) ele sunt locul în care este procesată informația senzorială, cât și Creierul, deoarece el este locul în care este primită informația senzorială fizică. Întrebarea mea originală a fost: are cineva o explicație pentru modul în care are loc traversarea simțurilor, respectiv o explicație pentru motivul din care are ea loc, sau o explicație cu privire la felul în care se poate dezvolta „abilitatea”? De asemenea, mă gândesc că ar fi neprețuit [de important] să înțelegem cum relaționează creierul și procesele lui, cu celelalte corpuri, și [să înțelegem] felul exact în care creierul SE CONECTEAZĂ de celelalte corpuri (adică felul în care funcționează matricea astrală / mentală).”

În exercițiile de concentrare senzorială de Nivel II, în timp ce încerci să izolezi fiecare simț, vei observa că fiecare simț are o afinitate puternică cu cel puțin un alt simț. De exemplu atunci când încerci să vizualizezi acel ceas de pe perete, este foarte dificil să izolezi „vizualizarea” de „sunetul” ticăitului ceasului. Și de asemenea, atunci când încerci să „miroși” un trandafir, este foarte dificil să izolezi „mirosul” de „imaginea” trandafirului.

Aceste afinități iau loc la un nivel astral / emoțional. Acesta este corpul care „personalizează” percepțiile corpului mental. Procesul de personalizare este unul de asociere al percepțiilor cu propriile experiențe din trecut, proces care se bazează pe lucruri pe care le cunoști deja, într-un efort de a înțelege percepția.

Însă exercițiul de la Nivelul II, este un exercițiu „mental”, așa că ne concentrăm asupra izolării fiecărui simț de toate celelalte, ceea ce separă simțurile de procesul de personalizare astrală.

Exercițiul de Nivel II, este folosirea „creatoare” a simțurilor mentale, și nu este legat de „percepție”. Pe de altă parte, sinestezia este o combinație între creativitate și percepție, însă este formată în cea mai mare parte din percepție. Locul în care intră în joc creativitatea în sinestezie, este în combinarea intenționată a simțurilor și a corpurilor percepției (mental plus astral).

Simțurile „mentale” percep semnificația esențială. Regiunea de Foc a corpului mental percepe „în mod direct” semnificația esențială, fără ca ea să aibă vreo înveșmântare în formă (ca și gândul sau emoția). Această percepție „directă” este apoi procesată de regiunea de Aer a gândirii, și îi este dat primul ei veșmânt – gândul. Aici ne gândim la percepție și o condensăm întru concepte finite. Apoi, aceste gânduri pătrund în regiunea de Apă a corpului mental – corpul astral sau emoțional. Aici, gândurilor despre percepția directă li se conferă veșmântul semnificației emoționale, și ele iau formă ca și: senzație, culoare, ton, contur, etc. toate acestea fiind extrase din depozitul amintirilor trecutului nostru. Apoi, aceste percepții directe, înveșmântate în gând și în semnificație emoțională, își fac loc întru corpul fizic (regiunea de Pământ a

corpului mental) și, în special, întru creier. Acest proces declanșează impulsuri electrice în creier și în sistemul nervos autonom, cauzând ca trupul să răspundă corespunzător inputului.

Așadar, sinestezia „ocultă” este o problemă de percepere a semnificației esențiale „prin” mai mult decât un simț „astral” odată. Primul pas constă în izolarea simțului mental. De pildă închide-ți ochii, concentrează-te exclusiv asupra sunetului pe care îl auzi, și izolează-ți numai percepția mentală a semnificației esențiale a acelui sunet. Odată ce te afli în acest mod de „ascultare” concentrată, atrage acea percepție în jos întru corpul tău astral și deschide-te spre a „vedea” culoare, formă și mișcare ritmică.

Nu încerca să forțezi procesul, deoarece dacă o faci, acțiunea ta te va scoate în afara tărâmului „răspunsului emoțional” și al „percepției” și te va duce întru tărâmul „raționalizării”. Doar deschide-te spre a vedea ceea ce auzi. Cu toate acestea, cheia este să efectuezi percepția mentală inițială asupra semnificației esențiale a sunetului.

De asemenea, trebuie să înțelegi că această „vedere” este la fel ca cea din exercițiile de Nivel II – este o vedere „mentală” nu una fizică.

Aplicațiile sinesteziei „oculte” pot fi găsite în primul rând în arta percepției „in” directe a semnificației esențiale. Prin experimentare, se poate învăța cum să se perceapă „clar” semnificația esențială „prin” filtrul astral, sau mai bine spus, cum să se traducă percepțiile astrale întru semnificație esențială. Un tip grandios fel al sinesteziei ar fi rostirea kabbalistică, în care combinăm simultan, atât aspectul creator cât și cel de percepție al „tuturor” simțurilor. De asemenea, poate fi o sursă de inspirație pentru pictor sau compozitor. Poate fi de asemenea și divertisment pur.

Toate cele bune,

Rawn Clark 2 Decembrie 2003

Simplitatea infinită a ceea ce este infinit de complex

„O parte a urcării este recunoașterea că universul este infinit de complex (în special în relație cu Kabbala)”

Un alt aspect al „urcării” este recunoașterea / experiența că el este de asemenea și infinit de simplu, decizia finală fiind că el pur și simplu „ESTE”. El este infinit de complex numai pentru conștiența secvențializată.

„[Din moment ce posibilitatea infinită se manifestă prin anumite Legi care limitează ceea ce este posibil], asta ar însemna pentru mine existența limitelor „posibilității” care definesc un întreg „univers”. Înseamnă asta de asemenea că modificările aduse legilor universale relevante din fiecare univers complet, determină mărimea absolută a posibilităților globale despre care vorbesc?”

Da, înseamnă ceea ce spui, dar în orice moment prezent „singular” dat al spațiu-timpului. Dar trebuie să-ți amintești că există un număr infinit de momente prezente, așadar se manifestă „tot” numărul infinit de posibilități din Binah. Și deși Legile în ele sunt imuabile, „adaptările” lor sunt cu adevărat infinite ca număr și inițiativă – numai că temporal vorbind, nu toate odată.

„Am avut mereu impresia că există o limită a tărâmului fizic, limită la care am ajuns printr-un proces pe care-l numesc „călărie a limitei” care constă în forțarea propriei conștiențe să ajungă la limita absolută la care s-a extins materia fizică; această limită încă se mai mărește, însă fiind considerată dintr-o perspectivă destul de mare, ea este de fapt, foarte mică – chiar dacă este dată înfățișarea ei aproape infinită din perspectivă umană fizică. Această regiune de dincolo, are potențialul ca realitatea fizică să se extindă în ea, însă ea este ceea ce aș considera a fi o limită fizică prezentă.”

Asta este adevărat „cu privire la acest moment prezent al spațiu-timpului”. În orice moment prezent „singular” al spațiu-timpului, universul „fizic” este finit (foarte, foarte MARE, dar totuși finit). Cele ce fac ca universul din momentul prezent să fie infinit, sunt aspectele astral și mental ale lui. Numai atunci când este luat în considerare astralo-mentalul, se ajunge la un moment prezent cu adevărat infinit. Însă văzut din perspectivă eternă, universul fizic este de asemenea infinit, doar că nu este infinit „înlanțul” nici unui moment singular al existenței lui.

„Dându-se orice încoronări fizice și orice legi absolute, indiferent cât ar fi ele de maleabile, se ridică întrebarea cât de infinit este infinitul dacă îl considerăm dintr-un loc destul de depărtat de noi.”

Infinitul își schimbă ordinul sau magnitudinea nu prin cantitate, ci prin tip. Cu alte cuvinte, ordinul următor de infinitate față de o infinitate dată, trebuie să înglobeze o „dimensiune” mai înaltă, sau un nivel al ființei mai înalt. Fiecare [infinit, fie el anterior sau ulterior] este încă infinit în termeni ai substanței în chestiune. De exemplu un infinit mental poate produce și îngloba un număr infinit de infinituri fizice.

Toate cele bune,

Rawn Clark 3 Decembrie 2003

Cum afectează percepția fizică corpurile astral și mental

„Cred că înțeleg descrierea de bază a felului în care o idee se mișcă din corpul mental, este „împuternicită” pe măsură ce trece prin corpul astral bazat pe starea emoțională a unei persoane, și apoi este manifestată de corpul fizic; însă care este procesul pe cale inversă? Adică, ce se întâmplă atunci când ceva este experimentat cu simțurile fizice? Interacționează direct cu corpul mental spre a crea o idee asupra a ceea ce este experimentat, sau este implicat cumva corpul astral? Dacă da, atunci cum? ”

Așa cum am evidențiat în „Arheul de vindecare de Sine”, cel care „percepe” este corpul nostru mental. Adică, cea care percepe este conștientizarea noastră conștientă. Noi percepem semnificația esențială cu regiunea de Foc a corpului nostru mental, percepem idei cu regiunea de Aer, percepem emoții cu regiunea de Apă și cu corpul astral, și percepem senzații fizice cu regiunea de Pământ și cu corpul fizic.

Când conștientizarea noastră conștientă este concentrată în lăuntru regiunii de Pământ, atunci regiunile de Foc, de Aer și de Apă ale corpului nostru mental percep toate simultan senzație fizică, emoție, idee și semnificație esențială. Însă „la nivelul conștientizării noastre mundane” noi suntem de obicei conștienți doar de senzația fizică. Cu toate acestea, „corpul nostru mental este cel care percepe”.

Între percepția de către corpul mental a semnificației esențiale care stă la baza senzației fizice și procesarea finală a acelei informații de către „creierul fizic”, există o întârziere infinitezimală. Percepția semnificației esențiale înglobează simultan și percepția regiunii de Aer a acelei semnificații esențiale la nivel de idee, însă din nou, există o întârziere infinitezimală între ea, și procesarea acelor idei de către „creierul fizic”. Creierul fizic trebuie să descompună și să digereze percepțiile regiunilor de Foc și de Aer, înainte ca ele să se ridice la conștientizarea de suprafață. O parte din acel proces de digestie înglobează percepția de semnificație esențială și de idei, cu regiunea de Apă a corpului mental – corpul astral și emoțiile. Această percepție astrală / emoțională joacă un rol foarte important în procesarea senzației fizice de către „creierul fizic”, și este într-adevăr factorul principal în produsul final al creierului sau răspunsul față de percepție.

Toate acestea se întâmplă foarte, foarte rapid, și anumite părți (aspectele de Foc și de Aer ale percepției) iau loc în afara timpului (adică sunt simultane cu experiența senzației fizice actuale). De fapt se întâmplă așa de repede, încât foarte puțini oameni își dau seama de secvența de evenimente. Întârzierea percepției și secvența percepției pot fi percepute numai prin meditație de introspecție foarte profundă, care se aseamănă cu o formă avansată a exercițiului de observare din Nivelul I.

Toate cele bune,

Rawn Clark 3 Februarie 2004

Întelesul științific vs. întelesul hermetic al emoțiilor

„Încerc să înțeleg care este relația dintre teoria științifică și teoria Hermetică asupra emoțiilor. În teoria științifică, emoțiile au o natură chimică. Se spune că ele rezultă din transmisia de neurotransmițători chimici, de la un neuron la un neuron, sau la un grup de neuroni din apropiere. Teoria este sprijinită de faptul că oamenii pot fi făcuți să simtă o varietate de emoții cum ar fi bucuria și tristețea, prin injectarea în creier a acestor neurotransmițători. Pe lângă neurotransmițători, care au efecte specifice pe termen scurt, există de asemenea neuro-modulatori și neuro-hormoni, care au efecte mai lungi și mai generalizate asupra dispozițiilor emoționale decât asupra emoțiilor individuale. Sunt curios ce relație ar avea acestea, cu descrierea mai subtilă a corpului astral, în special din moment ce presupun că este posibil pentru corpul mental să perceapă aceleași emoții pe care le pot produce substanțele fizice neuro-chimice, chiar atunci când el, corpul mental, nu e conectat de corpul fizic, datorită morții fizice sau datorită separării conștiente. De asemenea presupun că, corpul astral este capabil să afecteze producerea acestor substanțe chimice din corpul fizic, ceea ce înțeleg cu greu.”

Din punct de vedere Hermetic, corpul fizic este „rezultatul” corpului astralo-mental. Cu alte cuvinte, toate funcțiile fiziologice, sunt „cauzate de” corpul astralo-mental. De exemplu neurotransmițătorii, modulatorii și hormonii sunt cauzați de emoții și gânduri care au loc în lăuntru corpului astralo-mental al individului. Neurotransmițătorii etc. nu sunt cauza emoțiilor – ei sunt „rezultatul” fizic al emoțiilor.

Sunt de acord că, prin introducerea artificială a anumitelor substanțe chimice, se pot induce sau suprima anumite manifestări emoționale, dar asemenea acțiuni nu alterează „sursa” emoțiilor, și odată ce substanțele chimice au fost curățate din corp, revine vechea dinamică emoțională.

Întrebarea pe care nu o adresează modelul științific este „ce sursă a inteligenței sau a conștientei face corpul să creeze neurotransmițători, neuromodulatori și neurohormoni?”

Toate cele bune,

Rawn Clark 17 Martie 2004

O conversație despre diferite chestiuni ale „vindecării”

[Aceasta a început ca o întrebare destul de simplă și a înflorit repede într-o discuție largă, despre diferite chestiuni ale „vindecării”, care a implicat diferiți participanți. O mare parte din conversație se învârtă în jurul muncii efectuate în GL MIA (grupul de lucru Magia lui IHVH ADNI), și în jurul filozofiei adevăratei „vindecări”.]

„Poate fi tratată scleroza multiplă în acest moment prin mijloace hermetice (fiind dată Karma de grup)?”

În acest caz, karma de grup nu este un factor.

„Care este cauza rădăcină a bolii, și se pot proteja de ea persoanele neantrenate în Hermetism?”

La majoritatea proceselor bolilor autoimunitare, cauza rădăcină se poate găsi în repulsia individului de a se încarna. În general, persoana nu este conștientă de această repulsie, sau dacă este conștientă de ea, o asociază foarte rar cu manifestarea bolii autoimunitare.

Cea mai bună protecție împotriva unui proces de boală autoimunitară este să te angajezi pe de-a-ntregul în viață, să rezolvi frontal chestiunile supărătoare și să găsești căi productive de a te de-stresa.

„Presupunând că poate fi tratat prin Hermetism, ai ceva idei cu privire la forma pe care ar lua-o tratamentul?”

Tratamentul trebuie să se adreseze întregii persoane și nu doar manifestării fizice. Cu alte cuvinte, el trebuie să înceapă de la nivelurile înalte ale Sinelui și să progreseze în jos întru corpul fizic. În cea mai mare parte, vindecarea Hermetică nu este alopata, în sensul efectuării „doar” a unei reglări a structurii corpului fizic, așa cum ar face un alopăt prin prescrierea unui medicament. Ci, adevărata vindecare Hermetică (sau adevărata vindecare de orice fel) se adresează cauzei rădăcină astralo-mentale „și” simptomelor fizice. Dacă nu se remediază cauza astralo-mentală, atunci simptomele fizice se vor întoarce chiar dacă ele au fost eliminate odată.

În GL MIA, am născocit o metodologie folosind MIA, metodologie în care coborâm cu o acumulare de Lumină Adonai, peste subiecții vindecării noastre, începând cu Sinele lor Superioare (corpul lor mental etern sau Akashic), continuând cu Sinele lor Individuale (corpul lor mental temporal), apoi cu corpul lor astral și în fine cu corpul lor fizic. Astfel, în procesul de vindecare este implicat direct „întregul” persoanei încarnate, și nu „doar” corpul fizic. Deși rezultatele nu sunt la fel de dramatice în termenii simptomelor lor „fizice” imediate precum ar fi ultimul medicament miraculos, efectele sunt mult mai permanente și mai schimbătoare de viață.

Lăsând la o parte MIA, în termenii metodologiei Hermetice bardoniste, tratarea sclerozei multiple ar necesita tratarea simultană a celor trei corpuri ale pacientului. Primul pas ar fi echilibrarea în Fluide a corpurilor mental, astral și fizic, în ordinea de mai sus. Acest proces este efectuat prin încărcarea jumătății corespunzătoare a fiecărui corp, cu Fluidul corect. Urmează încărcarea regiunilor Elementale ale fiecărui corp cu Elementul potrivit, creând în ele un „echilibru” Elemental. Aceste procedee trebuie să fie repetate deseori, în conjuncție cu consilierea, care trebuie să se concentreze asupra adresării față de repulsia inconștientă a pacientului de a fi în corpul lui și de a-și trăi viața. Spre a ușura simptomele imediate ale sclerozei, aș sugera aplicații ale Elementelor Apă și Aer asupra zonelor afectate.

„Chiar dacă nu sunt o boală autoimunitară, ar putea fi cancerule sistemului limfatic, ca și boala Hodgkin o consecință a „repulsiei de a fi încarnat”, deoarece ele sunt legate de sistemul imunitar?”

Cancerule sunt puțin mai complexe, deși „repulsia” își joacă și aici rolul. Mă gândesc că în marea majoritate a cancerelor moderne, rolul major îl joacă expunerea la toxinele din mediu. Al doilea rol important atunci când vine vorba de formațiunea de tumori, și de apariția de noi tumori după ce prima a fost înlăturată, este o fixație emoțională de un anume fel. Aceasta este cea care, în anumite cazuri, concentrează celulele canceroase într-un anume loc și într-o anume tumoare.

„Până acum cel puțin, am atribuit sentimentul de „a nu fi încarnat pe deplin” unei lipse de Element Pământ. Este mai complicat decât asta?”

Atunci când vorbim despre o lipsă într-un Element, ceea ce spunem este că există un dezechilibru în caracter. Trăsăturile de caracter „corespund” prin analogie Elementelor. Aspectul care alterează echilibrul nostru Elemental astral este o schimbare de caracter. Cu alte cuvinte, cauza nu este Elementul ci trăsăturile de caracter. Așadar ne schimbăm echilibrul Elemental prin schimbarea caracterului nostru, și nu invers. În acest caz este „de ajutor” îmbibarea cu Elementul Pământ, dar nu va crea un remediu „permanent” dacă nu sunt transformate și trăsăturile de caracter corespunzătoare.

„Îmi este dificil să înțeleg cum asociez bolile autoimunitare cu repulsia de a te încarna. Este ceva ce percepți intuitiv, sau ceva asociat cu învățături străbune?”

Este ceea ce percep „eu”, indiferent care ar fi învățăturile asupra problemei, fie ele străbune sau moderne.

„Aș dori să explici mai pe larg acest subiect. De ce ținta este sistemul autoimunitar?”

Sistemul autoimunitar nu este ținta însăși, ci el este o zonă în care această repulsie astralo-mentală se va manifesta înlăuntrul corpului fizic. Înțelegi diferența? La fel cum ficatul tău nu a fost „ținta” mâniei tale, ci a fost locul unde mânia ta s-a manifestat înlăuntrul corpului tău fizic.

Sistemul imunitar are rolul de a ne proteja corpul de organisme străine, care altminteri ne-ar dăuna. În boala autoimunitară, sistemul imunitar consideră componentele corpului nostru ca fiind o substanță străină. Cu alte cuvinte, sistemul imunitar caută să curme viața organismului în loc de a o păstra.

„Mi-ar fi dificil să concep că orice manifestare fizică a dezechilibrului nu ar include elemente emoționale și mentale. Însă ar fi dificil de determinat care a apărut mai întâi.”

Întrebarea respectivă este irelevantă, întrucât ele sunt, în esență, inseparabile. Gândurile afectează emoțiile și invers, și ambele afectează substanța materială (chiar dacă emoțiile afectează substanța materială mai direct și mai dramatic).

„Vechile învățături se referă la corpul emoțional ca fiind contribuitorul major la dezechilibrul fizic, și ele spun că gândurile ar avea o contribuție mai mică decât ar crede oamenii.”

Aceasta este o afirmație înșelătoare. Emoțiile au un efect imediat asupra corpului fizic deoarece ele sunt mai asemănătoare (energetic vorbind) de substanța materială decât sunt gândurile (normale). Dar rădăcina cauzală a oricărei emoții este un complex de gânduri și modele de gândire. Emoțiile nu există fără gând și fără gândire – ele sunt (în mod normal) calea prin care gândurile influențează substanța materială a corpului nostru fizic. Însă Hermetismul ne învață că, fiind dată destul de multă intenție conștientă, gândurile pot afecta direct substanța materială fără intermediul emoției.

„O repulsie de a fi încarnat ar implica în mod sigur corpul emoțional, în sensul că omul ar putea fi nesatisfăcut de viața lui și de circumstanțele în care se află, și nu ar ști cum să meargă mai departe. Din acel unghi, pot înțelege cum ar fi afectat sistemul autoimunitar. Mă uimește când mă gândesc la felul în care o anumită emoție afectează anumite organe sau sisteme.”

O emoție se manifestă ca și energie astrală densă, care este foarte apropiată, ca și tip, de energia care locuiește în substanța materială. Este atât de apropiată ca tip de aceasta, încât efectul ei asupra substanței materiale este aproape imediat (în anumite cazuri este chiar imediat). Aceasta este adevărat în mod special cu privire la corpul fizic. De exemplu când te rușinezi, atunci roșești „imediat”.

„Semnăturile energetice” ale anumitor emoții împărtășesc o afinitate cu „semnăturile energetice” ale anumitor organe dinlăuntrul corpului uman; sau mai bine spus, energiile lor sunt mai asemănătoare între ele decât cu celelalte energii care se manifestă înlăuntrul întregii structuri fizice. Astfel, energia emoțională a mâniei este foarte asemănătoare cu energia fizică a ficatului. Așadar mânia ta are un efect mai mare și mai direct asupra funcționării ficatului tău decât asupra restului trupului. Deși mânia poate afecta și restul corpului, întrucât poate fi dăunătoare glandelor suprarenale, tensiunii arteriale, depinzând de felul în care „îți stăpânești mânia”.

„Suntem atât de obișnuiți să ne mințim pe noi înșine prin justificarea contradicțiilor noastre interioare, încât aproape că nu dorim niciodată să ajungem la cauza rădăcină a problemelor noastre.”

Da, este natura psihicului nostru subconștient (dar nu și a psihicului transformat conștient) să protejeze mereu starea în care se află. Obiceiul de a „nu” confrunta adevărul sinelui interior este cel care ține psihicul dedesubtul conștientizării noastre sau „sub”conștient.

„Mă gândesc că scopul major al tuturor elevilor Hermetismului, ar fi să învețe cum să-și controleze pasiunile și emoțiile, să fie fericiți cu ceea ce le-a dat viața și să-și dea seama că adevărata fericire vine din interior și nu din evenimentele exterioare care coincid cu dorințele și vrerile noastre.”

Da, și aici este locul în care structura de antrenament pe care a predat-o Bardon este valoroasă pentru mine. El s-a concentrat „mai întâi” asupra realizării Echilibrului astral. Fără Echilibrul astral (adică înțelegerea emoțiilor și disciplinarea mentală a lor – ceea ce tu ai numit „control”), omul se fixează numai (sau cel puțin în mod primar) asupra semnificației emoționale a celor pe care le experimentează, în loc de a percepe semnificația esențială a experienței. Acest aspect conduce

la gândul că unele lucruri sunt importante când de fapt nu este așa, și invers, la trecerea cu vederea sau subestimarea a lucrurilor care sunt cele mai semnificative.

„Am început recent să explorez ceea ce este numit „Vindecare Pranică”. Pranică vine de la cuvântul „Prana” sau „Chi”, referindu-se la energie vitală / forță vitală. Așadar Vindecarea Pranică aparține abilității de a manipula (pozitiv) corpul energetic al unei alte ființe umane, spre a obține astfel un grad de echilibru energetic.”

Mă bucur să aud că lucrezi cu asta. Îmi imaginez că vei fi foarte bun la asta.

Pentru mine este interesant să compar tehnica pe care a dezvoltat-o GL MIA, cu tehnica Vindecării Pranice. Atunci când GL MIA lucrează împreună, noi (grupul), ne unim la un nivel Akashic pe post de, ceea ce am ajuns să numim, Entitatea grupului de lucru (EGL). Atunci când suntem uniți în acest fel, noi nu acționăm individual sau personal, ci funcționăm „pe post de” EGL. Ceea ce înseamnă că munca noastră poate acoperi „întregul” subiectului nostru. Noi înglobăm corpul lui mental etern (Sinele lui Superior și astfel ÎP al lui), corpul lui mental temporal (Sinele lui Individual), corpul lui astral (structura lui emoțională) și corpul lui fizic, cu o acumulare a luminii Adonai, lumină care a fost croită special pentru acel subiect.

Când creăm acumulare de Lumină Adonai, facem aceasta „pe post de” EGL. Ceea ce înseamnă că acumulare noastră de lumină există pe toate nivelurile pe care există EGL (nivelurile Superior, Individual și personal) și este eficace simultan pe toate aceste niveluri ale subiectului nostru. La nivelul corpului energetic cu care se ocupă Vindecarea Pranică, Lumina Adonai conține „toate” culorile sau calitățile Luminii pe care le mânuiește Vindecarea Pranică. De asemenea, ea conține un curcubeu similar de Lumină la nivelurile astral, mental și Akashic ale pacientului, afectând așadar acele niveluri ale ființei omului în aceeași manieră în care Vindecarea Pranică afectează corpul energetic.

De asemenea, am început destul de recent să lucrăm cu un Condensator de Fluide lichid, folosind o rețetă clasică a lui Bardon. Adică, lucrând „pe post de” EGL într-o ședință specială (id est alta decât programul nostru normal de ședințe de vindecare) noi creăm o acumulare FOARTE puternică de Lumină Adonai, specifică unui anumit pacient, și o condensăm într-o mică sticlă de Condensator de Fluide. Apoi o trimitem pacientului, împreună cu instrucțiuni cu privire la dozare etc. Folosim ingrediente complet inofensive pentru ca pacienții noștri să le ingereze, ca o tinctură standard. Găsim că această adădire „fizică” la tehnica noastră, „ancorează” Lumina Adonai în structura fizică a pacientului, prelungește eficacitatea ședinței de vindecare săptămânale a pacientului, și îmbunătățește sănătatea acestuia la fiecare nivel.

Cea mai mare diferență dintre lucrul GL MIA și Vindecarea Pranică (și multe alte abordări ale vindecării) este, cred eu, una filozofică. Cel mai important, atunci când lucrăm „pe post de” EGL, GL MIA nu dictează ceea ce să facă mai departe pacientul cu Lumina Adonai. Cu alte cuvinte, EGL doar „aprovizionează” Lumina Adonai la toate nivelurile ființei pacientului, și stă la îndemâna înțelepciunii și voinței ÎP și Sinelui Individual ale pacientului să direcționeze Lumina acolo unde este nevoie de ea și în felul în care este nevoie de ea. Lucrând în acest fel, noi nu interferăm în nici un fel cu karma pacientului, nici nu creăm datorii karmice personale pentru membrii individuali ai GL MIA. Doar „sprijinim” și „încurajăm” procesul natural de vindecare al pacientului – și nu căutăm niciodată să îl înlocuim. Noi lucrăm în lăuntru al unui sens foarte strict al Legalității.

O altă diferență în aceste linii filozofice este că GL MIA lucrează numai „cu” pacienți care sunt doritori să participe în propria lor vindecare de sine. Și bineînțeles, spre deosebire de majoritatea vindecătorilor de azi, noi lucrăm fără plată sau datorie de orice fel. De fapt, atunci când ne sunt oferite plățile, ne exprimăm aprecierea pentru gândul bun, și refuzăm politicos. Noi credem în acțiunea de a dăruia de dragul dăruirii, și de dragul faptului că această acțiune face lumea mult mai strălucitoare, încetul cu încetul.

„Mai întâi, aș vrea să spun că nu cred că datoria karmică este o problemă pentru un vindecător. Dacă lucrez asupra unui pacient, atunci lucrez cu blândețe și compasiune. Dacă pacientul ar avea o karma de o asemenea natură încât el ar trebui să moară, atunci nu voi fi în stare să-l vindec. În cel mai un caz, aș fi capabil să-i alin suferința. Atunci datoria karmică va fi pozitivă pentru mine.”

Nouă ne este teamă de boală și ne e teamă să vedem cum altul suferă, așa că tindem să ne gândim la boală și la suferință ca fiind un lucru negativ care trebuie să fie anulat cât de repede posibil, și prin orice mijloace care ne sunt la îndemână. Însă dintr-o perspectivă a Legalității Universale, boala este un cadou care este menit să ne învețe o lecție karmică importantă, pe care nu am fost capabili s-o învățăm în absența bolii. Un vindecător interferează cu karma pacientului în momentul în care el înlătură simptomele bolii, fără să se asigure că pacientul învață într-adevăr lecția pe care boala era menită să-l învețe. Dacă pacientul nu învață lecția karmică, atunci activitatea pe care a făcut-o „vindecătorul” a înlăturat o oportunitate pentru creșterea pacientului. Acea oportunitate anume pe care a înlăturat-o „vindecătorul” a fost cea mai potrivită cale disponibilă pacientului pentru ca acesta să-și învețe lecția karmică. Ceea ce înseamnă că pacientul va avea în continuare de învățat acea lecție, sau prin alte mijloace, sau printr-o recidivare a aceleiași boli pe care „vindecătorul” tocmai a tratat-o.

Dintr-o perspectivă a Legii, adevărata vindecare apare atunci când pacientul a învățat lecția karmică pe care boala era menită să-l învețe. Așa că, de fapt, atunci când sunt înlăturate numai simptomele bolii, și lecția este așadar evitată (chiar

dacă numai temporar), evoluția pacientului a fost încetinită sau deviată. Iar acest aspect aduce o datorie karmică pentru „vindecător”.

„Faptul că eu percep o taxă pentru vindecare, și cel că GL MIA nu face asta, nu se leagă atât de filozofie, cât de caracterul practic.”

Pentru mine, chestiunile cu caracter practic sunt locul în care întrebările filozofice au cel mai important rol. Pretențiile de caracter practic nu ar trebui folosite ca scuză spre a ignora filozofia. Asta ar fi la fel cu a spune că finalul justifică mijloacele.

„Am stat mult timp gândindu-mă asupra subiectului, și am început să percep o taxă pentru vindecare. Taxa mea este mult mai mică decât a altor vindecători, și dacă pacientul nu și-o poate permite atunci fac treaba gratuit. Majoritatea pacienților mei sunt înfomețați după avansarea spirituală, și uneori petrec ore alături de ei și pentru acest lucru nu pot primi bani. Pentru a fi un vindecător bun trebuie să vindec frecvent. Adică cu normă întreagă. Și de asemenea lucrul asupra propriului meu progres este o chestiune cu normă întreagă. Nu e nevoie să spun mai mult. Ca vindecător, eu aduc anumite servicii și am dreptul la compensație. Costul meu este mare deoarece trebuie să călătoresc. Și cursurile la care umblu spre a deveni un vindecător mai bun, nu sunt ieftine.”

Deciziile tale și raționamentul pe care-l folosești spre a le justifica sunt problema ta nu a mea, și eu „nu” le judec.

„În măsura în care GL MIA este un lucru pe care-l faceți după serviciul vostru social, și nu este acel serviciu, ar fi nepotrivit să percepeți taxă.”

Asta nu are nimic de a face cu decizia noastră.

„Dacă un pacient îți oferă bani, nu ar fi poate mai potrivit să accepți grațios, și apoi să donezi banii ca și caritate? În acel caz, pacientul a fost capabil să semene, iar grupul tău a adus karma pozitivă, deoarece ai canalizat banii pentru bine.”

Așa cum gândesc eu, tot ceea ce ar realiza această acțiune, este o împuternicire a eticii capitaliste „ce plătești, aia primești”. În locul ei, în momentul când refuzăm plata, noi promovăm o etică diferită, care spune că există oameni care au alte motivații decât cea de a face bani, oameni care aleg să dăruiască pur și simplu pentru că pot să o facă și nu pentru câștigul personal. Ceea ce pune interacțiunea noastră pe un alt nivel – acela al simplei blândeți umane și simplei împărțiri a ceea ce ai. Blândețea și împărțirea a ceea ce ai sunt acțiuni care multiplică pozitivitatea în lume.

„Atunci când vindecătorul nu acceptă taxă, el trebuie să se păzească să nu se simtă superior moral sau spiritual față de cei care percep taxă.”

Pentru GL MIA sentimente de superioritate nu își au loc în lucrul nostru, iar ceea ce fac alții este irelevant pentru ceea ce facem noi. Munca noastră de vindecare nu este o acțiune cu privire la „noi”, ci una cu privire la pacienții noștri.

„Îți mulțumesc Rawn, pentru blândețe și pentru răspunsurile bune. Întotdeauna mă faci să gândesc.”

Bine. „Singurul” motiv pentru care provoc afirmațiile celor de pe site, este spre a încuraja acțiunea de a gândi! Dezvoltarea puterii noastre de gândire, analiză și introspecție, este absolut esențială progresului nostru de-a lungul căii inițiate de Hermetismului. Nu pot să pun în cuvinte importanța acestui lucru!

Provocările mele nu au rolul de a fi afirmații care judecă, și sper întotdeauna că nu sunt luate astfel. Dar în același timp, recunosc că frazeologia mea „poate” fi înțeleasă exact ca o judecare, și acesta este riscul pe care mi-l asum. Sper doar ca tonul vocii mele, ritmul vorbirii mele, gesturile feței mele, mâinii mele și corpului meu respectiv umorul meu, să poată fi de asemenea adăugate acestor cuvinte finite tipărite. Cred că numai cei care mă cunosc personal pot „să le vadă și să le audă” pe acestea, în timp ce citesc cuvintele mele.

„Nu sunt foarte mulți oameni care pot vedea care este karma pacientului. Și nu toate bolile sunt datorate karmei. Așa că ce drept am eu să merg pe ghicite cu privire la bolile care sunt sau nu cauzate de karma.”

Eu spun că „tot” ceea ce se întâmplă în viața noastră se datorează karmei. Boala este karma care urlă la noi cu singura voce pe care o putem auzi în acel moment. Și acela este punctul în care cea mai importantă acțiune este să căutăm lecția karmică și să o urmăm, pur și simplu deoarece Providența Divină ne oferă o oportunitate pe o tipsie de aur.

Cred că tu definești „karma” ca fiind doar lucrurile cu adevărat majore care apar în viață, sau numai acele chestiuni care se întind înapoi în încarnările anterioare. Cred că aceasta este o supra-simplificare vestică (sau mai bine spus o simplificare

greșită) asupra a ceea ce este karma. Fiecare acțiune creează o consecință, iar karma, simplu spus, este „responsabilitatea” noastră pentru consecințele fiecăreia dintre acțiuni, indiferent cât ar fi ele de mici. Putem recunoaște cu ușurință „karma negativă” a marilor noastre încurcături, însă rareori recunoaștem karma cumulativă a tuturor încurcăturilor mici, sau cea a tuturor acțiunilor pozitive, „bune”, pe care le facem.

De exemplu o simplă răceală, aduce oportunitatea de a învăța lecția referitoare la activitatea de a avea grijă de tine, a te odihni corect și a-ți controla stresul. Iar motivul pentru care lecția se prezintă sub forma răcelii este din cauza karmei „negative” acumulate din ignorarea îngrijirii de noi, ignorarea controlării stresului etc. În mod ideal a avea o răceală „forțează” persoana să aibă grijă de aceste chestiuni. Sunt de acord că putem înlătura simptomele unei răceli, prin luarea unui medicament, sau prin ignorarea lor, dar până ce nu învățăm să încorporăm lecția karmică a răcelii, vom fi susceptibili de a ne răci din nou.

„După cum înțeleg, te-ai referit că Vindecarea Pranică nu este în conformitate cu Legalitatea Universală. Nu sunt de acord cu asta. Vindecătorul nu poate interfera cu karma pacientului. Nici o cantitate de vindecare nu va vindeca pacientul, dacă boala lui este datorată karmei lui a cărei lecție nu a fost învățată.”

M-am referit la faptul că doar manipularea corpului energetic al pacientului nu se adresează întregului pacientului. Atunci când afectăm numai boala sau simptomul, pacientul ratează o oportunitate să învețe lecția karmică „prin” experiența acelor simptome. De fapt, vindecătorul a furat pacientului oportunitatea de a găsi cu adevărat vindecarea și împăcarea finală cu chestiunea karmică respectivă. Asta înseamnă că pacientul va trebui să învețe aceeași lecție karmică prin alte mijloace sau prin întoarcerea bolii. „Lorzii Karmei” cer ca acest proces să fie repetat până când lecția karmică este învățată.

Cu alte cuvinte, „orice” practică terapeutică, ce se concentrează exclusiv numai pe eliminarea simptomelor și nu se ocupă și cu rezolvarea lecției karmice, nu este conformă cu Legalitatea. Mai mult, conform Legii Karmei, practica unei asemenea modalități de vindecare aduce o responsabilitate din partea practicantului, pentru consecințele inerente procesului de amânare a împlinirii naturale a karmei pacientului.

Asta nu înseamnă că Vindecarea Pranică în sine nu este în conformitate cu Legalitatea – ea este doar o tehnică și ca tehnică, principiile ei sunt bazate cu siguranță pe o conștientizare a Legalității Universale. Problema de Legalitate apare în ceea ce privește „practica”. Și anume, pe lângă tratamentul Pranic al corpului energetic, îl ajută „practicantul” pe pacient să rezolve lecția karmică inerentă bolii? Dacă da, atunci Legalitatea este împlinită, dacă nu, atunci apare responsabilitatea karmică.

„Și ca vindecător, discut aceste elemente cu pacienții. Discut cu pacientul și încerc să determin cauza bolii. Îi spun că dacă nu sunt făcute anumite schimbări, atunci boala ar putea reveni. Îl învăț despre introspecție și meditație. Atunci depinde de pacient să se schimbe și să învețe.”

Ei bine, vezi? Faci tot ce-ți stă în putință să fii în conformitate cu Legalitatea Karmică.

„Trebuie să adaug că dacă știu care este problema, și știu că pacientul nu vrea să învețe și să se schimbe, atunci aș lua în considerare oprirea tratamentului. Am avut recent un asemenea caz în familia mea.”

Și GL MIA a avut un asemenea caz, la început. Am învățat din lucrul cu acea persoană că ne pierdeam timpul nostru și timpul ei. Așa că acum, dacă pacientul nu este doritor să participe (la orice grad este capabil) noi nu luăm în considerare lucrul cu el.

„Mă refer la faptul că dacă nu percep o taxă pentru vindecare, atunci banca ar intra în posesia mașinii mele, nu aș putea să cumpăr carburanți spre a merge să vindec, iar fiul meu și cu mine am muri de foame. Nu am cerut ca alții să împărtășească opinia mea, nici nu mi-a păsat dacă alții m-au judecat. Pur și simplu am expus un punct de vedere.”

Bine. Cred că este înțelept să conștientizezi chestiunile reale de autoconservare, de supraviețuire, atunci când vine vorba de a le cere bani altor oameni pentru diverse lucruri. Dacă numai un număr mic de directori de corporație sau de politicieni ar avea această conștientizare de bază, atunci lumea noastră ar putea fi un loc mai omenos.

„Acțiunea de a te îngrijora că îți aduci datorie karmică în acest caz, ar fi ca și acțiunea de a te îngrijora că îți aduci datorie karmică de fiecare dată când calci accidental o furnică.”

Pun pariu că majoritatea furnicilor nu ar fi acord cu tine!

„Nu am știut că GL MIA s-a apucat de Vindecare. Este bine de auzit, și după ce am citit mesajul tău, cred că ești pe cale de descoperi ceva revoluționar; deși ca de obicei, în acest punct se pare că mă depășește cu mult.”

Ceea ce numit noi „vindecare” este de fapt un proces de ajutorare sau asistare a oamenilor în procesul lor propriu de vindecare. Acest proces nu a implicat mereu ceea ce s-ar înțelege prin „vindecare” per se, sau cel puțin nu a avut mereu de a face cu boala. De exemplu am ajutat un om să-și depășească anumite dificultăți pe care le experimenta la exercițiile mentale de Nivel I. Aceasta a fost de la început calea pe care am lucrat spre a dezvolta o tehnică eficientă, și a fost contextul în care am evoluat ca un grup de lucru.

Și nu cred că aceasta te „depășește cu mult”.

„Găsesc interesantă ideea de a vindeca în grup, dar întrucâtva „îmi pun întrebări” cu privire la eficacitatea sau metodologia în cazul grupului tău deoarece nu sunt sigur că o înțeleg prea bine. a) Dacă cineva este deja un vindecător bun, atunci cum ar beneficia el sau cum s-ar mări eficacitatea globală de vindecare, când se creează o „adunare” de vindecători de diferite niveluri inferioare decât al celui mai sus amintit, vindecători care ar putea face greșeli cum ar fi trimiterea din diferite motive a unui tip greșit de energie (motive ca lipsă a concentrării, sau faptul că s-a simțit rău sau mânios în acea zi, însă a trimis oricum energie).”

Aici există două aspecte. Primul este că atunci când ne adunăm ca grup, noi devenim EGL. Nu acționăm individual sau personal decât în faptul că ne adunăm. Cea care lucrează este EGL. Al doilea este că EGL (sau chiar orice „lucrare” în grup care nu presupune EGL) poate genera o încărcătură exponențial mai mare de Lumină Adonai decât o poate face un individ care lucrează singur, indiferent cât ar fi el de avansat.

„b) Nu sunt sigur că înțeleg de ce sugerezi că se poate lucra cu „întregul” pacientului, numai de către un grup de vindecători. Sugerezi asta numai pentru că în acest moment nici unul dintre membrii nu este destul de avansat spre a lucra simultan cu toate părțile pacientului?”

Nu sugeram că „numai” un grup poate lucra cu întreaga persoană. Un individ care lucrează cu MIA poate face la fel. Asta depinde de tehnica folosită nu de numărul de oameni care lucrează.

„c) Sau (ca o continuare la b) din ce motiv un singur vindecător, chiar dacă el nu este avansat, nu s-ar putea ocupa în succesiune de toate părțile? Sigur, ar dura mai mult timp decât lucrul în grup, dar presupun de asemenea că o vindecare așa de completă ca cea pe care o descrii ar trebui să fie făcută în pași secvențiali. De pildă un chirurg nu le dă tuturor celor de la masa de operație un instrument diferit, și apoi spune...bine, număr până la 3 și când ajung la 3 atunci toți vă veți folosi uneltele (bisturiuri, ace de cusut, monitoare cardiace) simultan, și atunci vom termina operația în mai puțin de un minut. Știu că nu lucrați ca grup spre a economisi timp, ci mai degrabă spre a vă ocupa de întregul pacientului, pe cât de mult este posibil, însă partea cu simultaneitatea mă doboară.”

Da, este dificil de înțeles și la fel de dificil de descris cu claritate. În esență, EGL lucrează simultan pe toate nivelurile de ființă ale pacientului, și da, lucrul se întâmplă într-o „secundă” sau mai bine spus timpul nu este un factor de luat în considerație, și depinde numai de perspectiva observatorului. EGL există în afara timpului, așa că lucrul ei în tărâmul temporal poate fi instantaneu.

Crede-mă că atunci când noi am descoperit nivelul de EGL al conștientizării grupului nostru, am rămas foarte surprinși, și a durat câteva luni până ce ne-am învățat cu acest tip de lucrare.

„Acesta este unul dintre lucrurile care mă fac să mă gândesc că modul tău de vindecare pare a fi mult mai complet decât Vindecarea Pranică. Trebuie să spun că o faci să pară foarte simplă, dar am sentimentul că nu este deloc simplă. În Vindecarea Pranică, atunci când o studiezi cu adevărat, începi să-ți dai seama că nu este deloc simplă. Pe lângă faptul că trebuie să înțelegi în detaliu modul în care funcționează corpul energetic, felul în care este nevoie să se lucreze asupra lui, ordinea în care este nevoie să se lucreze asupra lui, și cu ce culori și ce intensități este nevoie să se lucreze asupra lui, deci pe lângă toate acestea trebuie să înțelegi și felul în care ceea ce faci la nivel energetic ajunge să afecțeze corpul fizic într-o vindecare palpabilă. Asta ce înseamnă că trebuie să ai de asemenea o bună înțelegere asupra anatomiei umane, și a felului în care se corelează ea cu corpul energetic. Cu alte cuvinte, pot înțelege cum în anumite cazuri ar putea fi necesar să ai atât cunoașterea unui doctor vestit cât și a unui vindecător esoteric (care lucrează la nivelul corpului energetic). Și când adaugi alte 3 niveluri cum sunt cel astral, mental și akashic..., atunci mă gândesc. UAU (adică pare extrem de complet, dar pare potențial foarte complex, ceea ce mă face să mă întreb care vindecător și la care nivel de spiritualitate ar fi pregătit într-adevăr să folosească acea metodologie de vindecare?)”

Și aici, cele importante pentru munca noastră sunt emergența nivelului de conștientizare a EGL în combinație cu incluziunea ÎP și Sinelui Individual ale pacientului. Noi „individual” nu trebuie să știm nimic, deoarece ÎP și Sinele Individual ale pacientului știu „cu exactitate” ce este „nevoie” să fie făcut cu Lumina, spre a apărea un efect de vindecare. Pentru ei și pentru nivelul de conștientizare a EGL, aceste aspecte nu au nevoie de gândire rațională – ele sunt o chestiune de instinct și de a urma (de fapt a se armoniza cu) Legalitatea.

Una din cele mai mari bariere în stabilirea nivelului de conștientizare a EGL (sau mai bine spus permiterea ca acel nivel de conștientizare să iasă la suprafață) a fost constituită din atașamentele noastre individuale față de nivelul personalizat de gândire, și efectuarea a ceea ce tocmai ai descris. De îndată ce am fost capabili să ne eliberăm colectiv de nevoia noastră de a direcționa personal acțiunea Luminei Adonai, respectiv de luarea personală a deciziilor cu privire la ceea ce este bine să se facă cu ea, a apărut „în mod spontan” EGL.

EGL intră în armonie cu ÎP și Sinele Individual al subiectului și îi asistă pe aceștia, în timp ce ÎP și Individualitatea subiectului direcționează Lumina Adonai unde este nevoie de ea, și în felul în care este nevoie de ea. Cu alte cuvinte, noi accesăm cel mai înalt nivel al capacității de autovindecare a individului.

Atunci când am început să lucrăm „pe post de” EGL ne-a fost dificil să percepem ce făceau EGL, ÎP și Individualitatea cu Lumina Adonai. De fapt, la nivelul personal, mulți dintre noi se simțeau ca spectatori. Ședințele noastre au durat numai câteva minute în timp real, și au trecut într-un fel de confuzie. Însă prin experiența repetată am început să fim capabili să percepem ceea ce se întâmplă, și într-adevăr este FOARTE complex. Acțiunile care sunt efectuate cu Lumina se aseamănă foarte mult cu Vindecarea Pranică, însă la toate cele patru niveluri de ființă ale pacientului.

La nivel personal noi învățăm multe, dar EGL deja „știe”, deoarece ea este capabilă să se armonizeze cu ceea ce „este” și nu are nevoie să se gândească cu privire la ce să facă.

„Am avut impresia că EGL era un grup de oameni care s-au cunoscut pe Internet și care lucrau fiecare acasă la el, însă întreb acum vă adunați împreună spre a crea pozițiile fizice, sau lucrați fiecare din casele voastre în manieră mentală / astrală, spre a afecta condensatorul de fluide fizic aflat într-un loc anume?”

Fizic, ne întindem pe lărgimea întregului continent al Americii de Nord, și lucrăm cu subiecți de pe tot globul, așa că întâlnirea noastră a tuturor într-un singur loc s-a dovedit a nu fi practică. Unul dintre membrii noștri este un homeopat profesional care e interesat în Alchimie. El creează sticlele noastre de Condensator de Fluide la el acasă. Apoi ne întâlnim în ședință ca un grup, și ne proiectăm astralo-mental în casa lui, în locul fizic în care se află Condensatorul de Fluide. Apoi „pe post de” EGL, încărcăm sticla cu Lumină Adonai, croind-o anume pentru pacientul respectiv. Apoi o trimitem respectivului. Această metodă s-a dovedit foarte eficace.

„Întregul aspect alchimic sună fascinant. E prima dată când am auzit de un asemenea lucru. Și mai vorbim de medicamente minune. Îmi pot imagina pacientul primind o sticlă de picături de ochi, plină cu apă cu zahăr (dar încărcată din plin cu energie, influențe astrale și mentale), și fiindu-i-se spus să înghită câte o picătură de trei ori pe zi. Bietul om, nici nu știe ce îl așteaptă!”

De fapt, Condensatorul nostru urmează una dintre rețetele simple ale lui Bardou. Ceai de mușețel, un preparat homeopat din aur, și alcool. Bineînțeles, plus o acumulare FOARTE puternică de Lumină Adonai.

„Asta sună mai mult ca o abordare Reiki, care ia un subiect extrem de complex ca vindecarea energetică, și simplifică foarte mult întregul lucru, prin dorința ca energia să meargă în locul potrivit unde este nevoie de ea.”

Da, cu excepția faptului că noi nu doar dorim. De fapt, avem de-a face cu o Lumină conștientă, și o dăm mai departe „pe mâna” celui mai conștient aspect al pacientului nostru, care „știe” deja lucrul de care are nevoie.

„Găsesc interesant că în Vindecarea Pranică, pe măsură ce progresezi în abilitatea de vindecare, metoda de tratament devine din ce în ce mai complexă, dar când ajungi în punctul de a folosi tehnica mai avansată de vindecare divină, totul cade și devine extrem de simplu însă înfinit mai puternic decât orice ai făcut înainte.”

Asta este interesant. Se pare că GL MIA a făcut acest salt foarte timpuriu, prin emergența EGL. Poate că este un proces similar, însă diferit temporar.

„Lucrând în acest fel, noi nu interferăm în nici un fel cu karma pacientului, nici nu creăm datorii karmice personale pentru membrii individuali ai GL MIA. Doar „sprijinim” și „încurajăm” procesul natural de vindecare al subiectului – și nu căutăm niciodată să îl înlocuim. Noi lucrăm în lăuntru unui sens foarte strict al Legalității.”

„Nu sunt sigur că înțeleg asta. Sugerezi că nu vrei să interferezi în karma subiectului, dar acționezi ca Vindecători, și prin acea definiție trebuie să efectuați o schimbare pozitivă, altfel nu veți vindeca mai nimic. Ceea ce implică interferența în karma subiectului. Sau te-ai referit că nu interferezi negativ în karma subiectului?”

Păi, lasă-mă s-o spun altfel: în loc să interferăm cu karma subiectului, prin interpunerea a ceea ce „noi” „gândim” că este nevoie să fie făcut, noi „ne armonizăm cu” calea karmică a subiectului și „sprijinim” acea cale.

„Dar aici există o întrebare mai mare. Pe de o parte, depuneți un efort mare în a lucra pe fiecare plan și nivel spre a ajuta această persoană, treceți dincolo de orice metodă de vindecare despre care am auzit, pentru a asigura completitudinea tratamentului, și apoi în final, spui că vrei doar să sprijini și să încurajezi procesul „natural” de vindecare al pacientului? Atunci când luăm o pastilă pentru o durere de cap, acel act este pentru mine o scurtătură a procesului „natural” de vindecare. Dacă ar fi să iau o pastilă făcută de voi care a fost îmbibată cu energii din toate planurile de vibrație imaginabile, și pastila îmi vindecă peste noapte cancerul, cum este aceasta doar o încurajare a procesului „natural” de vindecare?”

Fiecare corp are capacitatea de a se vindeca. În loc de a forța acea vindecare, noi sprijinim și încurajăm procesul propriu de vindecare al pacientului, și nu încercăm să-l grăbim spre a se potrivi cu concepția noastră cu privire la cât de rapid ar „trebui” să fie. În această privință, suntem ca și homeopatia care caută de asemenea să sprijine procesul propriu de vindecare al pacientului.

„Mai departe, din moment ce ÎP determină cât de multă vindecare se va efectua, și voi s-ar putea să depuneți în poziunea de vindecare un efort de 5 ori mai mare decât este necesar, asta mi se pare ca un efort de pomană în mare parte. Sau vă consultați în primul rând cu ÎP al subiectului spre a determina cât de mult efort să depuneți?”

Lucrând „pe post de” EGL creăm o mare acumulare de Lumină Adonai. Este la fel de ușor să crem o acumulare FOARTE FOARTE FOARTE mare, ca și cum ar fi să creăm o acumulare mare, așa că timpul nostru nu este de pomană.

„Consider că cel mai valoros concept de până acum în metoda ta de vindecare, este că ea lucrează cu cauza rădăcină a problemei căreia trebuie să i se facă față. La început pare destul de simplu, dar am impresia că a găsi cauza rădăcină spre a începe, nu este deloc simplu. Care este procesul prin care ar trebui să se treacă spre a înțelege într-adevăr cauza rădăcină a bolii pacientului?”

Deși acesta nu este un aspect pentru noi „personal”, atunci când lucrăm pe post de EGL, calea spre a discerne o cauză rădăcină a oricărui lucru (inclusiv boala) este prin percepția directă a semnificației esențiale. Cu alte cuvinte, prin dezvoltarea puterii de percepție. Ceea ce bineînțeles, nu are nimic de a face cu înțelegerea intelectuală și cu studiul cărților.

„Ceea ce aduce întrebarea despre cum ai putea începe să știi ce să prescrii pe post de tratament.”

Cu metoda noastră, GL MIA nu prescrie nimic. Deși presupun că tehnic vorbind, faptul că punem pacientul nostru să ingereze Condensatorul de Fluide ar putea fi considerat prescriere de medicament.

Toate cele bune,

Rawn Clark 12 Aprilie 2004

De ce se spune despre emoții că sunt ilogice?

„În descrierea ta dată lui Netzach din „Proiectul meditația opt temple”, îl descrii ca fiind „tărâmul înăuntrul căruia arhetipurile emoționale universale se intersectează cu exprimarea personală. Această intersectare este pre-rațională. Ea are loc la un nivel imediat, spontan, ilogic, experimental.” Înțeleg că analizarea logică a unei emoții nu se poate apropia niciodată de re-crearea acelei emoții, și știu că oameni diferiți pot răspunde la același mediu prin emoții diferite, datorită caracteristicilor psihicului lor, însă mecanismele care cauzează emoțiile par destul de logice și de consistente. De pildă bazându-mă pe trăsăturile faciale arătate de o altă persoană, le-aș putea „bate în cuie” ca reprezentând un anumit arhetip sau colecție de arhetipuri, și bazându-mă pe felul în care mă percep pe mine, creez să evit sau creez o relație cu persoana respectivă, bazându-mă pe felul în care percep că cele două arhetipuri relaționează între ele. Chiar dacă această relație ar putea fi destul de complexă și bazată pe experiență anterioară, fiind dată destul de multă introspecție încă se pare că ar putea fi produsă o descriere clară, logică a relației, cu toate că acea descriere ar fi numai o fotografie a dezvoltării continue a relației. Bineînțeles, acesta este un exemplu al rațiunii care intervine după ce s-au petrecut evenimentele, dar cred că faptul că poate fi descrisă așa, arată acțiunea unui mecanism logic, chiar dacă uneori el este obtuz.”

Ai putea fi capabil să raționalizezi „cu privire la” emoții, și deseori cu un rezultat bun, dar „experiența imediată” a emoției nu implică intelectul rațional. După „experiența” directă a emoțiilor, intelectul rațional poate analiza și răspunde emoției, dar nu poate „experimenta” emoția, nu poate „simți” emoția. Ceea ce „poate” face este să înțeleagă emoția, să răspundă la emoție și să dicteze exprimarea emoției. Dar repet, rațiunea nu joacă nici un rol în „experiența” directă imediată a emoției. Aceasta este „percepția directă a semnificației emoționale”, prin care se poate percepe de asemenea semnificația esențială informativă și subiacentă, dar percepția este „indirectă”. În cea mai mare parte noi suntem inconștienți de această percepție „directă” a semnificației emoționale. Ritualul de meditație Netzach se referă la expunerea intenționată față de această

percepție „directă” a semnificației emoționale, prin examinarea îndeaproape a experienței imediate de interacțiune cu arhetipurile antropomorfizate.

Acest rezultat se poate obține mai puțin dramatic prin simpla meditație și observare a sinelui. Trebuie să-ți concentrezi atenția în interior într-atât de bine încât să fii conștient de nașterea unei emoții „pe măsură ce ea se naște”. Prin acest fel de observare de sine microscopică, vei ajunge să știi, prin „experiență” directă personală, foarte multe despre mecanismele percepției.

Toate cele bune,

Rawn Clark 10 Aprilie 2004

Așteptarea / nădăjduirea unui lucru în raport cu standardele spre care să tinzi

„În opinia ta, crezi că a citi despre rezultatele unui anumit exercițiu (chiar unul care nu e magic) și nădăjduirea lor, sunt de ajutor în practică? Sau dăunătoare? Sau irelevante? M-am gândit la asta mai devreme, și nu am ajuns la un răspuns final, pe de o parte, ar trebui să știm rezultatele așteptate ale oricărui lucru îl practicăm, altfel ne împiedicăm doar în întuneric și putem să ne rănim. Pe de altă parte, din proprie experiență, dacă citesc despre rezultatele așteptate dintr-un exercițiu, le nădăjduiesc și eu, și doresc să le experimentez cât de rapid posibil (spre a le verifica) și dintr-un oarece motiv intuiesc că această dorință este de fapt foarte dăunătoare progresului meu.”

Crearea așteptărilor bazate pe informații poate fi într-adevăr dăunătoare, în sensul că lucrul cu respectiva nădăjduire va da formă rezultatului tău și astfel îl va limita. Însă acțiunea de a citi despre „scopul” unui exercițiu sau despre ceea ce va „rezulta” din efectuarea exercițiului, nu trebuie să te ducă spre a „aștepta” anumite rezultate. Ci, ai putea să le privești ca standarde la care trebuie să ajungi pentru a fi stăpânit cu succes exercițiul. Tinderea spre un standard este diferită de a nădăjdui, iar faptul dacă tratezi informația ca pe un standard spre care trebuie să tinzi, sau ca pe o așteptare a unui lucru, este în întregime o chestiune de alegere. Cu alte cuvinte, poți alege să „nu” permiți informației despre exercițiu să te afecteze ca o așteptare a unui ceva, ci să te deschizi să experimentezi pe de-a-ntregul ceea ce „este”, în momentul respectiv.

Toate cele bune,

Rawn Clark 11 Aprilie 2004

Întrebări despre Sinele Superioare

„În primul rând, ai afirmat că Sinele Superioare își proiectează [adică emană] și își condensează conștientizarea întru Sinele Individuale, care locuiesc în tărâmul spațiotemporal, care rezultă din procesul de proiectare. Presupun că fiecare Sine Superior efectuează această proiectare de unul singur (Cealaltă alternativă nu ar aduce nici o diferență între Kether și acea Adunare de Sine Superioare acționând ca unul, eliminând întrucâtva nevoia pentru existența Sinelor Superioare).”

Păi, da și nu, nu este chiar așa de simplu. Fiecare Sine Superior este responsabil, să zicem așa, pentru Indivizii [corpurile mentale] pe care îi proiectează, și fiecare dintre Indivizii proiectați este un aspect al unui Sine Superior anume. Însă Sinele Superioare există în tărâmul etern non-secvențial. Ceea ce înseamnă că, chiar dacă proiecțiile lor experimentează separarea, Sinele Superioare însele (pe lângă experimentarea separării „prin” proiecțiile lor Individuale) experimentează împreună, caracter comun și o conștientizare integrată care este infinită și care include Kether / Unitatea. Așa că a spune că Sinele Superioare sunt doar un lucru sau doar un nivel de conștientizare, este o subestimare a infinității de înglobare / cuprindere a conștientizării lor.

„Așa că, dacă fiecare Sine Superior efectuează proiectarea individual, și fiecare proiectare rezultă în crearea unui univers spațiotemporal, cum se face că tărâmul spațiotemporal întru care coboară toate Sinele Individuale, este același (cel pe care noi toți îl locuim acum)?”

Întreg numărul infinit de proiectări efectuate de numărul infinit de Sine Superioare, cauzează „un” univers spațiotemporal. Așa cum spuneam, toate Sinele Superioare sunt la fel de interconectare pe cât sunt de distincte. Lucrarea lor este o muncă de grup sau una colectivă.

„În al doilea rând, prin principiul corespondenței, ar fi capabilă o persoană foarte avansată să imite mental procesul creației? Adică, ar fi capabilă acea persoană să proiecteze din ea Sine Superioare noi (nu Sine care iau ființă din Kether sau din propriul Sine Superior / Sine Individual, ci care apar din Sinele Personal), determinând aceste Sine Superioare să proiecteze Sine Individuale într-un nou tărâm spațiotemporal (creat din nivelul mental / înlăuntrul nivelului mental al acelei persoane), care să se manifeste ca Sine Personale autonome, în acea lume fizică nouă? Acele Persoane vor exista într-un nivel de spațiu-timp aflat dedesubtul celui în care există persoana creatoare, așa că din perspectiva lor, acea

persoană creatoare va fi infinită. Esențialmente, este un proces prin care crezi un nou Copac al Vieții înlăuntrul tău, folosind Malkuth al copacului principal, pe post de Kether al noului copac.”

Un individ nu poate crea un Sine Superior. Singura entitate care poate crea un Sine Superior este Unicul Sine sau Unitatea. Așa că atunci când un magician dorește să creeze așa cum sugerezi tu, un corp mental etern care se va condensa apoi la nivelul fizicului, el trebuie să-și unească mai întâi conștientizarea cu Unitatea. Bineînțeles, asta înseamnă că acțiunile magului nu mai sunt „personale” și „vrerea” de a crea un corp mental etern nu mai este o parte a ecuației.

„Referitor la întrebarea despre un individ care creează un sine superior, s-ar putea afirma că elementarii (spre deosebire de elementari care ar fi separați de mag), familiarii și homunculi ocupă aceeași nișă în microcosmul magicianului, pe care o ocupă un sine superior în macrocosmul divinității?”

O metaforă mai clară ar fi că un elemental ar fi asemănător unui sine Individual (corp mental temporal) proiectat de un Sine Superior (magul).

Toate cele bune,

Rawn Clark 14 Aprilie 2004

Ce este Frumusețea?

„Ce este frumusețea? (Este ea echilibru plus armonie?)”

Recomand această întrebare ca subiect pentru o meditație bună sau o serie de meditații. Spre a-ți ajuta meditațiile, iată gândurile mele despre acest subiect.

Sunt sigur că ești obișnuit cu proverbul „Frumusețea stă în ochii celui care privește.” Acest proverb este foarte înțelept; el are două niveluri diferite ale adevărului.

La suprafață, el înseamnă că Frumusețea este o „interacțiune” între cel care percepe și ceea ce este perceput. Cu alte cuvinte Frumusețea este ușor diferită pentru fiecare persoană. Ceea ce eu găsesc a fi Frumos tu poate că nu vei găsi a fi Frumos, și invers. Dar acest nivel al Frumuseții este emoțional, și are de a face cu preferința și experiența personală. De exemplu un contur „îți” apare ca fiind Frumos deoarece forma lui te satisface la nivel emoțional, te bine dispune și incită un răspuns emoțional de apreciere, fericire etc, care declanșează cu toatele schimbări psihologice. Asta este ceea ce înțeleg eu prin interacțiune între cel care percepe și ceea ce este perceput.

La acest nivel, Frumusețea depinde mai mult de plăcerile și neplăcerile celui care percepe, decât de lucrul perceput în sine, în ceea ce privește calitățile universale cum ar fi echilibrul sau armonia.

Nivelul mai adânc al înțeleșului din afirmația „Frumusețea stă în ochii celui care privește”, este revelat luându-se în considerare una dintre afirmațiile lui Paul Case (Tiphareth care înseamnă „Frumusețe” în limba ebraică): „În toate lucrurile, mari și mici, eu văd Frumusețea exprimării divine.”

Aici, Frumusețea este descrisă ca o „exprimare” divină. Aceasta este „semnificația esențială” pe care fiecare lucru „o exprimă” prin forma sa (caracterul / calitatea lui de a fi acel lucru (en. thing-ness)). Atunci când este percepută direct „printr-o” formă, semnificația esențială are același efect asupra celui care o percepe, ca și cel pe care îl are percepția mundană a Frumuseții. Percepția directă a semnificației esențiale te atinge pe „toate” nivelurile – îți ridică gândurile și emoțiile și stimulează răspunsul de apreciere, fericire etc. Chiar dacă ea necesită detașare emoțională, percepția „directă” a semnificației esențiale nu este doar observare pasivă – este o „experiență” iar tu devii una cu acea cantitate de semnificație esențială.

Însă stă la îndemâna celui care percepe să perceapă „direct” semnificația esențială și în acel sens, puterea de a percepe Frumusețea exprimată prin „toate” lucrurile stă „în ochii celui care privește”.

Atunci când percepem ceva (nu trebuie să fie neapărat un lucru concret, fizic – poate fi o idee, emoție, senzație etc) pe care „la nivel emoțional” îl simțim a fi Frumos, noi simțim asta deoarece semnificația esențială pe care o exprimă acea formă, apare într-o formă prin care noi „personal” o putem percepe mai prompt.

Motivul este că filtrele „personale” de percepție prin care vedem lucrurile la nivel mundan, sunt în armonie mai mare cu „respectiva” formă și așadar putem intra și noi în armonie cu semnificația esențială pe care o exprimă acea formă. În ochii „noștri”, forma este cea care intră în armonie cu semnificația ei esențială și așadar putem percepe mai clar acea semnificație esențială.

În mod normal, noi „nu” vedem Frumusețea exprimării divine (adică semnificația ei esențială) în „toate” lucrurile, mari și mici. Dar atunci când percepem „direct” semnificația esențială în „toate” lucrurile, descoperim că formele „tuturor” lucrurilor se armonizează cu semnificațiile lor esențiale. Cu alte cuvinte, Frumusețea este, la propriu, peste tot în jurul nostru și peste tot înlăuntrul nostru. Avem nevoie doar să o vedem.

„La ce este folositor să mâncăm, să bem, să respirăm frumusețe? Cum se manifestă / concretizează înăuntrul nostru și înafara noastră în viața de zi cu zi, atunci când lucrăm cu ea? (În exercițiul „respirația prin pori a frumuseții” ai scris, „De fapt, poți inspira și expira continuu universul Înfrumusețat, și să crezi o relație de rezonanță între tine și împrejurimile tale. Folosind această tehnică, este de asemenea posibil să afectezi balonul temporal care-ți înconjoară conștiința. În esență, asta Înfrumusețează viitorul imediat și dispersează orice „rezistență” din calea ta.”

La nivel mundan, atunci când percepem ceva pe care-l „simțim” a fi Frumos, înseamnă că percepem „mai mult” din semnificația sa esențială (exprimarea sa divină) decât am percepe într-un lucru pe care-l „simțim” a fi urât. Semnificația esențială ne hrănește (acesta este principiul Divin al Apei, sau Atot-Iubirea) și unul dintre felurile prin care primim acea hrană, este prin „percepție” mentală, astrală și emoțională. În majoritatea percepțiilor noastre, semnificația esențială este minimalizată de filtrele noastre „personale” de percepție, dar atunci când percepem Frumusețea, percepem o cantitate mai mare a acestei semnificații esențiale hrănitoare sau exprimării divine. Suntem afectați de aceste percepții într-un grad mai mare decât am fi afectați de percepția unui lucru „urât”. Astfel percepția mundană a Frumuseții este hrănitoare în mod special.

Atunci când bem „intenționat” semnificația esențială din cupa Frumuseții, acest efect este amplificat și mai mult, deoarece este o acțiune intenționată și conștientă. Ne concentrăm asupra Frumuseții și asupra „sentimentelor” pe care percepția ei le generează înăuntrul nostru, și așadar îi extindem efectul asupra noastră și ne amplificăm hrănirea. Și la fel ca în respirația magică a lui Bardon, putem „inspira” conștient acea semnificație esențială Frumoasă. Asta este ceea ce înseamnă pentru mine „a o respira”.

„Toată” percepția semnificației esențiale ne hrănește mental, astral și fizic. Adică „toată” percepția ne hrănește – fiecare utilizare a simțurilor noastre mentale, astrale și fizice ne hrănește. Prin „hrănit bine” mă refer că suntem în armonie cu viața și cu noi înșine. Cu alte cuvinte, noi exprimăm mai clar semnificația „noastră” esențială. Atunci întrebarea devine una cu privire la cât de „bine” hrăniți suntem.

Dacă tot ceea ce facem este să percepem „neintenționat” și „fără concentrare” atunci avem o dietă de semnificație esențială, ca și cum am merge la McDonalds pentru fiecare masă. Dacă ne înconjurăm în Frumusețe și o percepem tot timpul, atunci suntem destul de bine hrăniți. Dacă la aceasta adăugăm și factorul de inspirație intenționată și prelungită a Frumuseții pe care o percepem, atunci suntem foarte bine hrăniți.

Putem să o cuantificăm astfel:

- 1) Percepția mundană, neintenționată. Abia că menține trupul, sufletul și spiritul.
- 2) Percepția mundană, neintenționată a Frumuseții. Stimulează pentru scurt timp trupul, sufletul și spiritul.
- 3) Percepția mundană „intenționată” a Frumuseții. Hrănește pentru scurt timp trupul, sufletul și spiritul, și are un efect temporal de armonizare.
- 4) Inspirarea intenționată a Frumuseții. Hrănește trupul, sufletul și spiritul, și are un efect prelungit de armonizare.
- 5) Percepția directă a semnificației esențiale prin lucruri externe. Hrănește mult trupul, sufletul și spiritul, și le transformă pentru scurt timp.
- 6) Percepția directă a propriei semnificații esențiale (și cea a „tuturor” lucrurilor mari și mici). Transformă permanent trupul, sufletul și spiritul.

„Face ea mai ușoară realizarea echilibrului magic? Este bună pentru sănătate? Este bună pentru transformare personală?”

Da. Orice percepție a semnificației esențiale îl schimbă într-un anumit grad pe cel care percepe. Îl face mai mult, sau mai diferit de ceea ce a fost înaintea percepției. Cu cât este mai mare claritatea (id est caracterul direct) acelei percepții, cu atât mai mult va fi afectat de semnificația esențială cel care percepe, și în consecință, transformarea dinăuntrul lui va fi mai mare. Percepția „directă” a semnificației esențiale îl transformă imediat și puternic pe cel care percepe. Din moment ce semnificația esențială este „exprimarea divină”, transformarea prin care trece cel care percepe, îi aduce un beneficiu direct asupra evoluției și creșterii lui.

Acesta sunt în mod special adevărate atunci când cineva este capabil să-și perceapă „propria” semnificație esențială. Adică, momentul în care acel cineva „își experimentează” propria semnificație esențială în toată Frumusețea ei. Spun asta deoarece a percepe direct semnificația esențială înseamnă să o „experimentezi” și să „fii” ea.

Un lucru la care cred că am făcut doar aluzie în „Inspirarea Frumuseții” este că Frumusețea (și orice semnificație esențială de altfel) poate să fie acumulată, la fel ca Energia Vitală, Elementele, Fluidele, Luminile etc. De exemplu prin respirația magică a Frumuseții, putem reține Frumusețea în timpul fiecărei expirații, și în acel fel putem construi o acumulare de Frumusețe. O poți cauza să devină radiantă, și în acel fel să îți afecteze împrejurimile. Mai mult, poți proiecta o astfel de acumulare și poți umple un obiect extern cu ea. Pe scurt, poți lucra cu semnificația esențială în exact același fel cum a dat Bardon instrucțiuni cu privire la Energia Vitală, elemente, Fluide, Lumini, etc.

Acesta este, bineînțeles, subiectul următoarei mele cărți, și magia care aparține Împăratului.

Oricum, sper că pălăvrăgeala mea ți-a oferit fructe pentru meditațiile tale.

Toate cele bune,

Îmbunătățirea calității practicii

La începutul săptămânii trecute i-am promis lui T. că voi împărtăși câteva idei la care am lucrat, cu privire la încercarea de îmbunătățire a calității practicii. Principiul abstract subiacent acestei probleme, și nume calitate x cantitate = succes, s-a dovedit un subiect care a dat semințe fructuoase pentru reflecție.

Cel mai bine este să considerat cele ce urmează, pe post de „lucrare în progres”. Reprezintă abordarea mea unic de lentă față de Bardon, și inexperiența mea legată de aceste aspecte, plus câteva idei pe care le-am împrumutat de la Rawn Clark, Bill Misteles și alții. Sper că anumite bucățele din ele se vor dovedi folositoare.

CALITATEA

Calitatea poate fi percepută și experimentată pe cel puțin pe două niveluri.

1. Execuția actuală a exercițiilor însele, împreună cu factorii psihologici care joacă un rol în ea, și
2. „Contextul” în care sunt efectuate exercițiile.

Calitatea execuției

Așa cum este indicat de Rawn, în mod ideal se pune accent pe ambele aspecte ale practicii (cantitate și calitate) și astfel poate apărea progresul stabil.

Însă anumiți practicanți sunt mai constrânși de partea „cantitativă” a ecuației, parte dependentă de timp. Spre a compensa acest dezavantaj, o cale de a menține progresul ar fi să se acorde o atenție și un accent deosebit asupra aspectului calitativ.

Având aceasta în minte, am încercat să mă gândesc la căi în care elevul obișnuit al lui Bardon, inclusiv eu, își poate îmbunătăți calitatea antrenamentului, și să devină mai conștient de orice obiceiuri inconștiente sau blocaje inconștiente care ar putea submina calitatea practicii, fără ca el să știe.

Un model pe care-l împrumut de la Bill este următorul:

Spre a obține cel mai mult dintr-un exercițiu, trebuie să fie implicate toate cele patru niveluri ale noastre, în felul următor:

1. Akashic – convingerea pură că întrupezi deja puterea pe care o reprezintă trăsăturile exercițiului
2. Mental – concentrează-ți mintea exclusiv asupra sarcinii aflate la îndemână, nu-ți pierde șirul gândurilor
3. Astral – întrupează sentimente pozitive cu privire la exercițiu și cu privire la ceea ce încerci să realizezi, și nu trece doar prin mișcări
4. Fizic – menține conștientizarea asupra senzațiilor fizice (dacă este potrivit pentru exercițiu) care însoțesc aspectele asupra cărora lucrezi

Alți factori care ar putea afecta calitatea:

- înțelegerea conceptuală
- concentrarea / focalizarea
- echilibrul elemental
- nivelurile energetice / vioiciunea energetică
- calmul / centrarea emoțională
- relaxarea fizică
- pregătirea dinaintea exercițiului
- ținerea unor consemnări bune / ținerea unui jurnal
- nutriția creierului / dieta / biochimia / eficiența neuronală
- amintirea împluternicită

1. Înțelegerea conceptuală – Rawn se ocupă minunat de acest aspect. Dacă nu reușești să înțelegi corect tehnica unui exercițiu, atunci nici o cantitate de practică nu va aduce rezultatele spre care tinzi.

2. Concentrarea / focalizarea – ca și componentă cheie a Nivelului I, întrucât după ce ai ajuns la Nivelul II, asta nu ar trebui să mai fie o problemă. „Energia urmează gândul”, și exercițiile atât de delicate ca ale lui Bardon necesită întreaga ta atenție. Alții s-ar putea să nu fie de acord, însă cred că 5 minute de exercițiu efectuate în fiecare zi cu concentrare deplină, te vor duce mai departe decât 20 de minute în care-ți pierzi mult șirul gândurilor.

3. Echilibrul elemental – Rawn se ocupă extensiv de acest subiect, eu l-am inclus doar pentru completitudine.

4. Nivelurile energetice / vioiciunea energetică – se referă la faptul de a dormi destul și la modul de a-ți face destul timp pentru exerciții. Dacă ești obosit fizic sau mental până în momentul când ajungi să faci exercițiul, atunci este improbabil să ajungi prea departe sau să menții disciplina.

5. Calmul / centrarea emoțională – dacă exercițiile tale sunt efectuate spre finalul zilei, după serviciu, atunci trebuie să găsești o cale să te deconectezi și să te eliberezi de orice aspecte emoționale care ar putea să se joace cu mintea ta, altminteri concentrarea va avea de suferit.

6. Relaxarea fizică – joacă un rol la punctul 5, dar este de asemenea o abilitate cheie pe care Bardon a ratat să o accentueze, însă Rawn a acoperit această scăpare. Când te relaxezi adânc, se deschide ușa către subconștient, și orice exercițiu efectuat într-o stare de relaxare adâncă este mai probabil să fie învățat mai repede decât dacă ar fi efectuat într-o stare de tensiune, și este mai probabil să devină astfel o a doua natură mai repede.

7. Pregătirea dinaintea exercițiului – în loc de a sări direct în exercițiu, o mică recapitulare servește la focalizarea minții și la plasarea omului întru starea mentală potrivită.

8. Ținerea unor consemnări bune / ținerea unui jurnal – atât Rawn cât și Bardon pun accent pe asta, în general vorbește pentru el însuși, deoarece având consemnări bune îți poți urmări progresul și dacă este nevoie, te poți întoarce pe propriile urme și să vezi unde ai greșit. De asemenea este o afirmație că îți iei antrenamentul în serios, și că va lua timp și practică spre a progresa.

9. Nutriția creierului / dieta / biochimia / eficiența neuronală – creierul este unealta minții, și este optim să-l menții în stare de bună funcționare. Un act de gândire intensă solicită un aport mai mare de proteine pentru a fi efectuate conexiuni neuronale adiționale, așa că ajută și o dietă corespunzătoare. De asemenea, eu cred că creierul folosește până la 80% din cerințele de oxigen ale trupului – așa că va ajuta de asemenea și o cameră bine ventilată. Nu sunt un mare fan al suplimentelor sintetici, însă acizii grași omega 3 s-au dovedit a îmbunătăți rata atenției; dat fiind că creierul este alcătuit din lipide, un deficit în dietă va afecta concentrarea. De asemenea ar putea ajuta și suplimentele cercetate și sigure din plante cum ar fi Gingko Biloba, Ginseng siberian. Bardon recomandă de asemenea un regim zilnic de flexări, așa că este probabil recursul la exerciții gen yoga. Unul din regimurile de exerciții care-mi plac sunt cele 5 rituri tibetane. Ele sunt menționate în multe locuri, însă ritul 1 oferă beneficii despre care majoritatea nu au habar. Lipsa de mișcare circulară a corpului duce la deteriorarea funcțiilor neuronale ale creierului (ceva ce are de-a face cu câmpul electromagnetic care înconjoară pământul) – fiind poate unul dintre motivele pentru care copiii se rotesc instinctiv pe terenul de joacă. Pe măsură ce îmbătrânim, efectuăm rareori actul de a ne roti – ritul 1 depășește această problemă.

10. Amintirea împluternicită – Rawn și emc acoperă extensiv acest subiect, menționat aici pentru completitudine.

Antrenamentul practic, spre deosebire de studiile teoretice necesită menținerea unor trăsături de caracter adiționale, ceea ce atinge subiectul Oglinzilor Sufletului. Însă accentul pus de Bardon pare să fie mai întâi acela de a îndepărta majoritatea trăsăturilor oglinzii negative a sufletului. Acesta este un aspect preliminar vital la munca de Nivelul III. Însă eu îmi mențin afirmația că anumite trăsături de caracter pozitive sunt necesare spre a ajunge actualmente la Nivelul III. Fără ele, acel grad de succes se poate dovedi evaziv, sau poate dura mai mult decât este nevoie spre a se ajunge la el.

Bardon a ridicat chestiunea a patru trăsături fundamentale și anume: Cunoașterea, Voința, Curajul și Tăcerea. Din cele patru, găsesc Tăcerea a fi cea mai interesantă, însă pentru subiectul de acum Cunoașterea trebuie să includă și auto-cunoașterea, inclusiv cunoașterea trăsăturilor de caracter pozitive de care este nevoie spre a realiza succesul spre care se tinde.

Urmează câteva idei referitoare la aceste trăsături.

Posibili factori psihologici:

- conștientizarea de sine / deprinderea subtilităților din forma exercițiului
- larvele
- răbdarea / așteptările înspre ceva
- acceptarea de sine
- dorința și acceptarea
- maturitatea
- orientarea scopurilor pe termen scurt
- entuziasmul
- evitarea multiplicității
- consecvența - setul de rutină / organizarea
- convingerea / credința în sine
- controlul egoului
- disciplina
- încrederea în sine
- perseverența
- curajul

1. Conștientizarea de sine – dacă un exercițiu nu îți iese sau nu reușești să te apropii corect de antrenament, atunci ai nevoie să fii suficient de conștient de tine, spre a observa ceea ce faci greșit, și să corectezi greșeala. Încăpățănarea și bazarea doar pe puterea voinței s-ar putea să nu rezolve problema.

2. Larvele – în loc de a fi o trăsătură pozitivă, ea este una negativă, însă merită să fie menționată spre a evita problemele viitoare. Bardon nu le menționează decât târziu în III, însă dacă în mintea elevului există anumite larve apreciable, atunci exercițiile de vizualizare de la Nivelurile II și III, sunt doar probabile să le înrăutățească. Larvele ar trebui să apară în lucrul cu Oglinzile Sufletului, însă poate că ar trebui să le fie acordată atenția cuvenită, înainte de a termina nivelul I.

3. Răbdarea / așteptările înspre ceva – nimic nu distruge calitatea unui exercițiu mai mult decât nerăbdarea. Fie că așteptările tale sunt prea înalte și nerealiste (din privința timpului), sau o lipsă de sinceritate față de sine, respectiv o lipsă de acceptare de sine, te face să refuzi să accepți adevărul tău punct de pornire. Nerăbdarea împiedică faptul de a fi pe de-a-ntregul implicați în moment, subtilitățile sunt ratate și progresul este încetinit.

4. Acceptarea de sine – pentru mine, această calitate trece cu un pas dincolo de sinceritatea față de sine, și implică să accepți pe de-a-ntregul și să integrezi psihologic ceea ce găsești în tine. Ea servește ca fundația pe care va fi construit progresul.

5. Dorința și acceptarea – având în vedere marea cantitate de muncă implicată, e într-adevăr nevoie să vrei să reușești în exercițiile lui Bardon. Poate mai subtil, ai nevoie de asemenea să „accepti” acel succes, un consimțământ de a accepta „produsul” antrenamentului. Dacă o parte a psihicului tău se teme de reușită, atunci sabotajul inconștient îți va submina antrenamentul și calitatea va scădea, gradual ori intermitent.
6. Maturitatea – dincolo de un „consimțământ” de a accepta rezultatele antrenamentului, se află maturitatea de a „mânui” actualmente rezultatele antrenamentului. Lucrul cu Oglinzile Sufletului ar putea ajuta acest proces, deseori viața însăși fiind cea mai bună școală în locul antrenamentului magic. Secțiunea pe care am inclus-o mai târziu, despre aspectul contextului, este o reflectare a încercărilor mele de a-mi clarifica propriile niveluri de maturitate.
7. Orientarea scopurilor pe termen scurt – contrară așteptărilor nerealiste, o anumită măsură a așteptărilor definite de timp servește ca imbold. Ea ar trebui să fie sensibilă, definită în termenii exercițiului specific, a cantității de timp pe care cineva o poate dedica practicii etc. Mai mult, ea nu se referă la succes sau la nereușită într-o limită prescrisă de timp, ci este un ghid spre a canaliza propria energie emoțională. Este important să rămâi flexibil.
8. Entuziasmul – nu ar trebui trecută cu privirea bucuria așteptării fiecărei ședințe de antrenament deci a senzației de abia aștept antrenamentul. Nu vrei să îl transformi într-o sarcină supărătoare, mai ales dacă va fi o practică de viață. Entuziasmul apare uneori din satisfacția emoțională pe termen scurt. Aspirațiile pe termen lung sunt bune, dar ai nevoie cel puțin de o acțiune de urmat care să ofere rezultate tangibile într-o durată scurtă de timp.
9. Evitarea multiplicității – o mare problemă de a mea – cea că sunt interesat de prea multe lucruri și încerc să mă concentrez simultan asupra tuturor. Prea multe focare ale atenției îți despart atenția și voința, și îți lasă energia emoțională împrăștiată de-a lungul prea multor câmpuri de activitate. Rezultatul este prea puțin progres în oricare dintre domenii. Același tip de atenție care este cerută de minte trebuie să fie de asemenea o trăsătură a focalizării emoționale.
10. Consecvența – oricare ar fi potențialul latent al unui om, sau beneficiile pe care i le-ar putea aduce un exercițiu, acele rezultate nu vor apărea curând fără consistența în practică. Ea nu este la fel ca și disciplina sau persistența, ci este o trăsătură de caracter către exercițiile însele. Diferența este subtilă dar merită să fie amintită.
11. Setul de rutină / organizarea – dacă ești ca mine, atunci fără a avea o rutină fixă decisă dinainte, există întotdeauna multe alte lucruri care se întâmplă și care-ți solicită atenția. Nu există nici un motiv de a face antrenamentul mai dificil decât este deja.
12. Convingerea / credința în sine – dintre toate calitățile care par să joace un rol în obținerea succesului, cred că aceasta este poate cea mai importantă. Indiferent ce obstacole îți apar în față, indiferent de cât de multe greutăți și-ar putea arunca viața, o convingere tare și fermă se va dovedi a fi fundația tuturor celorlalte trăsături personale. Fără ea, calitățile de putere a voinței, disciplină, persistență, sunt subminate din interior. Dezvoltarea unei convingeri ferme că vei reuși în antrenament, este un pas crucial.
13. Controlul egoului – egoul tinde să ceară satisfacție acum, chiar dacă așteptarea unui timp oferă prospectul unei răsplătiri chiar și mai mari. Menținerea lui în șah este vitală, deși nu cred că este necesară și lupta cu el. Poate că este mai bună o persuasiune care nu va accepta „nu”.
14. Disciplina – în prezent ea s-ar putea să fie subiectul meu preferat de meditație. Mulți oameni au un punct de vedere destul de opus față de disciplină decât este al meu, și anume că ea ar fi o muncă întrucâtva grea. Eu cred că asta este o abordare greșită și nu va face decât să submineze practica. Eu tind să definesc disciplina ca menținerea veșnică a conexiunii cu scopul sau țelul pe care-l ai, atât conștient cât și subconștient. În acest fel, disciplina nu este un ceva pe care-l facem împotriva dorințelor noastre, ci ea apare pur și simplu natural, este ceea ce vrem să facem. Dacă scopul nostru a fost ales bine, și îl menținem în mod natural la suprafața minții noastre, atunci abia vom aștepta să practicăm, și nu se va întâmpla opusul. De asemenea este importantă și legătura subconștientă, întrucât acțiunea solitară de a face lucrurile devine un efort dacă avem credințe conflictuale cu privire la o activitate – însă pe acestea le va rezolva lucrul cu oglinzile sufletului.
15. Încrederea în sine – aceasta vine din ceea ce faci și este cumulativă.
16. Perseverența – este destul de clară, numărul de rezultate crește doar în decursul timpului. Îmi place să mă gândesc la trăsăturile apei într-un vas, apă care se revarsă odată ce a trecut de un anumit nivel de acumulare, dar înainte de asta nu se mișcă. În cazul lor la suprafață, nu pare să se întâmple nimic, până ce nu apare curgerea. Similar, uneori numai perseverența aduce rezultatele.
17. Curajul – uneori este nevoie de mult curaj să privești înlăuntrul tău, și să-ți confrunți demonii și defectele interioare.

Calitatea definită de context

Aceasta este o arie asupra căreia am petrecut destul de mult timp de când l-am descoperit pe Bardon – și anume aria de a-mi defini contextul în care realizez antrenamentul. În ciuda faptului că am petrecut mulți ani căutând un sistem sigur și comprehensiv cum este IIIH al lui Bardon, aceasta a rămas o arie despre care am simțit intuitiv că avea nevoie de mai multă atenție, înainte de a mări intensitatea antrenamentului practic.

Aceasta nu constituie o parte a antrenamentului Hermetic al lui Bardon, și cu siguranță nu promovează un progres rapid prin nivelurile IIIH, însă atinge aspecte importante ale maturității și motivației. Din acel motiv, am inclus-o aici. Îmi permite să adaug calitate antrenamentului meu, într-o măsură oarecum mai largă decât cea discutată anterior.

Felul în care un om abordează aceste subiecte este o chestiune foarte personală, și specifică fiecărui individ. Cu toate acestea, am descoperit în decursul timpului anumite „sintagme” mentale pe care le-am găsit folositoare în acest aspect al

lucrurilor. Poate că pe măsură ce progrez nu voi mai avea nevoie de ele sau le voi înlocui cu altceva, dar pentru moment găsesc că ele sunt valoroase.

Adăugarea contextului la antrenamentul unui om poate fi de ajutor, prin definirea următoarelor:

1. Idealul Spiritual
2. Idealul Personal (pe termen lung)
3. Idealul Curent de sine

1. Idealul Spiritual – folosesc această sintagmă spre a defini cea mai înaltă și mai nobilă reflecție a spiritualității față de care pot reacționa la nivel personal. Ciudat, nu mă refer prin acesta la Dumnezeu, sau la orice referire fățișă la Dumnezeu, ci la „valorile” spirituale prezentate într-o formă care mă atinge personal, sau la un nivel emoțional, mental și inspirațional. Este încercarea mea de mă conecta la conștiința proprie, o unitate de măsură spre a-mi judeca motivațiile și comportamentul.

2. Idealul Personal – dat fiind că Hermetismul este o muncă de viață și că el continuă de-a lungul vieților, am încercat să definesc cel mai înalt ideal personal spre care pot aspira în momentul prezent. El depășește ceea ce poate fi realizat în durata unei singure vieți, însă servește ca aspirație / inspirație pe termen lung. Idealul meu este unul compus, bazat pe diferite surse, dar similar idealului spiritual este de asemenea o chestiune privată, așa că vă voi oferi un model interesant pe care Bill Mistele l-a menționat:

„a deveni un individ care este mulțumit, complet și împlinit în sine, pentru ca apoi să fii capabil să-ți concentrezi în serviciul lumii puterile incredibile și incomprehensibile aflate la dispoziția ta, fără a avea o karma personală, planuri personale sau lucruri neterminate din trecut, care să interfereze cu claritatea ta și cu libertatea acțiunii tale, și fără ca ele să le limiteze pe acestea din urmă”

3. Idealul Curent de sine – aducând aspirațiile la un cadru al vieții curente, folosesc un termen de timp de 2 ani, 5 ani, 10 ani, 20 ani. Cu cât timpul este mai lung cu atât idealul devine mai abstract. Dacă se definește succesul ca „a deveni ceea ce vrei să fii”, atunci merită să știi exact ceea ce vrei să devii.

Un aspect final privește modul de abordare al celor zece niveluri din IH, și modul de percepție asupra lor. Din aspecte ce privesc motivația, am împărțit antrenamentul în secțiuni. Cred că majoritatea oamenilor ar face asta, întrucât ocupă un timp îndelungat, iar cele zece niveluri văzute ca întreg pot fi destul de descurajatoare, dacă nu chiar puțin lipsite de motivație.

Împărțirea pe care am găsit-o folositoare a fost: Nivelurile I-III, Nivelurile I-V, Nivelurile I-VIII, și Nivelurile I-X, împărțite de semnificația antrenamentului și de beneficiile și aplicațiile potențiale pe care antrenamentul le-a avut până în acel moment, așa cum l-am perceput eu.

Dacă cineva mai privește III ca zece Niveluri, fiecare consecutiv, structura de mai sus i-ar putea folosi.

Ei bine, timpul a expirat, va trebui să mă opresc aici. Cum spuneam înainte, asta este o reflecție a abordării mele personale față de Bardou, și nu aș recomanda-o tuturor, pentru simplul motiv că nu sunt destul de experimentat să știu dacă are vreo valoare dincolo de mine, dar ar putea exista înlăuntrul ei ceva bucățele pe care oamenii le-ar putea găsi interesante.

Oricum, noroc în antrenament!

Richard, Iunie 2004

Amintirile vieților anterioare și Sinele Individual

„Am o întrebare legată de experiența unui om de-a lungul mai multor vieți. Poate că ea este formulată mai bine, astfel: „Își menține „Sinele” individual setul său unic de experiențe (adică amintirile și Karma asociată) dintr-o încarnare în cea care urmează?””

Da, este corpul mental temporal sau corpul mental secvențial înlăuntrul căruia rezidă amintirea din timpul vieții cu privire la experiența spațiotemporală.

„Sau, după moarte fiecare individ se unește în cele din urmă în mod ireversibil cu Superiorul astfel încât proiecțiile ulterioare ale sinelui în planul fizic, poartă cu ele întregul set de experiențe ale Superiorului?”

Nu. Atunci când am scris „unește”, ar fi trebuit să explic procesul. Voi explica mai bine referindu-mă la următoarea ta întrebare.

„Cu o altă ocazie ai afirmat că spiritul care s-a încarnat merge după moarte în planul astral. Corpul lui astral se dezintegrează în cele din urmă și corpul mental se unește în cele din urmă cu Superiorul (sper că am înțeles corect). Ce înțelegi prin „în cele din urmă”? Cât de mult este „în cele din urmă”? Trebuie un sine să facă uniunea cu Superiorul înainte de a încarna din nou?”

Bine, să începem cu finalul. După moartea fizică, focalizarea conștientizării astralo-mentale este deplasată dinspre planul fizic către tărâmul astral. Îndelungul unei perioade de timp astral, persoana își rezolvă toate chestiunile emoționale

nerezolvate rămase din încarnarea imediat anterioară. Aceasta este dez-integrarea corpului astral și durează exact cât durează, depinzând de factori numeroși care sunt unici persoanei, adică nu are o durată specifică de timp pentru toți. Atunci când acel proces este încheiat, conștientizarea corpului mental solitar sau Sine Individual este deplasată către tărâmul mental. Nivelul sau „zona” spre care se îndreaptă Sinele Individual, corespunde nivelului de maturitate spirituală a Individului.

Acesta este momentul în care Sinele Individual devine conștient de Sinele lui Superior. Atunci când am vorbit despre „unire”, nu era vorba despre o unire irevocabilă, ci mai degrabă ceva ce seamănă mai mult cu o întâlnire față în față. Această interacțiune dintre Sinele Individual și Sinele Superior are loc „înăuntrul” zonei mentale în care locuiește Sinele Individual, și nu înăuntrul tărâmului etern în care locuiește Sinele Superior.

Deoarece această întâlnire presupune aspectele temporal și etern ale sinelui, ea nu implică nici o durată spațiotemporală. Cu alte cuvinte, din perspectiva noastră fizică, această întâlnire nu durează deloc ca timp – chiar dacă experiența în sine poate părea foarte îndelungată.

Această interacțiune între corpurile mentale Superior și Individual are loc înaintea fiecărei încarnări. Oportunitatea Sinelui Individual de a se uni irevocabil cu Sinele Superior apare numai atunci când Sinele Individual atinge nivelul de conștiență al lui Binah / Saturn „în timpul încarnării”, și nu înainte. Atingerea nivelului Binah „în timpul încarnării” înseamnă că după dezintegrarea astrală, Sinele Individual se ridică automat în zona lui Saturn. Ceea ce înseamnă că Sinele Individual și Sinele lui Superior au devenit ca unul. Numai atunci este posibilă o unire „irevocabilă”.

„Această „uitare” apare întotdeauna? Sau un corp mental mai evoluat își amintește mai mult decât unui mai puțin evoluat?”

Pe măsură ce o persoană evoluează în decursul vieților, amintirile devin mai ușor de accesat; sau mai bine spuse, mai ușor procesul de reconectare cu ele la nivelul conștientizării mundane. Și eventual, este posibil să te încarnezi intenționat fără a-ți pierde conexiunea cu acele amintiri ale vieților anterioare. În orice caz, prin ridicarea conștientizării conștiente la nivelul Sinelui Individual, este posibilă reconectarea în cea mai intimă manieră posibilă, cu toate amintirile vieților anterioare.

„Deși mă aflu destul de departe de a putea sau chiar de a vrea să-mi amintesc viețile anterioare (în prezent, prefer să mă concentrez asupra celei curente).”

O mișcare înțeleaptă.

„Având în vedere că trauma, tragedia, moartea foarte dureroasă și comportamentul criminal vor ieși cu siguranță la iveală dacă se merge destul de mult în urmă, cum se pot integra aceste amintiri în mod armonios întru sine? Nu am nici o îndoială că echilibrul elemental joacă un rol crucial în asta, dar pe măsură ce omul progresează, învață el tehnici adiționale care ajută acest proces?”

Păi, așa cum ai menționat, Echilibrul Elemental este factorul crucial. Celălalt este conștientizarea că acestea sunt acțiuni „trecute” pe care nu le poți schimba, ci trebuie să le accepți ca făcând parte din istoria personală. Într-un sens, nu este mai diferit decât a accepta sinele prezent în timpul muncii cu oglinzile sufletului.

„Scrierile lui Bill Mistele indică faptul că spiritele zonei terestre oferă mult ajutor în această privință, dar dacă amintirile sunt revelate din exercițiile punctului de adâncime, atunci un astfel de ajutor se poate să nu fie la îndemână așa de devreme în antrenament. De asemenea, deși pasiv, contactul cu ÎP este prezentat la Nivelul V, așa că întreb este aceasta calea specifică de urmat cu privire la această chestiune?”

Exercițiul punctului de adâncime nu dezvăluie amintirile din viețile anterioare. Pentru ca ele să fie explorate, trebuie să cercetezi mai adânc întru Sinele Individual, și de asemenea trebuie să le urmărești / cauți „conștient și intenționat”.

„Sunt cam îngrijorat despre întregul proces de „integrare”. Mi se pare nechibzuit să urmezi o experiență, dacă ea nu poate să fie integrată pe deplin și în siguranță în viața zilnică și în sine.”

Într-adevăr. Dar ține minte că a-ți aminti aceste amintiri este o „alegere”. Soluția la grijile tale este pur și simplu să aștepti până ce simți că ești pregătit.

Toate cele bune,

Rawn Clark 30 Iunie 2004

Da'ath?

„Da'ath (Cunoașterea) pare să fie cel mai controversat Sefirot dintre toate. El înseamnă tot felul de lucruri curioase pentru diferiți Kabaliști. În jurul lui, există o atmosferă stranie ca un fel de „a 13-a cameră interzisă, în care nu trebuie să se intre”. Am cercetat materialele lui Rawn despre acest subiect, spre a-mi fi mai clar, dar nu am fost capabil să găsesc nici o referire până acum. Ai putea să clarifici puțin acest Sefirot? Aș aprecia dacă ai putea reda acest aspect atât din punct de vedere teoretic cât și practic.”

Motivul pentru care nu ai găsit pe site-ul meu nici o referire făcută la Da'ath este pentru că el nu există, cel puțin nu în felul în care există cei 10 Sefiroți. Așa cum scrie în Sepher Yetzirah 1:4 „Zece Sefiroți făcuți din nimic: zece, nu nouă, zece, nu unsprezece. Înțelege cu Înțelepciune și fii Înțelept cu Înțelegere.”

Pe scurt, Da'ath nu este un factor „universal” așa cum este un Sefirot, ci, aparține numai conștiinței „umane”, pe măsură ce aceasta se ridică în încercarea sa de a traversa Abisul. Da'ath simbolizează corpul cunoașterii „experiențiale” pe care inițiatul a acumulat-o și care este necesară spre a ajunge la marginea de jos a Abisului. Însă corpul cunoașterii trebuie abandonat spre a traversa actualmente Abisul.

Așadar Da'ath este unic pentru fiecare individ care încearcă să pătrundă Vălul Abisului, și este un simbol a ceea ce individul trebuie să abandoneze spre a ajunge la capătul călătoriei lui. El există „numai” pentru individul care încearcă să traverseze Abisul, și „numai” într-un punct sau moment anume în acel proces al traversării. Da'ath apare „numai” atunci când omul călătorește pe oricare dintre așa-numitele căi „ascunse” sau „secrete” care leagă Gedulah de Binah, respectiv Geburah de Chokmah. Ca diagramă, Da'ath este reprezentată pe Copacul (Ebraic al) Vieții, la intersecția acestor două căi „ascunse”, cu Calea Beth Care leagă Kether de Tiphareth), pe Stâlpul de Mijloc, echidistant între Căile Shin și Aleph, și înălțurii secvenței.

Toate cele bune,

Rawn Clark 11 Iulie 2004

Meditația unei inimi deschise

Această meditație mi-a venit sub influența unei inspirații date de David Coleman, ale cărui articole despre astrologie au fost prezentate pe site-ul lui www.asatralvisions.de și sub influența tehnicilor infinit de Frumoase și de puternice ale lucrului cu sinele, tehnici descrise în MIA și prezentate pe www.tmo-wg.net

Tehnica în sine nu este extraordinară – în forma ei simplă ea poate fi efectuată de oricine, dar spre experimentarea ei deplină, este solicitată o percepție bună asupra diferitelor niveluri ale sinelui. Mă pot aștepta că nu sunt primul care scrie o asemenea tehnică, așa că există o posibilitate ca unii dintre voi să cunoașteți o cale similară de a vă deschide inimile.

Atunci când am efectuat pentru prima oară această meditație, abundența de impresii pe care mi-a oferit-o m-a făcut să plâng. Acum după ceva vreme, când pot pune toate aceste aspecte în cuvinte, vreau să împărtășesc această meditație care te pune pe vibrația Armoniei Universale, ne descoperă în fața Frumuseții Universale și ne purifică adânc, umplându-ne ființa cu Iubire Universală.

Chiar dacă unora dintre voi s-ar putea să nu vă placă, ea ar putea fi o inspirație pentru anumite tehnici pe care le veți face de unii singuri – în final, toată magia adevărată este spontană.

Fiți binecuvântați,

Aleksander

Meditația unei inimi deschise

Sugerez efectuarea acestei meditații în aer liber, stând cu picioarele goale pe iarbă / pământ. Ea poate fi făcută de asemenea stând așezat sau culcat, dacă preferi. Ochii ar trebuie să fie deschiși la începutul exercițiului. Respiră adânc de câteva ori, și în decursul întregii meditații încearcă să respiri destul de adânc, deși calm și domol.

Privește în jur...

Uită-te la natura care te înconjoară...

Vezi fiecare detaliu pe care-l ai în fața ochilor...

Atunci când respiri, simte amestecul de arome care te înconjoară...

Simte rafalele de vânt și razele soarelui pe fața ta. Dacă este noapte, atunci observă lumina lunii, dacă plouă, atunci observă picăturile de apă care cad pe tine, dacă sunt tunete în jurul tău, atunci observă furtuna și schimbarea aerului și încărcăturile electrice explozive etc.

Auzi toate sunetele care te înconjoară în acel moment. Ascultă-le foarte atent.

Amestecă toate acele impresii într-o percepție globală. EXPERIMENTEAZĂ momentul prezent. Fii partea lui conștientă.

Acum, având în fața ta toate acele imagini, sunete, arome și sentimente, simte că ești de asemenea observat. Fiecare copac pe care-l privești, te privește înapoi. Fiecare floare pe care o miroși te miroase la rândul ei. Gândește-te că toate acele lucruri

pe care le vezi în fața ta, sunt conștiente. Iarba pe care stai îți simte picioarele, și îi face plăcere contactul cu tine, la fel cum simți tu plăcere din faptul că-i simți atingerea.

Dacă vrei, poți ajunge cu mintea ta la întregul Univers, spre a observa că până și cea mai mică parte a acestui Univers este conștientă și te observă în timp ce o observi, și spre a te bucura de acest lucru.

Simte Frumusețea și Armonia care te înconjoară.

Ai răbdare în concentrarea ta asupra tuturor acestor lucruri...

Acum deschide-ți inima.

Imaginează-ți că sfâșii toate carcasa egoismului, fricii, tensiunii și negativității care-ți înconjoară inima. Lasă-le să cadă la Pământ, și acesta le va absorbi. Lasă-ți inima să fie dezbrăcată către împrejurimile tale și spre întregul Univers, așa cum și ele sunt dezbrăcate către tine.

Acum, la fiecare respirație, inspiră Frumusețe, Armonie și Iubire în inima ta⁴ și la fiecare expirație, expiră-le și emană-le⁵ din inima ta. Permite acestor trei virtuți să-ți umple întreaga Ființă. Permite respirației tale să fie conectată cu respirația Universului. Simte că tu, împrejurimile tale, întregul Univers, sunteți Una.

Dacă poți⁶, ridică-ți conștientizarea până la nivelul lui Tiphareth, și simte Frumusețea, Armonia și Iubirea umplându-ți Tiphareth și toate încarnările tale. Apoi ridică-ți conștientizarea în Binah, și simte Frumusețea, Armonia și Iubirea umplând întregul Binah și toate sinele sale Individuale, și toate încarnările, trecute, prezente și viitoare. Ridică-ți conștientizarea în Chokmah, și simte Frumusețea, Armonia și Iubirea umplând întregul Chokmah și tot ceea ce a existat, există și va exista în Univers. Ridică-ți conștientizarea în Kether și simte Frumusețea, Armonia și Iubirea umplând TOTUL [totul este înțeles ca Prim Principiu].

Rămâi în această stare, până ce simți că ești umplut pe de-a-ntregul cu Frumusețe, Armonie și Iubire.

Apoi întoarce-te în starea de conștientizare normală, rostește o rugăciune de mulțumire pentru binecuvântarea pe care ai experimentat-o și emană Frumusețea, Armonia și Iubirea în cadrul rutinelor tale zilnice.

Fie să fim toți atât de binecuvântați!

Aleksander Dumala

Care este scopul Alchimiei?

„Care este scopul Alchimiei, ce este transmutația și care este relația ei cu Quaballa?”

Alchimia este un aspect al unui tip de magie „înaltă” care are de-a face cu transformarea Substanței Divine. Prin transformarea directă a Substanței Divine, (Alchimia se ocupă de transformarea directă a aspectului „fizic” al Substanței Divine) Substanța este făcută capabilă să manifeste o semnificație esențială diferită sau o semnificație esențială mai specifică, rafinată sau concentrată.

Precum spuneam, Alchimia este Arta de a transforma substanța „fizică”. În termeni supra-simplificați, substanța materială este purificată și această purificare îi permite substanței să-și manifeste / exprime mai clar semnificația ei esențială naturală. Bineînțeles, cele trei Principii Filozofice ale Alchimiei sunt tratate ca receptacule ale celor trei Principii ale Hermetismului (mental, astral și fizic), așa că transformarea se adresează „întregului” substanței fizice (adică aspectelor ei fizic, astral și mental).

Cele mai înalte forme ale magiei de care aparține Alchimia se adresează direct manipulării Substanței Divine pe măsură ce ea emană din Kether și „înainte” ca ea să ajungă la Binah, cât „timp” mai există în stare ne-diferențiată (simbolizată de litera ebraică Vav, care unește Kether cu Binah).

Rostirea Kabbalistică (Quaballa lui Bardou) aparține de asemenea manipulării directe a Substanței Divine, dar aici, în loc de a se lucra cu substanța „fizică”, se lucrează direct cu culoare, ton senzație și Legalitate. Aceasta e simbolizată de litera ebraică „Daleth” care unește Binah cu Geburah. Spre deosebire de Alchimie, Quaballa se ocupă de combinarea acestor aspecte ale Substanței astrale, mentale și Akashice spre a crea o cauzare multidimensională care „rezultă în” efectul dorit. Deși atât Quaballa cât și Alchimia se ocupă de manipularea Substanței Divine, ele fac asta în feluri diferite.

Toate cele bune,

Rawan Clark 27 Iulie 2004

⁴ Nu mă refer să respiri cu organul inimă, ci să vizualizezi curgerea de Armonie, Frumusețe și Iubire, în tot trupul tău, prin inima ta. Poți folosi aici tehnica de respirație prin pori, dacă o cunoști.

⁵ Asta nu implică expirarea acelor virtuți, ci mai degrabă emanarea a ceea ce ai deja din ele în inima ta.

⁶ Este o tehnică avansată de MIA descrisă în articolul „Forma Finală MIA”

Întrebări cu privire la exercițiul „Inspirația Frumuseții”

„Am practicat Nivelul I, și nu am efectuat încă respirația conștientă prin pori. Pot aplica și așa tehnica? Dacă nu, atunci care ar fi o alternativă potrivită pentru cei ce practicanții Nivelului I?”

În loc de exercițiul „Inspirația Frumuseții”, aș sugera „Meditația unei inimi deschise” de Aleksander Dumala. Meditația lui Alek este similară dar nu se presupune respirația prin pori.

„Sugerezi folosirea tehnicii spre a crea o relație de rezonanță între mine și împrejurimile mele, și spre a afecta balonul temporal care-mi înconjoară conștiința. Ai putea explica te rog ce este „balonul temporal”?”

Acesta este mediul înconjurător spațiotemporal imediat în care în care există conștientizarea ta conștientă mundană. În primul rând este momentul „prezent” al spațiu-timpului pe care-l experimentezi curent. Dar înglobează de asemenea și „trecutul” imediat din care este compus prezentul, și „viitorul” nediferențiat întru care traversează conștientizarea ta conștientă. Conștientizarea conștientă este cea care transformă „viitorul” nediferențiat întru momentul „prezent” al existenței.

„Cum se poate „scana și afecta balonul temporal”?”

Din moment ce conștientizarea conștientă este cea care transformă „viitorul” întru „prezent”, ea poate afecta natura „viitorului” prin transformarea stării lui în „prezent”. Prin practica inspirării Frumuseții, starea de „prezent” a conștientizării conștiente este infuzată cu o energie specifică, care este în armonie cu Universul care cuprinde balonul temporal individual. Când armonia există atât înlăuntrul cât și înafara acestui balon temporal al individului, atunci se pregătește scena pentru felul în care „viitorul” este transformat într-un nou „prezent”. Cu alte cuvinte, se cauzează ca „viitorul imediat” să se desfășoare „ca” o manifestare a Frumuseții. Astfel Frumusețe pătrunde întregul balon temporal.

Cât despre scanarea sau „citirea” balonului temporal – atunci când îți infuzezi conștientizarea conștientă cu Frumusețe, în felul sugerat de mine, este posibil să compari conținuturile balonului temporal propriu cu simțirea sau percepția Frumuseții. Tot ce stă în contrast cu această simțire a Frumuseții, va fi „vizibil” datorită dizarmoniei.

„În ce fel diferă de aură „balonul temporal”?”

„Aura” este o parte a mediului înconjurător spațiotemporal care înconjoară conștientizarea conștientă, și este o manifestare fizică a stării prezente astralo-mentale a individului.

Toate cele bune,

Rawn Clark 5 Octombrie 2004

Despre re-acordarea relației noastre cu sexualitatea proprie

În ultima vreme am tot simțit o presiune în capul meu, și pare mai mult decât o coincidență că ea a apărut din momentul când am încercat să-mi întăresc calitățile de foc (pentru exercițiile de vizualizare din IIIH și spre a mă ocupa de trăsăturile negative de caracter) – ar putea asta să însemne că am un blocaj energetic sau că încerc prea tare? Dacă se leagă de ce am spus, cum aș putea să combat ceea ce mi se întâmplă?

Exercițiul de vizualizare de la nivelul II pare să ceară de la calitățile mele de foc mai mult decât orice am experimentat vreodată în meditație. Am folosit de asemenea MIA spre a-mi întări voința și ținerea în frâu (în acest moment trebuie să spun că nu am un noroc prea mare cu acestea), impregnarea mâncării și a băuturii, autosugestia cu șiragul cu noduri, înainte să adorm și după ce mă trezesc, respectiv exercițiul de respirație prin pori.

Cea mai mare îngrijorare în ceea ce privește transformarea caracterului este în acest moment ținerea în frâu a sexualității, și m-am gândit să meditez asupra cauzelor rădăcină ale problemei și nu mă pot decide dacă este vorba despre o problemă de aer (aspectul ei de fantezie / obsesie / plictiseală) sau una de foc (pofta trupească, constrângerea, lipsa unei puteri mari a voinței). Poate este o combinație între acestea două. Am căutat calități în oglinda pozitivă a sufletului, spre a încerca să echilibrez / transmut calitățile negative, dar nu am prea mult noroc, deși sunt mai conștient acum de întregul proces și îl pot observa dintr-o perspectivă mai detașată – șirul de evenimente: există gândul / fantezia (aer) care apare de obicei ca imagine (foc) care duce la o implicare la nivel astral / emoțional (apă), iar „combustibilul” astral perpetuează și întărește aspectul fanteziei care duce la erecție fizică și la acest nivel există un aspect de dependență în termeni de hormoni / substanțe chimice eliberate (foc) și de senzații fizice (pământ?)

În ultima vreme, nu reușesc să controlez aceste dorințe fiziologice și emoționale de bază (dar oare există așa ceva, o dorință fiziologică sau doar o „reacție” fiziologică la o dorință emoțională sau mentală?).”

Atunci când îți citesc textul, îmi vine să spun că o mare parte, dacă nu toată, a „presiunii din capul tău” este o consecință a încercării tale de a (de fapt a luptei pentru a) suprima propriile dorințe sexuale. Cred că motivul pentru care această luptă rezultă în cele din urmă într-o presiune fizică în regiunea de Foc, se datorează felului în care abordezi suprimarea.

Sexualitatea umană are trei componente: biologie, emoție și gândire. Esențial și de cea mai mare importanță este imperativul biologic. Ca ființe umane, suntem creaturi sexuale cu o „nevoie” de interacțiune sexuală, nevoie de bază, instinctuală, fiziologică, programată genetic. Indiferent ce gândim rațional sau simțim la nivel emoțional, întotdeauna ultimul cuvânt îl are imperativul biologic. Asta este calea Naturii.

Însă ca oameni moderni culti, noi „avem” tot felul de gânduri și emoții care înconjoară acest imperativ biologic și îl modifică, și multe dintre acele gânduri și emoții se află în conflict direct cu acel imperativ biologic. Prima dintre acestea, este ideea că sexualitatea și exprimarea ei este „murdară”, „păcătoasă” și non-„spirituală”.

Cu alte cuvinte, suntem învățați să gândim și să simțim lucruri despre sexualitate, care sunt direct antagoniste față de natura noastră esențială ca ființe umane. Acest conflict esențial generează tot felul de structuri negative foarte complexe înăuntrul psihicului uman, care duc la învinovățire, scârbire de sine, dependență sexuală, disfuncțiuni sexuale. Mai mult, acest conflict intern este exacerbant de cultura noastră și este folosit la controlarea comportamentului (precum sexualizarea reclamelor și mass-media, religia fundamentalistă, pornografia etc).

Rezultatul este ceea ce ai descris, unul în care reacția sexuală are de obicei o origine „mentală”. Cu alte cuvinte, „începe” cu fantezie mentală și de acolo coboară spre erecția fizică. Pe când o reacție sexuală genuină sau cu adevărat naturală „începe” cu corpul fizic și cu imperativul biologic.

În această circumstanță în care relația noastră cu sexualitatea proprie a fost inversată din starea ei „naturală”, lucrul cel mai neproductiv este „atacarea problemei” prin suprimarea erecției „fizice”. Acesta nu mai este originea, însă întotdeauna ea este vizată deoarece este considerată ca aspectul „murdar / păcătos / non-spiritual”.

Așa că dacă vrei să îți re-acordezi sexualitatea cu starea ta „naturală”, și astfel să o îndepărtezi de experiența non-naturală de dependență și rușine, atunci locul cu care trebuie să începi este „gândirea” ta. Examinează-ți gândurile cu privire la sexualitatea „proprie”, și caută modele pe care le-ai adoptat din cauza inputului social, cultural și al familiei. Compară-le cu modul în care simți „tu” cu adevărat cu privire la sexualitatea proprie (sinceritate radicală) și ascultă foarte îndeaproape acel imperativ biologic. Privește obiceiurile de gândire pe care ți le-ai dezvoltat în jurul sexualității proprii, în special la mecanismul care duce la fantezie sexuală, și la „mentalizarea” globală a sexualității.

Înăuntrul acelei autoexaminări, vei găsi modurile „practice” în care poți începe să-ți transformi gândirea, în ceea ce privește sexualitatea proprie și relația ta cu imperativul biologic. Imperativul biologic nu este rușinos sau dependent sau disfuncțional. Acelea sunt efecte negative ale conflictului intern între ceea ce suntem învățați să gândim și ceea ce natura ne-a făcut să fim. Cheia care desface lanțurile ce ne leagă de aceste efecte negative este rezolvarea conflictului causal mental. Așa cum spun Alchimiștii, „Ascultă Natura...Ea ne îndrumă”.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 1 Aprilie 2005

Conștiința și creierul

„De mult timp mă frământă o întrebare și nu pot găsi un răspuns. Ea este: este conștiința un produs al creierului sau este creierul un produs al conștiinței?”

Creierul fizic este mediul sau organul „fizic” de care conștiința de tip uman are „nevoie” spre a fi capabilă de a interacționa „direct” cu țărâmul „fizic” și a experimenta „direct” acest țărâm. Conștiința sau conștientizarea există cu sau fără creierul fizic, și nu este în vreun fel produsul creierului fizic, nici nu depinde în vreun fel de creierul fizic spre a exista. Însă dacă această conștientizare de tip uman dorește să experimenteze direct țărâmul fizic sau să interacționeze direct cu el, ea trebuie să facă asta „prin intermediul” unui creier fizic.

„Cu alte cuvinte: sunt lumea și corpul un vis al conștiinței, sau sistemul corp-creier visează lumile diurnă și nocturnă?”

Nici una. „Lumea și corpul” sunt „aspecte ale” conștiinței sau „manifestări ale” conștiinței, dar ele nu sunt „vise”.

„Oricât de mult aș vrea să cred că lumea și corpul sunt visate de către conștiință, întrucât asta ar însemna că viața ar continua după moartea trupului și creierului, și că viața înseamnă mai mult decât supraviețuire și procreație...”

Faptul că „viața” în sine este eternă nu depinde de faptul că „lumea și corpul” ar fi un vis. „Viața” este conștiință, care este eternă – însă „formele” pe care conștiința le locuiește înăuntrul țărâmului temporal sunt „temporale”. Cred că faci o confuzie între „Viață” și „formă [de conștiință]”.

„[deci oricât de mult aş vrea să cred asta] – majoritatea experienţelor mele sprijină teoria că totul depinde de neuroni şi de chimie a creierului...Propriile mele experienţe cu privire la uneitate [caracteristica de a fi una cu totul], şi la conştiinţa lărgită, şi la aspectul de a fi Dumnezeu, şi la aspectele de dincolo de viaţă şi moarte, au fost toate induse de droguri şi substanţe chimice, şi le-am simţit ca pe unicul adevăr, ca ceea ce sunt eu cu adevărat ca iluminarea şi după câteva ore, când efectul drogului trecea, eram lăsat cu propriul meu mic sine ego... aşa că [întreb] este iluminarea o schimbare în chimia creierului?”

Nu. Însă schimbarea pe cale chimică a chimiei creierului tău, induce asupra facultăţilor tale de percepţie un efect care „mimează” o imitaţie foarte, foarte slabă a „iluminării”. Adevărata „iluminare” este transformarea conştiinţei însăşi şi nu a chimiei creierului. Această transformare a conştiinţei însăşi, schimbă permanent felul în care conştiinţa se integrează cu creierul fizic, şi claritatea cu care conştiinţa este capabilă să se exprime pe deplin prin limitările impuse de creierul fizic.

„Şi dacă creierul este deteriorat, sau chimia lui este schimbată de alcool sau boală, atunci se pierde iluminarea?”

Dacă structura creierului fizic este deteriorată, atunci conştiinţa nu mai este capabilă să experimenteze tărâmul fizic într-un fel „normal” şi să interacţioneze cu tărâmul fizic într-un fel „normal”. „Iluminarea” nu ar fi „pierdută” dar abilitatea ei de a se exprima în tărâmul fizic ar fi deteriorată sau împiedicată.

Modificarea temporară a chimiei creierului cu alcool sau alte droguri nu afectează în nici un fel „adevărata iluminare”.

„ken wilber scrie în cartea lui „un singur gust” că după o sticlă de vin, este pierdută toată munca sa grea cu privire la conştiinţa deplină de 24 de ore, şi cu privire la starea de fi una cu întregul cosmos, şi pierderea dura până ce alcoolul îi părăsea corpul”

Asta este o indicaţie clară că el nu a ajuns la un grad destul de înalt de disciplinare mentală.

„Meditaţia nu face altceva decât că schimbă creierul şi chimia sa, puţin înspre mai bine?”

Presupun că depinde de ceea ce înţelegi tu prin „meditaţie”. „Iniţierea” „nu” se ocupă de schimbarea chimiei creierului – ci de „transformarea conştiinţei” însăşi, care aşa cum am afirmat mai sus, nu este în nici un fel dependentă de creierul fizic pentru ca ea să existe. „Iniţierea” creează schimbare „permanentă”.

„De asemenea perspectiva lui ramana, că viaţa diurnă este un vis la fel ca cea nocturnă”

Sincer, aceea este o porcărie. În cele din urmă, este o perspectivă auto-distructivă.

„Au vreun rost meditaţia şi schimbarea conştiinţei prin tot felul de tehnici sau doar prin oprirea şi fînţarea în aici şi acum, dacă vreun accident sau vreo boală pot dăuna creierului şi mă pot aduce înapoi la o stare de conştiinţă aflată undeva la începutul drumului?”

Păi, are vreun rost să efectuezi următoarea respiraţie, dacă tot ceea ce face este să te ducă cu un pas mai aproape de moartea ta? Are vreun rost să gândeşti următorul tău gând sau să mănânci următoarea ta masă?

„Cum se poate că iubirea şi beatitudinea şi extazul şi tăcerea interioară şi iluminarea pot fi realizate prin luarea câtorva pastile Ecstasy sau Prozac sau LSD?”

Ele „nu pot” fi realizate în acel fel. Cu ajutorul acestor droguri, poţi avea tot felul de experienţe plăcute şi distractive „temporare”, dar ele nu sunt „adevăratele” „stări de iubire, extaz, beatitudine, tăcere interioară şi iluminare”. Ceea ce experimentezi în cazul alterării chimice a creierului fizic sunt doar nişte imitaţii penibile ale acestor stări înalte.

„Aş dori ca toate dubiile să fie doar nonsens, şi aş dori să existe viaţă dincolo de trup, de creier şi de minte, dar cum pot afla asta, dacă mă aflu mereu în trup şi dacă experienţele extracorporale par să fie inventate de creier?”

Păi dacă eşti serios şi vrei să faci ceva care să ceară puţin mai multă străduinţă din partea Sinelui decât consumul de droguri, atunci îţi recomand „Iniţierea în Hermetism” a lui Franz Bardon.

„Şi dacă eşti o conştiinţă permanentă care este mereu prezentă, poţi să-mi spui ce se întâmplă cu respectiva permanenţă a conştiinţei atunci când te îmbeţi cu adevărat, sau eşti anesteziat, sau eşti lovit de un ghiveci cu flori căzut de la o fereastră de la etajul cinci?”

Deși nu pot vorbi din propria experiență despre vătămarea creierului sau despre anestezie, pot vorbi despre beție sau despre aflarea sub influența altor substanțe care alterează chimia creierului. Experimentez într-adevăr aceste efecte „fizice” predictibile ale respectivelor substanțe, dar conștientizarea mea conștientă și stăpânirea de sine nu sunt în nici un fel afectate.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 31 Iulie 2005

Despre natura Karmei

„Știu că karma este un subiect complicat, dar voiam să aflu câteva lucruri:

1 – Dacă cineva face ceva greșit, atunci această persoană va trebui să plătească pentru ceea ce a făcut pentru a învăța bine lecția?

2 – Și atunci când se încheie această plată, problema karmică (de exemplu o boală) va pleca nu-i așa?

3 – Dar dacă persoana a făcut lucruri rele în viețile sale anterioare, și acum este o persoană diferită, și și-a învățat deja lecția? Va trebui ea de pildă să se îmbolnăvească din nou? Chiar dacă și-a învățat lecția?

4 – Este posibil ca fără să fi făcut lucruri rele, o persoană să sufere de „pedeapsa” karmei?

5 – Sau este pusă în situații pline de probleme, pentru a învăța lecții?

6 – Se poate ca judecătorii lui Saturn și ființele care ascultă de ei și care lucrează pentru ei, să se înșele? Nu prea cred asta, dar voiam să întreb.”

Spre a răspunde la întrebările tale, trebuie să explorăm conceptul de „karma”.

Ca ființe umane noi avem „liber arbitru”, sau mai precis „libertatea de a alege”. Avem întotdeauna o putere „personală” absolută de a alege între diferite acțiuni, gânduri, emoții, etc. Și așa cum Natura ne arată clar, pentru orice acțiune există o reacțiune egală; sau în acest caz „pentru fiecare alegere luată există o consecință egală”. Și în același grad în care suntem „responsabili” pentru alegere, suntem „responsabili” în mod egal pentru consecințele alegerilor noastre. Nu există nici o alegere luată fără consecințe, pentru care să nu fim responsabili personal.

Universul în care trăim există numai în scopul creșterii noastre personale și maturizării noastre. Pe măsură ce ne țesem pânza proprie de alegeri, Universul reflectă înapoi consecințele naturale ale alegerilor noastre. „Asta” este ceea ce numim „karma”. Karma este exprimarea primară a Principiului Divin al Iubirii, înlăuntrul experienței umane. Este Divinul având grijă de noi și „asigurându-se” că ne sunt prezentate „întotdeauna” „cele mai bune” oportunități spre a face alegerile „corecte”, și așadar spre a evolua „spiritual”.

Consecințele inerente fiecăreia dintre alegerile noastre afectează Universul, și Universul reacționează la acest efect prin rânduirea și adaptarea față de aceste alegeri. El se adaptează față de alegerile noastre, prin reflectarea consecințelor lor înapoi în viața noastră, în felul care ne va servi cel mai bine spre a învăța o cale de ființare și de alegere mai bună și mai holistică. „Singura” „motivație” pentru această reciprocitate dintre noi și Univers este Iubirea Divină. Nu este implicată nici o mânie, nici o acțiune gen „te pedepsesc pentru că ai fost rău”.

Dar nici nu este una de genul „te răsplătesc pentru că ai fost bun”. „TOATE” alegerile noastre au consecințe la care Universul trebuie să se adapteze, indiferent dacă a fost vorba de alegeri pozitive sau negative. Și din moment ce nu obținem Perfecțiunea absolută ca ființe umane, chiar și cele mai pozitive alegeri ale noastre produc consecințe care conțin lecții pentru o creștere ulterioară. În cele din urmă, nu există karma „bună” sau „rea” – există numai „Karma”.

Agentul causal al reacției reciproce a Universului față de alegerile noastre este numit deseori (în ocultism) „Lorzii Karmei” despre care se spune că ar locui înlăuntrul Zonei (Hermetice a) lui Saturn, (Kabbalisticul) Binah. Asta ce este o simbolizare imprecisă a adevărului obiectiv, prin faptul că tinde să ne mențină separați de acești așa-numiți „Lorzi ai Karmei”. Ea implică faptul că ei ne privesc mereu de undeva de sus, și ne judecă fiecare acțiune și gând. Din nefericire, asta nu ar putea să fie mai departe de adevăr!

Adevărul obiectiv (opus adevărului subiectiv, simbolic) este că agentul causal a Karmei noastre este „propriul nostru Sine”, dar un Sine aflat la un nivel superior față de sinele nostru mundan, încarnat. Fiecare suntem legați intim de propriul „Lord al Karmei”!

Singurul agent causal al karmei personale – cel care potrivește universul nostru pentru ca el să ne ducă „mereu” „înainte” spre evoluția noastră, este ceea ce numesc „Sinele Superior”. [Dacă nu cunoști termenul, atunci citește alte articole de ale mele, dar în special cel aflat la <http://www.ABardonCompanion.com/Sownatha.html>]

Sinele nostru Superior este corpul nostru mental „etern”, care nu are nici început nici sfârșit, și care există înlăuntrul tărâmului etern la nivelul Kabbalist al lui Binah (Zona lui Saturn). Sinele nostru Superior este cel care proiectează întru tărâmul temporal, Sinele nostru Individual (printre nenumărate alte Sine Individuale). Această proiectare a Sinelui în tărâmul temporal servește de asemenea la crearea și menținerea substanței tărâmului temporal. Așadar, Sinele nostru Superior cel cu care avem relația cea mai intimă, este cel care rânduiește ca Universul înăuntrul căruia existăm, să întâmpine „întotdeauna” cele mai adânci și adevărate „nevoi” ale noastre (nu neapărat „vrerile” noastre).

Așa că în loc să se ocupe de pedeapsă și răsplată, karma se ocupă totalmente de Iubire. Ea „pare” uneori negativă față de experiența noastră, dar asta „numai” pentru că în acel moment, noi „rezistăm” la ceea ce Sinele nostru Superior a așezat în fața noastră. Pe de altă parte, dacă suntem capabili să recunoaștem că „FIECE” lucru, gând, emoție, circumstanță, obiect, prieten, iubit, cu care ne binecuvântează Universul, se află acolo „doar” pentru a ne duce mai departe în cel mai bun fel posibil pentru noi în acel moment – atunci nu mai există Karma bună sau rea, ci „numai” Iubire. Și când trăim cu această perspectivă asupra Karnei, evoluăm rapid deoarece atunci profităm de oportunitatea cea mai bună, făcută la comandă doar pentru noi în acel moment, și lucrăm mână în mână „cu” Divinul în loc să rezistăm Voinței lui.

Cu alte cuvinte, Karma este un Cadou foarte prețios – nu o povară sau o datorie.

Toate cele bune,

Rawn Clark, 22 Septembrie 2005